

Amicul Tinerimii

Y-1349

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAI
80/19 13 FEB 1968

ATUNCI, ȘI AZI!

*In iesle, Tu'mpăratul lumii?
In grajdul viteilor de rând
Să fii născut?
E dureros!*

*In adevăr, să nu fi fost
In tot orașul
Și pentru Tine-un adăpost?
Să nu se fi găsit atunci
Mătase'n loc de paie?
Palate îmbrăcate'n aur,
In loc de grajduri
Și gunoaie?*

*O, cui i-ar fi trecut prin gând —
Oprindu-se puțin din mers —
Că Tu nu ești un prunc de rând,
Ci ești stăpânul bun și blând
A lumilor din univers?
Dar asta nu le-a dat prin minte..
Nepăsători au mers 'nainte,
In calea lor...*

*O, par'că văd cum se desprind
Din cadrul vremii ce-a trecut
Icoanele acestea sfinte!
Se deapănă domol prin minte
Păstori și turma lor de oi,
Și îngeri vestitori,
Bogații, paturile moi,
Și ieslea umililor boi,
Iar TU, în iesle!*

*Mă prind fiori....
Te văd pe urmă printre tesle;
Apoi, ștergând a lumii lacrimi,
Te lupți cu vijelii de patimi.*

*Legat apoi Te duce...
Și drept o bună răsplătire
Pentru eterna Ta iubire,
Te spânzură pe cruce....
Deșarta lume de mișei,
Cu mintea plină de eres
Nici pe departe n'a'nțeles
Că-odată cu nașterea Ta
Se naște vieața pentru ei.*

*„Nemernicii!“ Strigăm și noi,
Când ne uităm azi înapoi;
De-am fi avut vieață-atunci,
Și pumni de fier,
I-am fi fărâmițit sub cer;
Și curățiam de ei pământul
Ca de o pleavă, ce-o arunci
S'o ducă'n haos vântul!*

*Dar azi, când vrei din nou să vii,
Vieața noastră s'o invii,
Și s'o 'nsenini,
Apoi s'o muți în slăvi albastre,
Măntreb cu'ngrijorare:
— Te vom primi noi oare
In casa inimilor noastre,
Pe jilfuri moi?*

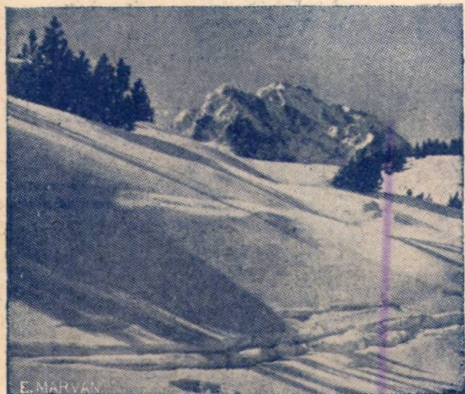
*Sau fără teamă, și senini,
Te vom trimete 'n grajd la boi,
Precum Ți-om împleți tot noi
Cununa de ciulini?*

N. Carpen.
Brașov

Sunt oameni cari se hrănesc numai din jignirea altora.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

ANUL NOU

Cum trec, dispar din lume toate și se cufundă în noian,
Și vremea își urmează cursul, și iarăși a trecut un an!
Un an de lupte și de patimi, de suferinți și fericiri;
În urma lui abia rămâne, doar o comoară de-amintiri . . .

Câte iluzii spulberat-a și anul care s'a sfârșit;
Câte nădejdi au fost legate de el, și nu le-am împlinit;
Și câte inimi sbuciumate, balsam durerii-au așteptat;
Câți ochi găsit-a plini de lacrimi și tot în lacrimi i-a lăsat ?

Căci lumea și viața întreagă, e ca o mare de amar —
Și picurii de fericire în valurile ei dispar.
Iar inimii de fericire — s'o amăgești — de ce-i mai spui ?
Căci cumpănită cu durere, în lume, fericire nu-i . . .

Și totuși, ce frumoasă-i viața . . . după cumplitele-i dureri !
Ce dulce ni se pare clipa de fericiri și mângăieri !
Din ceasul nașterii, viața, ni-e scumpă, dragă, și-o iubim;
Da, o iubim și'n suferință — numai și numai să trăim. —

Pe-a vieții hotărâtă scară noi ne pornim încetinel,
Și an de an, fără repaus, urcăm cu greu câte-un fuștel.
Oricât de grea ne este viața noi o purtăm cu drag și dor;
Trecând un an plin de speranță, urcăm fuștelul viitor !

Bine-ai venit dară pe lume, An Nou, cu drag te-am așteptat.
Anul cel vechiu de suferințe l-am îngropat și l-am uitat.
Azi tu ne ești nădejdea 'ntreagă, nădejde nouă ! Fii slăvit —
Cu încredere privim la tine: bine-ai venit, bine-ai venit !

EMIL

Fii o lampă în cămăruță, dacă nu poți fi o stea pe cer.

FIUL OMULUI

„Fiul omului a venit să mântuiască
ce era pierdut”. Mat. 18. 11.

de P. P. PAULINI

Meditând asupra acestei afirmațiuni divine aproape de două ori milenară, cetitorul mai puțin inițiat în tainele mântuirii, și-ar putea pune cu îndreptățire întrebările: Cine este Fiul Omului? De unde și unde a venit? Pentru ce a venit? La aceste întrebări arzătoare, vechi și totuși actuale, ne vom strădui să dăm în limita posibilului câteva lămuriri pentru cei ce doresc să aprofundeze misterul mântuirii.

I. CINE ESTE FIUL OMULUI?

La această primă întrebare răspunde în mod irecuzabil, de mii de ani, Sfânta Scriptură, care este vrednică de crezut și adevărată. Fiul Omului este un personaj real, despre care toate generațiunile, din toate veacurile, au vorbit foarte mult, dar pe care cei mai mulți l-au cunoscut foarte puțin. Învățați de tot felul, au emis tot soiul de păreri asupra Lui, dar numai puțini dintre ei au mărturisit adevărul despre El.

Fiul Omului este eroul cel mai slăvit, personajul cel mai de seamă, viteazul din Univers, care s'a distins printr'o vitejie dumnezeiască indescritibilă și prin izbânzi strălucite în lupta contra răului și care s'a ilustrat prin forța caracterului, printr'o rară noblețe de sentimente, prin virtuțile Lui divine. El este Acela despre care Dumnezeu, Creatorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, a vorbit de demult și în multe chipuri.

Sfintele Scripturi revelează cel puțin 170 de nume și titluri date acestui Personaj, vrednic de adorare.

În cele dintâi cărți ale Sfintei Scripturi, Isus, e pomenit ca o putere pe cât de maiestooasă pe atât de enigmatică sub numele de „Eu sunt Cel ce sunt”.

Iosua Il numește „Căpetenia oștirii Domnului”.

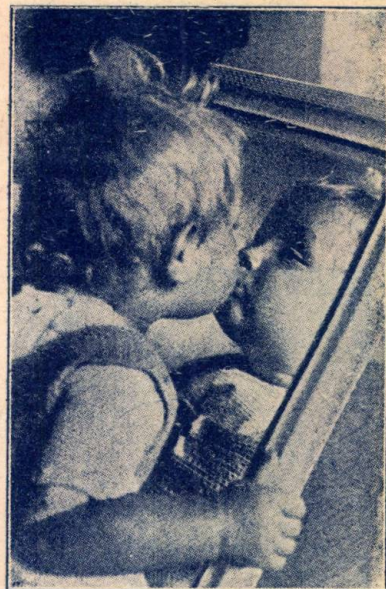
Profetul Isaia, vorbind despre întruparea și prima venire a lui Isus, Il numește: „Minunat”, „Sfetnic”, „Dumnezeu tare”, „Părintele veșnicilor”, „Domn al păcii”, „Emanuel (Dumnezeu cu noi)”, „Răscumpărătorul”.

Daniel, văzătorul dela curtea Babilonului, Il numește „Îmbătrânit de zile”, „Unsul (Mesia)”, „Cârmuitorul”.

Maleahi Il numește „Solul legământului”.

Evangheliștii Il numesc „Hristosul”, „Alesul lui Dumnezeu”, „Fiul lui Dumnezeu”, „Fiul unic”, „Fiul lui David”, „Fiul lui Iosef”, „Fiul teslarului”, „Isus”, „Mesia”, „Lumina lumii”, „Pâinea vieții”, „Ușa oilor”, „Păstorul cel bun”, „Învierea și Vieța”, „Mijlocitorul”, „Izbăvitorul de păcate”.

Apostolul Pavel între altele Il mai numește „Oglindirea slavei lui Dumnezeu”, „Întipărirea ființei Lui”, „Mântuitorul nostru”, „Preot în veac după orânduirea lui Melchisedec”, „Mare Preot al bunurilor viitoare”, „Urzitorul unei mântuiri veșnice”, „Liberatorul”, „Mărirea slavei lui Dumnezeu”.

Mama educatoare

„Cel mai bun educator, este o mamă înțeleaptă. Ea pregătește copilul pentru calea vieții, îl călăuzește pe drumul cel bun și îi întipărește în minte noțiuni de adevăr și dreptate, cari îl vor face în stare să reziste tuturor ispitelor venind din partea lumii, din partea cărnii și din partea diavolului. De trei ori fericite este un copil care are o asemenea mamă! El mai poate avea, în școli primare sau superioare, și alți educatori, dar influența oricărui dintre ei, nu va egala pe aceea a mamei”.

Un călător necunoscut și un băștinăș se întâlniră pe străzile orașului Tokio, în Japonia. O mică conversație începu între dânsii, cu privire la minunățiile țării „Soare răsare”. La un moment dat, băștinășul spuse vizitatorului: „Dar le-ați văzut pe toate?”

— Dacă le-am văzut, răspunse călătorul, dar ce să mai văd?

— Eh! N'ați vorbi așa, dacă le-ați fi văzut!

Trecură câteva săptămâni, după care timp se întâlniră din nou. Americanul admirase, de data aceasta, și maiestosu munte Fujiyama, Muntele Sfânt, cu vârful acoperit de zăpadă pe care reflectau razele soarelui în mii

de culori variate. Se convinsese că într'adevăr este unic și incomparabil în măreția și frumusețea sa. Nu se mai mira acum de ce băstinașul vorbea cu așa mândrie despre el, ca și cum ar fi fost singurul pe lume. Fără multe cuvinte, băstinașul dădea pe față o satisfacție lăuntrică văzând că minunăția țării sale n'a scăpat neadmirată de călător.

Câteva luni mai târziu, japonezul vizită la rândul său America, silindu-se să găsească ceva, dela Pacific până la Atlantic, pe care să-l poată compara în frumusețe cu grozavul Munte Sfânt din țara sa. El trece prin diferite văi încântătoare, pe la poalele falnicului lanț al Munților Stâncoși, prin Parcul Național, pe lângă Niagara, dar nicăieri n'a putut găsi ceva care să poată fi comparat, chiar de departe, cu Fujiyama.

Însă, petrecând mai mult timp prin acele ținuturi, deveni foarte cunoscut, așa că se împrietenii cu multe familii americane cari, oricând ar fi dorit, îi deschideau ușa casei lor. După multă observație și cercetare, într'o bună zi strigă cu bucurie: „În fine, am găsit Minunăția Americii, este *căminul*. Asta chiar că întrece pe cea din țara mea”.

Nu voiu adăuga decât un singur cuvânt la această istorisire: minunăția *căminului*, este mama. Vreți dovada? O puteți găsi în gura unui copil.

Ionel, un băiețuș de vreo 5 ani, într'o zi dote busna în casă, strigând: „Aici este la mine acasă”! — O doamnă care tocmai se găsea în vizită, îi spune: „Ionel, casa de lângă voi e la fel cu asta. Dacă te-ai duce tu într'o zi acolo, și ți-ai agăța pălăria în cuier, ca și aici, nu ai fi ca și la tine acasă?” — „Nu, tanti”, răspunse copilul. „De ce nu?” întrebă din nou doamna. „Pentru că mămica mea nu stă acolo”, răspunse instantaneu micul bărbat.

Adevărat, mama este căminul, și mai este, fără să-și dea seama, și barometrul său. „Mămico, pentru ce este așa de negru afară, o să vie ploaie?” mă întreabă într'o zi băiețușul meu. „Dar, dragul mamei, afară nu e întunecat de loc, îi răspunsei, uite cum strălucește soarele”. El fugi până la fereastră și reveni zicându-mi: „Așa-i mămico, dar mi se pare că totul este întunecat astăzi. Pot să mă duc să mă joc puțin la soare?”

Apostolul Ioan II numește „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, „Leul din seminția lui Iuda”, „Rădăcina lui David”, „Domnul domnilor și Împăratul împăraților”.

Primei perechi de oameni „Fiul Omului”, a fost prezis și făgăduit cu patru mii de ani mai înainte de întruparea Lui sub numele de „Sămânța (posteritatea) femeii”, în opoziție cu „Sămânța (posteritatea) șarpelui”, cu care cea dintâi s'a angajat într'o luptă pe vieață și pe moarte.

Fiul Omului este „Dumnezeirea întrupată”, este „Dumnezeul devenit om”, care a venit pe pământ pe deoparte să *sdrobească capul șarpelui*, pe diavolul, nimicind pe veci sămânța sa și pe de altă parte spre a căuta și mântui ce era pierdut.

II. DE UNDE ȘI UNDE A VENIT FIUL OMULUI?

Mulțumită revelațiilor divine putem răspunde și la aceste întrebări cu precizie irecuzabilă, Fiul Omului a venit de departe, de foarte departe. A venit pe pământ în mijlocul oamenilor, coborîndu-se din cer, dela sânul Tatălui. (Ioan 13, 13; 1, 18; Efes. 1, 19; Ebr. 4, 14; Ioan 16, 27. 28.)

Pentru ca să înțelegem mai bine această taină, Mântuitorul Insuși ne-a descoperit acest adevăr în următoarea parabolă:

„Ce credeți, dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele? Nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți, și se duce să caute pe cea răătăcită? Și, dacă i se întâmplă s'o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, cari nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți”. Mat. 18, 12—14.

Această parabolă are un dublu înțeles: un înțeles cu referire la Universul întreg și celălalt cu referire la fiecare locuitor al planetei noastre. Omul sau păstorul din parabolă este un simbol al lui Dumnezeu; cele o sută de oi simbolizează lumile nenumărate, cari populează Universul. Și această singură oaie este un simbol cu dublu înțeles: întâi un simbol al pământului nostru și al doilea un simbol al fiecărui om de pe acest pământ. Pentru a căuta și mântui acest sărman pământ — despărțit de Dumnezeu din cauza păcatului — sau această oaie pierdută, Fiul Omului s'a pogorît pe pământ venind din cer, dela sânul Tatălui.

Ca să înțelegem pe deoparte marea iubire pe care Dumnezeu a avut-o pentru omenirea pierdută și pe de altă parte sacrificiul adus de Isus Hristos pentru mântuirea ei, ar fi bine să cunoaștem din punct de vedere astronomic distanța aproximativă parcursă de Fiul Omului întru căutarea oii pierdute. Se știe că soarele tronează în centrul sistemului solar și că oștirele celorlalte planete gravitează armonios în jurul lui. Distanța care ne separă de centrul sistemului nostru solar este, după calculele astronomilor, de 149.000.000 km. Să ne imaginăm o cale, care duce dela pământ până la soare. Ei, bine, un tren expres, călătorind ziua și noaptea necurmat cu o viteză de 60 km. pe oră ar ajunge la destinație în 103.472 de zile sau 283 de ani. Multe generațiuni ar trebui să se succedă în timpul acestei lungi călătorii, căci abia a XIV-a generațiune ar putea istorisi ceeace a văzut în soare generațiunea a VII-a.

Pământul parcurge într'un an 929.735.200 km, și se mișcă în Univers cu o iuteală de circa 30 km, pe secundă, pentru ca să străbată drumul pe orbita lui în jurul soarelui. Un tren rapid ar avea nevoie de 1600 ani și un glonte de pușcă de 100 de ani pentru a parcurge această distanță.

Invățații au încercat să măsoare dimensiunile acestui Univers incomensurabil, populat de 100.000.000 stele vizibile, cu telescoapele și instrumentele cele mai perfecționate. Dar în astronomie distanțele sunt atât de mari, încât nu se pot exprima în kilometri cum se face pentru distanțele pământeste. Savanții au ales, deci, ca unitate de lungime „anul de lumină”, adică, distanța pe care o străbate o rază de lumină într'un an. În adevăr, lumina străbate în spațiu 300.000 km. pe secundă. Într'un an distanța parcursă este de 9 trilioane, 331 miliarde, 200 milioane km. Matematicianii, cu ajutorul unor procedee ingenioase, au măsurat Universul nostru și au găsit că are un diametru de 20.000 ani de lumină. Pentru a-l putea traversa în toată lărgimea lui, o rază luminoasă parcurgând 300.000 km pe secundă, ar avea prin urmare nevoie de 20.000 „ani de lumină”.

În afară de sistemul nostru solar, în care putem vedea nenumăratele constelațiuni, cu ajutorul telescoapelor moderne, mai există peste un milion de asemenea sisteme sau universuri, în cari, dacă am vrea să ajungem, ne-ar trebui sute de milioane de „ani de lumină”. Ce distanțe și cifre amețitoare!

Dacă deci, lumile existente, în macrocosmul infinit sunt nenumărate, și dacă numai pentru a străbate de-a-curmezișul sistemul nostru solar, este nevoie de 20.000 „ani-lumină” cât de neînchipuit mai departe trebuie să fie centrul tuturor lumilor, unde tronează Cel care le-a făcut și de unde a venit aici pe pământ Fiul Omului, pentru ca să caute, ce era pierdut? Cât de neînchipuit de mare este iubirea pe care Dumnezeu a arătat-o față de sărmana oaie pierdută și care în comparație cu macrocosmul întreg este ca un grăunte de praf față de soarele care ne luminează?

III. PENTRU CE A VENIT?

Mântuitorul revelează însuși scopul venirii Sale pe pământ în cuvintele: „Fiul Omului a venit să mântuiască, *ce era pierdut*”. Și apostolul Pavel, mișcat până la extaz de această minune, exclamă: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască *pe cei păcătoși*”, dintre cari cel dintâiu sunt eu”. 1 Tim. 1, 15.

Minunea cea mare a mântuirii constă nu în faptul că Isus Hristos a venit să mântuiască pe oameni, ci în adevărul vrednic de crezut, că Isus a venit în lume, ca să mântuiască *pe cei păcătoși*.

Un celebru chimist englez, Dr. Charles Henry Maye și-a dat osteneala să cerceteze din ce este făcut omul și care este valoarea lui chimică. Rezultatul analizei sale este următorul: Grăsimea din corpul unui om normal, ar ajunge la fabricarea a 7 bucăți de săpun. În organismul omului se găsește o cantitate de fier, din care s'ar putea face un cui de mărime mijlocie. Zahărul cuprins în corpul omului ar fi îndeajuns

Am rămas surprinsă când am văzut că băiatul meu resimțise influența feței mele îngrijorate, căci gânduri triste mă urmăriseră toată dimineața. „Da, draguțule, poți să te duci. Du-te și joacă-te frumos, și mai pe urmă, o să vie și mămica să se joace cu tine”.

La întoarcere eram foarte veseli și băiatul îmi adresa fără să vrea alt reproș: „Cât de veselă este casa acum, mămico, și ce bine îmi pare acum!”

Nu este oare de plâns când vedem mame cari sunt convinse că și-au făcut toată datoria, numai dacă-și hrănesc și-și îmbracă copiii lor, sau dacă, prin îngrijirile date lor, îi cruță de dureri ce ar fi putut să-i atingă? Și nu este de asemenea adevărat că multe dintre ele nu se interesează decât puțin, sau chiar de loc, de metodele cele mai bune pe cari ar putea să le întrebuințeze pentru ca să-și îndeplinească fie chiar numai aceste trei datorii elementare? Ele nu-și dau osteneala să formeze pe băieții și pe fetele lor pentru timpul când vor deveni bărbați și femei.

Multe mame nici nu se gândesc să învețe și să arate copiilor lor că ei sunt o mică, dar totuși însemnată parte din marea omenire care trăiește, gândește și luptă, și că generația care se ridică va fi mai bună sau mai rea, după cum vor fi ei înșiși.

Mamelor, spuneți copiilor voștri, că înainte de a putea înțelege și ajuta pe alții, trebuie să învețe să se cunoască pe ei înșiși. Incepeți prin a răspunde, în mod cât mai sincer, la primele întrebări pe cari instinctul lor le va insufla, înobilând gândurile pe cari natura le-a sădit în fiecare inimă de om și cari, rău îndreptate, ar deveni pentru dânsii o piedecă și o ispită. Câte fete tinere cari s'au abătut dela drumul cel bun sau cari au devenit, oarecum, victima ignoranței lor, mi-au spus în disperarea lor: „Ah, doamnă Doctor, dacă mama mi-ar fi spus dinainte, n'aș fi ajuns în halul acesta! De ce își lasă mamele fetele lor așa în neștiință?”

Și câte mame, cu păr cărunt, sub povara anilor și a grijilor, am auzit jelindu-se, după ce-au avut ocazie să asculte o conferință despre răspunderile mame: „Dacă aș fi știut toate aceste lucruri când îmi creșteam copiii! Aș fi făcut cu totul altfel și aș fi putut să le cruț multe

dureri și multe regrete; și eu acum aș fi mai fericită”.

Imi place să mă gândesc, că în mare măsură, mama este răspunzătoare de știința sau neștiința copiilor săi. Dar, imi veți zice, cum poate o mamă să-și instruiască copiii, când ea însăși n'a fost instruită? Întrebarea aceasta nu dovedește ea adevărul pe care vi-l înfățișez? Prin faptul că mamele cari v'au precedat și-au înlăturat răspunderile, credeți că găsiți un motiv ca și voi să înlăturați pe ale voastre?

Nu este mai puțin adevărat că avem nevoie de o generație de mame instruite. Și prin „instruite” nu înțelegem numai educația care se primește în școli, dar aceea care se dobândește prin sine însuși și care produce femei inteligente, serioase, cu mintea deschisă. Mame cari au la inimă propria lor perfecționare, cât și aceea a ființelor cari le vor urma, și cari știu să-și sacrifice timpul, mintea și puterile, pentru îngrijirea căminului și a educației intelectuale, morale și fizice a copiilor lor. Pentru așa mame, orice întrebare pusă de copil e o urmare a individualității sale, și, prin urmare, merită să fie luată în considerație și să primească un răspuns.

Niciodată o mamă care înțelege lucrul acesta, nu va respinge pe copilul său, spunându-i că n'are timp să-i răspundă; căci la ce altceva poate servi timpul mamei, decât la îndrumarea pașilor copiilor săi pe calea cea bună și a fi carte de răspunsuri la problemele cari îl nedumeresc? O adevărată mamă nu face niciodată pe copilul său să caute într'altă parte răspunsurile pe cari poate să i le dea ea. Spuneți totdeauna adevărul, ca nu cumva copiii voștri să se îndoiască, nici măcar în gând, de cuvântul spus. Ferice mama și ferice fetița, care întrebă despre veracitatea unui lucru, de o tovarășă de joc, răspunde înflăcărată și cu privire plină de indignare: „E adevărat, pentru că a spus mama, și dacă a spus că este așa, așa este, chiar dacă nu poate să fie așa!”.

„Când trebuie să încep educația copiilor mei cu privire la existența și la nașterea lor?”, iată o întrebare pusă de multe mame. (răspunsul și urmarea în numărul viitor).

Trd. după Dr. Emma F. DRAKE
de Elena Petroianu

pentru îndulcirea unui pahar de ceai. Din fosforul, care se găsește în om, s'ar putea fabrica 2.200 de chibrituri; iar din magneziul aflător în organismul omenesc, s'ar putea face o fotografie. Se mai găsesc și alte câteva elemente, cari nu merită să fie luate în seamă. Valoarea tuturor acestor elemente din corpul omului, ar fi, după cum vedeți, destul de mică. Cu drept a exclamat răbdătorul Iov: „Ce este omul, ca să-Ți pese atât de mult de el!”. Da, ce este omul în comparație cu metalele și pietrele prețioase, cari se găsesc în solul pământului? În toată nimicnicia lui, Dumnezeu, totuși l-a iubit și „l-a iubit atât de mult încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

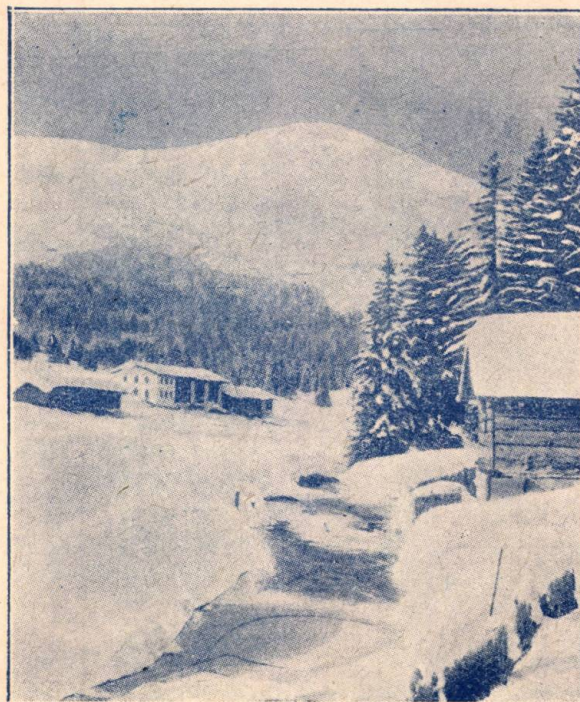
Adânc pătruns de acest mister al mântuirii, Apostolul Petru, scrie în prima epistolă a sa „că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”.

Fiul Omului, zice însuși Mântuitorul, a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor ci ca să le mântuiască. Și în ce fel și chip S'a pogorît Isus din cer ca să îndeplinească acest plan de mântuire, este scris dela un capăt la altul al Sfintei Scripturi.

Isus, Fiul Omului, „Sămânța femeii”, s'a pogorît din cer, dela sânul Tatălui, pe acest pământ, ca să sdrobească capul șarpelui și să desființeze pentru toată veșnicia păcatul din această lume. Această luptă între sămânța femeii și sămânța șarpelui continuă neîntrerupt de mii de ani; în curând urmează să se sfârșească. Și după ce Fiul Omului va fi condus și ultima oiță, ce urmează să fie salvată, în staulul divin, după ce Iși va fi pus la adăpost toată turma față de vrăjmașul milenar,

va restatornici iarăși lucrurile dela început și domnia păcii și a dreptății va fi restaurată în veci și perpetuu. Pentru încheierea acestei lupte între lumină și întunec, adică, între Hristos și Satan, ești și Tu chemat, iubite Cetitor, să-ți dai contribuția dar, pentru care din ei?

P. P. PAULINI

Fericiți cei curați cu inima!

Așa glăsu-
ește una din
cele nouă fe-
riciri rostite
de Domnul
Hristos în
predica de
pe munte.
Fericirile a-
cestea înfă-
țișând idea-
luri dumne-
zezești de

viețuire creștină, trebuie cunos-
cute de fiecare om în folosul in-
dreptării de sine. Este bun mij-
locul de a pune din vreme chiar
pe copiii de vârsta claselor pri-
mare, să știe pe de rost fericirile.
Dar și mai de folos va fi, să-i
facem pe mici și mari să înțe-
leagă, ce însemnează învățăturile
minunate vestite de bunul și iu-
bitorul nostru Mântuitor prin
aceste fericiri.

Mai întâiu, din textul acestei
fericiri înțelegem, că nu toți oa-
menii sunt deopotrivă: *unii sunt
fericiți, — iar alții sunt nenoro-
ciți*, și vai de capul lor. — Deo-
sebiră unora de ceilalți o for-
mează starea inimii, fiecărui.
Cei curați cu inima sunt fericiți;
iar *cei cu inima rea și murdară*
sunt niște *nenorociți*.

Fericiți, de fapt, vor să fie toți
oamenii. Tocmai de aceea inte-
reșează pe toți să cunoască bine
calea, care duce la adevărată fe-
ricire. Călea fiindu-ne arătată și
în acest cuvânt al Domnului, să
mergem mai departe cu înțele-
gerea lui. *Căutarea fericirii cu
inimă rea și murdară înseamnă
osteneală zadarnică. Numai cei
curați cu inima își vor asigura
fericire adevărată și durabilă.*

Cum au ajuns oamenii nenorociți?

Fost-au oare, oamenii dela în-
ceput așa?

Cuvântul lui Dumnezeu, sin-
gura Istorie adevărată a apari-
ției și a mersului vieții omului
pe pământ, ne spune prin înțe-
leptul Solomon:

„Iată, eu aceasta am aflat că Dumnezeu a
făcut pe om fără prihană; dar ei caută tot
felul de uneltiri”. Ecls. 7. 29.

Sensul acestui cuvânt este, că

Dumnezeu a creat la început pe
om sincer și curat la inimă; dar
mai târziu omul s'a schimbat,
s'a stricat și a ajuns șiret și vi-
clean. Urmărind diferitele tradu-
ceri ale acestui text din Eclesiast,
ajungi să vezi, că abaterea omu-
lui dela starea dintru început
este atât de mare, încât el nici
nu se mai gândește să iasă din
decăderea lui; ci mai de grabă
caută să și-o susțină și să și-o
justifice. Rău și decăzut, păcătos
și murdar; — *grija lui nu este,
de a se ridica și de a se curăți;*
ci de a arăta prin șirelcicuri și
pișicherlăcuri, că el este curat
de orice vină și că numai alții
sunt vinovați și răi. Pe păcătos
nu-l supără păcatele sale, ci nu-
mai faptul că se vorbește despre
ele. Rău nu este el, care le-a fă-
cut, ci răi sunt ceice le discută.

Creat la început sincer și cu-
rat la inimă, omul s'a stricat și
s'a făcut *rău și viclean prin pă-
cătuire*. Schimbarea aceasta re-
gretabilă ne-o arată Biblia că s'a
produs chiar cu primii noștri
strămoși. Niciunul din ei nu și-a
recunoscut vina cu sinceritate,
ci fiecare căuta să se justifice
prin vorbiri meșteșugite. Numai
singur fericitul Domn și Fiul al
lui Dumnezeu, Cel fără păcat și
fără vină, a luat atunci cu iubire
și cu *inimă curată asupra Sa vina
noastră*, a tuturor păcătoșilor. Și
așa a ieșit făgăduința despre Se-
minția femeii, care avea să vină
și să sdrobească capul șarpelui.

Mersul omenirii mai târziu.

În veacurile următoare căde-
rii primilor strămoși, omenirea
s'a afundat și mai mult în pă-
cate, până ce a ajuns pe timpul
potopului în halul descris de Cu-
vântul lui Dumnezeu, când zice:

„Pământul era corupt înaintea lui Dum-
nezeu și plin de violență... Și văzu Dum-
nezeu, că răutatea oamenilor este mare pe pământ,
și că toate închipuirile cugetelor lor
erau numai rele în toate zilele”. Fac. 6. 5. 11.

Din cele spuse despre lucrarea
de predicare a lui Enoch, se
poate vedea clar cauza grozavei
decăderi a omenirii antedilu-
viene. Nu numai că păcătuiau,
dar își justificau păcatele, soco-

tindu-le drept ceva foarte natu-
ral și nemeritând niciun reproș;
ba chiar, sfidând cu ele pe cel ce
le-ar fi spus că nu fac bine, se
declarau mai folosiți și mai mul-
țumiți așa, decât dacă ar fi să
umblă în calea poruncilor lui
Dumnezeu.

De aceea cetim, că Enoch îi
monstră și le spunea că va veni
Domnul cu mărire, să-i judece și
să-i pedepsească, nu numai pen-
tru faptele cu netemere de Dum-
nezeu ale lor, ci și pentru *cuvin-
tele aspre* vorbite de ei contra
lui Dumnezeu. Iuda 14, 15.

Ce fel de cuvinte să fi fost ace-
lea, putem înțelege din muștră-
rile adresate de Dumnezeu oa-
menilor din timpul lui Maleachi,
care ajunseseră să zică:

„E de geaba a servi lui Dumnezeu, și ce
câștig avem, că pămînt cele de pămînt ale Lui
și că umblăm cu umilință înaintea Domnului
Dumnezeu oșcirilor? Așa că fericim pe cei
mândri, și făcătorii de rele, că se înăvuesc,
și, deși înjură pe Dumnezeu, scapă”. Mal.
3, 14. 15.

Cuvintele acestea le numește
Dumnezeu și în Maleachi *cuvinte
aspre*. Nu numai a justifica pă-
catul, ci și a-l prezenta drept
ceva de dorit, iar pe păcătoși ca
fiind de invidiat; pentru că as-
cultarea de poruncile lui Dum-
nezeu și umilința nu ar duce la
succese lumești, ci cel mult la a
te vedea socotit drept fanatic și
prost: *iată starea cea mai decă-
zută*, în care poate ajunge omul.

Aceasta a fost marea decădere,
care a atras pierderea lumii a-
tunci cu potopul, pentru că oa-
menii ajunseseră să *socotească
păcătoșenia drept starea lor nor-
mală*, și nu mai lăsau niciun loc
în inima lor pentru spiritul lui
Dumnezeu și pentru sfaturile și
îndemnurile dumnezeiești.

Dar calea poftelor și păcate-
lor nu duce la fericire adevărată,
ci numai la amăgire și vânăre
de vânt. Nemulțumiți, și cu sim-
țurile destul de tocite, oamenii
aleargă la multime de mijloace
artificiale pentru afățarea simțu-
rilor și pentru potolirea lor. Prin
cultivarea a tot felul de arte fr-
moase, ei au căutat în ele fe-
ricirea care le lipsea. Și astfel pe-
trecherile cu muzică, și cu dans
și benchetuire au ocupat foarte
mult viața păcătoșilor, care vo-
iau să uite astfel, că sunt atât de
nenorociți. Și atunci, cu cât in-
ima se corupe mai rău, cu atât
oamenii caută fericirea în fel
de fel de mijloace artificiale.

Și așa poate fi înțeles textul
din Eclesiast 7, 29, pe care unii
traducători îl redau prin cuvîn-
tele: „Iată, numai aceasta am

aflat, că Dumnezeu a făcut pe om fără prihană; dar ei caută tot felul de arte, tot felul de artificii amăgitoare". Căutarea fericirii în cultivarea artelor, și cultivarea artei pentru artă, iar nu pentru mărirea lui Dumnezeu, aceasta a caracterizat totdeauna viața oamenilor păcătoși, cu inima stricată și perversă. Pentru unii ca aceștia chiar cultivarea artelor frumoase ajunge curând-curând să fie pusă numai în serviciul unei și mai mari decăderi și păcătuiri, care să atragă mânia lui Dumnezeu ca pe timpul potopului.

Dar și în timpurile după potop inima omenească nu a făcut decât să progreseze în stricăciune. Psalmistul David, la o mie de ani mai târziu, exclama cu durere: „Stricați, urii sunt în faptele lor, niciunul nu face binele. Nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, s'au stricat de tot". Ps. 14, 2—4. Iar, la patru sute de ani după timpurile Psalmistului, Profetul Ieremia trebuia să strige de asemenea: „Inima este mai înșelătoare decât toate și este stricată foarte; cine poate să o cunoască?" Ier. 17, 9.

Cum s'au deosebit dreptii în toate timpurile.

Nu doară că aceștia au fost clădiți din alt material, căci: „Cine poate scoate ceva curat din cel necurat?" „Și cum oare poate fi curat cel născut din femeie?" Iov 14, 4; 15, 15.

Drepții s'au deosebit însă în toate timpurile numai prin aceasta, că au păstrat vie și puternică în ei conștiința curată și primitoare de lumina și de sfaturile și îndemnul dela Dumnezeu.

În felul acesta drepții din toate timpurile au trăit ca niște oameni desăvârșiți, „cari prin deprindere au simțurile destoinice, spre a deosebi binele și răul". Ebrei 5, 14. Ei niciodată nu au zăgrăvit răul și păcatul în colori plăcute, sau ca drept ceva de dorit, sau natural și scuzabil. Ci cheme-se drepții aceștia Iosif, David sau Daniel, ei deopotrivă au numit păcatele pe numele lor, servindu-se de cuvinte destul de tari și socotindu-le o mare nedreptate și un mare rău înaintea lui Dumnezeu; fie pentru a se feri de ele ca de foc, spre a nu le face; fie spre a fi curățiți de ele ca de ceva scârbos și murdar, atunci când fuseseră amăgiți a le co-

mite. Drepții, chiar când au comis păcate grele, nu au încetat de a numi păcatul păcat, nedreptate și murdărie, și a dori dela Dumnezeu curățirea mai mult decât viața. Drepții nu au încercat să justifice păcătoșenia lor sau a altora și să o scuze ca pe ceva cu totul firesc omului, și ca o stare care trebuie doară să fie suferită și îngăduită de Dumnezeu, care chiar bine știe că suntem slabi și suntem țărână.

Sunt pe lume mari păcătoși, „cei cari beau păcatul ca apă", cărora păcătuirea și murdăria le-au ajuns element necesar vieții lor. Aceștia nici nu se mai gândesc să socotească păcat cele ce făptuesc.

Oricât de jos ar fi căzuți aceștia, mai mari păcătoși decât ei sunt așa numiții păcătoși pioși, cari — știind bine că faptele și purtările lor sunt păcătoase — ei continuă totuși cu ele, căutând să-și justifice și să-și scuze păcătuirea chiar cu texte din Scriptură. Păcatele lui David, cât și cuvintele lui din Psalmi sunt adesea întrebuițate de acești păcătoși drept justificare și scuză pentru păcatele lor. „Dumnezeu doară cunoaște zidirea noastră, că suntem țărână", zice aceștia, amintind ca scuză cuvintele lui David. Dar ei cu voință uită, că David a zis cuvintele acestea căutând iertarea și curățirea de păcate, iar nu justificarea și scuzarea păcatelor sale.

Păcătoși destul sunt cei ce săvârșesc răutăți, murdării și fărădelegi; dar cei mai răi păcătoși sunt cei cari justifică, scuză și incuviințează păcătuirea.

„Ca unii cari, cunoscând hotărîrea lui Dumnezeu, că cei cari făptuesc unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac aceleași, dar și dau incuviințare la cei cari le făptuesc". Romani 1, 32.

În ce ne privește pe noi, e destul că trăim în timpurile sfârșitului lumii, asemănate de Domnul Hristos zilelor lui Noe, când păcătuirea era socotită de oameni drept ceva firesc și nemeritând reproș. Să nu mai adăgăm la aceasta și folosirea cunoștințelor

din Scriptură întru justificarea și scuzarea păcatelor noastre și ale altora, ca să nu ajungem sarea cea stricată, care sporește stricăciunea, în loc să o oprească și să o înlăture. Dacă Dumnezeu ne-a binecuvântat și ne binecuvintează mereu, pe mari și mici, cu mulțime de cunoștințe despre legea Sa și despre tainele Sale, — noi să folosim toate aceste cunoștințe înalte într-o judecă după dreptate starea noastră înaintea lui Dumnezeu și a zice cu Daniel:

„Noi am păcătuit și am făcut fărădelegi, am nelegiuit, ne-am răscurat și ne-am depărtat dela ordinele Tale și dela judecățile Tale; și n'am ascultat de servii Tăi, Profeții, cari au vorbit în numele Tău către regii noștri, către mari noștri și părinții noștri, și către tot poporul țării. A Ta, Doamne, este dreptatea, iar nouă trebuie să ne fie rușine feței". Dan. 9, 5—7.

Chiar dacă deopotrivă de porniți spre rele ca și ceilalți oameni, drepții din toate timpurile s'au deosebit de restul lumii, numai pentru că păcatul și fărădelegea le-au socotit ca mari răutăți înaintea lui Dumnezeu, ei, sau le-au evitat cu totul, sau, cu căință amară și cu profund desgust de sine, au căutat de grabă la Dumnezeu deplina curățire de toată întinăciunea.

Necesitatea curățirii din vreme.

Curățirea inimii de răutăți și păcate este bine să aibă loc cât mai de timpuriu în viața cuiva. Păstrarea unei inimi curate, totdeauna, influențează întreaga dezvoltare a caracterului omului pentru toată veșnicia. De aceea copiii, și tineretul în deosebi, au interesul să-și asigure din vreme o inimă curată, în care să poată încolți și crește sămânța minunată a cuvântului lui Dumnezeu. Cât de prielnică unei bune educații este o inimă curată, reiese și din cuvântul Apostolului Pavel, când zice: „Celor curați totul este curat; iar celor necurați și necredincioși nimic nu este curat, ci necurată le este atât mintea, cât și a lor conștiință". Titu 1, 15. Aceasta în sensul în care a zis și Domnul Isus:

„Luminătorul corpului este ochiul. Dacă ochiul tău este curat, tot corpul tău va fi luminos. Iar dacă ochiul tău este rău, tot corpul tău va fi întunecos. Deci dacă lumina din tine este întunecă, cât de mare este întunerecul!" Matei 6, 22, 23.

Dar Dumnezeu să ne ajute, să deschidem înaintea Lui cu sinceritate inimile noastre, ca El să le curățească și să le lumineze cu lumina vieții!

Ștefan Demetrescu

Din chiar clipa ivirii speciei umane pe acest pământ, omul și-a îndreptat necontenit gândul său către puterea Creatorului. Această gândire a omului către Creator, e singura însușire ce ne deosebește pe noi de animale; căci dacă n'am avea credință în puterea divină, am fi rămas niște lighioane cu chip de om.

Dar, conform legii biologice a evoluției vieții, gândirea omului despre Creator a variat: a variat în seria generațiilor, a variat în seminții, a variat după regiuni geografice și după concepțiile vremilor.

Printre variantele acestea, a fost una permanentă în toate împrejurările și continuu de neînălțurat, încă din negura timpilor, aceea cunoscută sub numele de „**GANDIREA DESPRE MANTUIRE**“. Gândirea despre mântuire consistă în fenomenul că făpturile omenești cele isbite de năpaste, cele obidite, cele oropsite și cele urgisite de soartă, acestea toate așteaptă — și așteaptă cu nespuse ardore — ivirea unui „salvator“, care să îndrepte strâmbătatea lumii și să îmbuneze răutatea, să mântuiască pe cei ce au nevoie de mântuire.

Printre variantele acestea, a fost una permanentă în toate împrejurările și continuu de neînălțurat, încă din negura timpilor, aceea cunoscută sub numele de „**GANDIREA DESPRE MANTUIRE**“. Gândirea despre mântuire consistă în fenomenul că făpturile omenești cele isbite de năpaste, cele obidite, cele oropsite și cele urgisite de soartă, acestea toate așteaptă — și așteaptă cu nespuse ardore — ivirea unui „salvator“, care să îndrepte strâmbătatea lumii și să îmbuneze răutatea, să mântuiască pe cei ce au nevoie de mântuire.

În istoria credințelor divine, niciodată și nimeni până azi n'a exprimat ideea mântuirii mai pătrunzător de cum e schițată în „*Cărticica mortului*“, cărticică scrisă de egipteanul Manethon cu mult timp înainte de Moise. Iată ce stă scris despre mântuire în aceea scriere egipteană:

„Oamenii sunt copiii lui Dumnezeu, însă muritori; Dumnezeu e Tatăl nemuritor.

„Noi oamenii am ajuns în ținutul adevărului și al îndreptării, am ajuns în inima Dumnezeilor cari locuiesc în Cer. Dar, pentru a atinge „**STAPANIREA DE SINE**“, omul trebuie să se supue el însuși la o totală refacere a ființei sale fizice, morale, și intelectuală (**NAȘTEREA DIN NOU**). Această refacere însă nu e cu puțință de cât prin simultana exercitare a „voinței“, a „intuiției“ și a „raționamentului“. Prin desăvârșita coordonare a acestora,

A EXISTAT

OPINIILE MARILOR INV

de General Dr. V

omul poate să-și desvolte facultățile până la nesfârșit. Sufletul are simțiri adormite; inițierea le redeșteaptă. Printr'un studiu adânc, o practică neîntreruptă, omul poate să se pue în raport cu forțele tainice ale Universului. Printr'o încordare puternică, el poate să atingă înțelepciunea spirituală directă, poate să deschidă, sieși, căile de dincolo de el și a se pune în stare de a merge pe ele. Numai atunci va putea el zice că a învins destinul și a dobândit aci pe pământ libertatea-i dumnezească. Numai atunci inițiatul, „întorsul“, poate deveni și el inițiator, învățător al altora, profet și cunoscător al lucrurilor divine, adică: știutor a celor ce-au fost și a celor ce au să fie, precum și ziditor de suflete. Căci numai acela care 'și comandă sieși, poate comanda și altora; numai cine e liber, poate să desrobească pe alții“.

Această concepție omenească de „salvare prin mijlocirea altuia superior fie“, nu putea însă la începutul omenirii să ființeze decât pusă în legătură materială cu simțurile omului, adică trebuia materializată, simbolizată.

Prima idee despre ajutorare merse către ceea ce se arăta în Univers mai impresionant, mai puternic și mai binefăcător, merse către „Soare“. Soarele, prin neasemuitele-i atribute de „luminător ceresc“, de „încălzitor al lumii“ și „ațățător de viață“, a sedus pe om încă dela început, ca fiind chiar el, — Soarele — reala sursă de viață și reînviator al vieții.

A urmat de aci, în mod natural, că întreaga omenire să-și închipuiască despre „Adăstatul Mântuitor“ că el nu putea veni decât din sursă solară, și în orice caz din Cer.

Gândirea aceasta, înrădăcinată în lume până și pe vremea evangheliștilor lui Crist, o găsim noi menționată în Evanghelia dela Luca, la Cap. 1, vers 78, și în cea după Ioan, la Cap. 1, vers 9.

Convingerea aceasta primitivă că salvatorul omenirii va veni din Soare sau din partea Soarelui, a dus pe omul primitiv la viziuni: astfel i s'a plămădit lui în creier așa zisele „povești solare“, povești sacre, cunoscute sub numele de „Mituri solare“. Miturile solare sfinte au prins temeiul în ideologia civilizațiilor Iranieni, Indieni, Egipteni, Babilonieni, Persi, chiar și în ideologia Romnilor cei cari pe vremea lui Isus stăpâneau lumea.

POARE ISUS ?

ATAȚI NEGATIVIȘTI.

P. STAVRESCU

Toate aceste popoare aveau în mituri solare „speranțele lor mesianice“.

La Egipteni, speranțele mesianice se manifestau în serbările solemne religioase descrise în antichitate sub numele de „Misterele orifice“; la Babilonieni, sub acela de „Misterele tamuzice“; la Greco-Romani, sub acela de „Misterele orifice“. Aceste mistere, în realitate halucinațiuni, copleșeau toată imaginația teologică a popoarelor. În imperiul roman ceremoniile religioase orifice (în onoarea zeului Orfeu) și cele solare (în onoarea zeului Soare, zeu pronunțat în latinește „Sol invictus“), ambele aceste grupe de ceremonii se înlocuiau cu ceremonial creștin abia după 313 ani dela înălțarea lui Isus la Cer; sau, mai exact, se infiltrară în creștinism după ce creștinismul, la 313, fu introdus oficial religie de stat a imperiului roman.

Coincidența cronologică între mentalitatea popoarelor despre sosirea unui Mesia, și între nașterea Mântuitorului Isus, a determinat pe unii falși savanți să emită ideea, falsă și ea, că misterul credinței în divinitatea lui Isus nu ar fi altceva decât o prefacere a vechilor credințe religioase cristalizate în misterele osirice, tamuzice, mazdeene și orifice, unde zeii respectivi: Osiris, Adonis, Attis, Dionisos, aci mureau și aci înviau, fiecare pentru salvarea adoratorilor săi.

În felul acesta din urmă au gândit și s'au exprimat, între alții, scriitorii moderni de teapa socialistului moldovean I. Nădejde, acel Nădejde care, la anii 1883—1886, în revista ieșană „Contemporanul“, prezentându-se ca înfocat adept al darvinismului, s'a năpustit cu nesocotință asupra ființării clerului și, iarăș nebunește, a negat existența Creatorului. În felul bietului Nădejde al nostru a năruit calea adevărului și următorii scriitori streini: J. M. Robertson, la 1900; B. Smith, la 1906; A. Drews, la 1910; căci, în scrierile lor, pline de pretenții cu caracter savant, dar cu fond nesavant, ei îndeamnă lumea să nu creadă în existența lui Isus, divinul.

Totuși, adevărul istoric despre existența Mântuitorului în carne și în oase, așa cum e redat în scrierile apostolilor și ale evangheliștilor, se află documentat deopotrivă și în

scrierile câtorva drăgători ai Statului roman de pe acele vremuri. Între aceștia, sunt bine cunoscuții: Tacit (care scrie despre Isus în cartea „Analele“, în vol. XV, pag. 44), Sueton (în „Vieța lui Claudiu“, la Cap. 25), Pliniu cel Tânăr, guvernatorul Bitiniei, și Celsiu. Aceștia au relatat că *Isus a trăit în carne și oase, a propovăduit, a fost adus la judecată, a fost condamnat, a fost răstignit, a murit pe cruce, a fost înmormântat, a fost adorat și divinizat*. Și scriitorul evreu Flaviu Iosef, cel mort la anul 67 d. Cr., scrie mărturisind că *Isus a existat*.

Dintre detractorii de azi ai lui Isus, încă cei onești mărturisesc cum că Isus a existat în adevăr. Între aceștia numesc aci pe cei mai cunoscuți în lume prin celebritatea publicațiilor apărute până azi; numesc pe profesorii francezi: Binet Sanglé, doctor alienist, Guignebert și pe filosoful Couchou.

Binet Sanglé a publicat în 1908—1912 o lucrare de 1335 de pagini în care, urmărind doar să dovedească starea mintală bolnavă a omului Isus, *dovedește mai întâiu că Isus a existat*. Iată cum se exprimă el în al 3-lea volum, la pag. 150:

„Din punctul de vedere intelectual, Isus era deci cu mult inferior oamenilor alienați. Și cu toate acestea trebuie să fi fost acolo ceva! Oamenii aceia cari se așteptau după fiul teslarului din Nazaret erau — bineînțeles — prostimea, erau niște înapoiți, niște degenerați, nevropați, lesne de entuziasmat, recrutați dintre pescari, țărani, precupeți și femei decăzute; erau deci tot ce are mai josnic societatea. Era o gloată din clasa de jos, în felul celui care hoinărește, urlă și sbiară pe străzile Londrei la epoca pelerinajelor.

Mai trebuie apoi adăugat că megalomanul de Isus (crezându-se întocmai lui Dumnezeu) isbutise a 'i aduna, a 'i mișca, a 'i târi după el, într-o vreme când predicatorii peste tot roiau.

Succesul acesta se datora unui grup de fenomene prea delicat pentru ca oamenii de jos și grosolani cum au fost evangheliștii să fi putut a le descrie. Ceeace luă pe sus mul-

ținea aceasta de strânsură, nu era atât ceea ce Isus al lui Iosef spunea, și din care ei nu înțelegeau mai nimica, ci era felul cum le spunea el, căci el se exprima cu autoritate, ca „unul ce avea putere”, după cum zice Matei la Cap. VII, vers. 29. Era focul privirii lui, era impunătoarea-i figură, prestația mândră a înfățișării sale, mersul său maestros, vechimea gestului său, undulațiunile vocii sale, era convingerea desăvârșită ce emana din întreaga-i ființă, era o extraordinară elocvență din care nu ne-a mai rămas nimic, fiindcă ea a fost pur sentimentală și pasională.

Iar pentru a înțelege fenomenul acesta, nu l-am putea exprima de cât reamintind spectacolul ce ne prezintă, în zilele de mare ședință, o adunare cum ar fi parlamentul francez, care ascultă vorbind pe un Clemenceau, pe un Briand, pe un Jaurès, la ale căror calități intelectuale sunt adăugate și calități emotive și pasionale“.

Din studiul d-rului Binet Sanglé, ce umple 1335 de pagini, un lucru ne interesează aici pe noi: acela că *ISUS A EXISTAT*.

Cât privește aprecierea autorului despre însușirile nervoase ale omului Isus, vede oricine — din chiar descrierea citată aci — că autorul Binet Sanglé este inconsecvent cu sine însuși, căci un nebun (cum vrea să scoată el pe Isus) putea-va oare să emane din sine „maestate“, „putere de convingere“ și tripla elocvență a celor mai mari oratori ai Franței dela 1912?

Prin urmare, din malițioasă critică a lui Binet Sanglé reiese hotărât că *Isus a existat*. Acestor constatări pozitive se asociază și savanții filozofi Guigneber și Couchou.

Guignebert, profesor de istoria creștinismului, la Sorbona, zice următoarele în lucrarea sa intitulată „Isus“ și publicată în 1933:

„Oricât de netăgăduit ar fi falimentul visurilor lui Isus, nu e mai puțin adevărat că mișcarea profetului galilean jalonează punctul de plecare cu adevărat real al curentului religios de unde creștinismul a isvorit. Micuța sursă, care se prelinge printre pietre ca un firicel de apă, nu vestește nici nu întrevide marea fluvie ce se urcă până la micuța-i sursă; cu toate acestea, ea îi este origina și constituirea-i primă“.

Prin urmare, *Isus a existat*. Și numai acesta ne interesează pe noi aci.

În fine, filozoful Couchou zice: „Ideea creștină nu e un mit, adică o poveste alegorică, ci e un fenomen real, e o mișcare spirituală, e o specială vedere de credință în poporul izraelit, unde Isus e o înfățișare a lui Iehova“.

Deci, încheem convinși desăvârșiți că *Isus a existat în carne și în oase*, după chiar ceea ce dușmanii săi de azi mărturisesc.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU
Laureat al Academiei Române.

Bucefal

Cine n'a auzit de Bucefal, calul lui Alexandru Macedon? Filip, regele Macedoniei, avea un fiu Alexandru. Cineva aduse într-o zi un cal nespun de frumos, pe care voia să-l vândă scump. Vru să-l încerce, dar nimeni nu-l putu încăleca. Filip, văzând așa, zise că nu-l cumpără. Atunci Alexandru, care se afla și el de față, zise tinerilor din jurul lui:

— Ce mai cal pierd, fiindcă sunt fricoși și nu știu cum să se apropie de el!

— Nu vorbi rău pe oamenii mai în vârstă decât tine, cu atât mai mult, cu cât tu nu poți face mai mult decât ei, zise Filip, auzindu-l grăind așa.
— Ba eu îl îmblânez!

— Atunci, să te văd; dar dacă nu vei putea?
— Îl plătesc eu din banii mei.

Și tânărul se apropie de cal, puse mâna pe frâu și-l întoarse capul către soare, căci băgase de seamă că se sperie de umbră. Întău îl mângâie și-l sărută și pe urmă, când văzu că s'a mai liniștit, sări ușor pe el, se ținu bine, deși calul vru să-l trântască. La început ținu frâul strâns, fără să-l lovească, dar când înțelese că se mai domolise, mai dete drumul frâului, vorbi cu el răstit și, dându-i pînteni, îl sili să alerge cât putu. Toți se înfricoșară, dar Alexandru se întoarse curând, teafăr și cu calul îmblânit. Filip plânse de bucurie și, când descălecă Alexandru, îi zise sărutându-l: „Fiul meu, căutați alt regat mai vrednic de tine, căci Macedonia e prea mică“.

Se zice că din ziua în care Alexandru îmblânzise calul, Bucefal îl cunoștea de stăpân, dar altul nu se putea apropia de el, când era înșeuat și cu frâul. Cum își vedea stăpânul, îngenunchia, până ce încăleca, și pe urmă se ridica, mândru, ca și cum ar fi priceput că duce pe cel mai mare căpitan al timpului. De multe ori în războaiele sale, Alexandru scăpa de moarte prin iuțea și credința calului său.

Bucefal își sfârși zilele pe câmpul de război. Fiind rănit de moarte și văzând că nu mai poate umbla, se culcă singur jos, încet, ca să nu facă vreun rău stăpânului său, care era călare, și muri, uitându-se la el.

Alexandru plânse mult după el și ridică, în locul unde murise, un oraș, căruia îi dete numele de Bucefalia.

PAGINA muzicală

Bach

Johann Sebastian Bach reprezintă muzica clasică din prima epocă a clasicismului german cu care se și încheie această epocă.

El s'a născut la Eisenach, în marele ducat de Saxa-Weimar, la 21 Martie 1865, tocmai în același an cu Händel, un alt geniu muzical. Amândoi genii puternice au înălțat creațiunea muzicală la desăvârșirea care marchiază pentru totdeauna epoca clasică, în domeniul muzical.

Johann Ambrosius Bach, tatăl său, era un bun muzicant, organist apreciat la Ohrdruff, astfel că talentul muzical l-a moștenit din familia sa. Niciunul însă din familie nu s'a distins ca micul Sebastian. La etatea de 10 ani și-a pierdut părinții. Din fericire, fratele său cel mare, Cristof, s'a ocupat de el dându-i primele lecțiuni de piano. Apoi cu profesorul Pachelbels a progresat în mod strălucit. După puțin timp, copilul terminând primele caiete de începător, ceru un caiet de exerciții mai grele pentru piano și pentru orgă, lucru care nu i l-a îngăduit fratele său. El atunci a furat de undeva caietele dorite și le-a copiat timp de 6 luni, noaptea la lumina lunei. Într'una din nopți însă fratele său l-a prins, luându-i și originalele și copiile în manuscris. Biețutul băiat, muncise și-și stricase și ochii de geaba! După puțin timp, fratele său murind, el se văzu nevoit să-și sfârșască educația și să-și câștige existența singur. Fu pe rând corist în biserica Sf. Mihai din Luneburg, în 1703 deveni muzicantul Curții din Weimar și tot atunci organist la Amstadt. El nu lipsea delă seratele muzicale din Lübeck, vestite pe a-

tunci (1705—1706). De multe ori se ducea acolo și pe jos. Între anii 1708—1717 a ocupat funcțiunea de organist la Curtea ducală din Weimar. Apoi i s'a oferit postul de director de muzică de cameră la Curtea principelui Leopold de Anhalt. După aceea în anul 1723 a ocupat postul de cantor și director muzical la școala Sf. Toma din Lipsca, unde rămase până la moartea sa. Aci și-a desfășurat toată activitatea sa.

Din nenumăratele lucrări ale lui Sebastian Bach, cităm: *Cantatele Evanghelice*, *Apasionatele* (care sunt grandioase și ating apogeul credinței protestante), *Invențiunile*, *Suitele franceze și engleze*, *Preludii*, *Fugi*, *Canoane*, *Concerte*, celebra *Fantezie Cromatică*, *Chacona*, renumita *Pascaglia*, etc., etc.

Amintim că până la Sebastian Bach, gama în Do major la piano (sau clavecin) avea altă degetație: se începea cu degetul al doilea (întru cât, pe atunci se executa gama numai cu cele trei degete din mijloc). Bach însă a introdus întrebuințarea tuturor degetelor, așa că dela el gamele cu claviaturi se execută așa cum se execută astăzi.

Bach, deși era în relații cu lumea „sus pusă” și, deși era admirat de publicul cunoscător, totuși el nu s'a inspirat dela nimeni din „afara lui”. Toate compozițiile sale sunt inspirate *din el*. S'a consacrat muzicii grandioase, bogate, largi, cu subiecte religioase, fiind un creștin credincios și sincer. El se strădui să reformeze muzica bisericească *spre un ideal superior* muzicii de atunci, din care cauză a avut chiar conflicte serioase cu autoritățile. A fost respectat totuși de contemporanii săi, însă a fost și foarte puțin înțeles. Abia posteritatea recunoscu geniul său. El era foarte modest și se mulțumea cu starea sa. Din palatele regilor și prinților unde se producea cu supunere și modestie, se înapoia în căsuța sa strămtă și săracă, dar totdeauna mulțumit. Nu năzuia la bunurile materiale, deși ar fi avut multe ocazii să devină bogat. A murit sărac. Fu înmormântat în cimitirul din Lipsca, dar mormântul său nu se știe în ce loc se află, fiindcă nu

Orga lui Bach din biserica Sf. Toma, Lipsca.
Casa părintească dela Eisenach.

are niciun semn....

Bach era renumit ca mare virtuos de orgă. La Hamburg a dat câteva concerte unde fu sărbătorit de public. În anul 1747 a fost invitat chiar de Frederic cel Mare, la Potsdam, unde regele îl primi

foarte amabil, arătându-i toate pianele și rugând pe Bach „să le încerce“ pe toate. El încercând fiecare pian, improviza pe loc cele mai admirabile fantezii. După această fericită întâmplare, Bach a trecut prin multe încercări și suferințe. Intre altele, a contractat o boală de ochi care s'a agravat și l-a nevoit să se supună unor operații, cari împreună cu medicamentele toxice ce i s'au administrat, nu numai că n'au adus un rezultat bun, dar i-au sdruncinat sănătatea într'atât, încât după 6 luni de suferință, muri la 30 Iulie 1750.

Bach a fost căsătorit de două ori. De pe urma acestor căsătorii a avut douăzeci de copii. Numai patru dintre ei pășiră cu demnitate pe urmele lui și produsă opere foarte stimate.

N. Jelescu

Intrebări și RĂSPUNSURI

Rubrica aceasta este deschisă tuturor cititorilor. Cine dorește să aibă vreo lămurire de doctrină, sau de oricare alt gen, poate trimite întrebările pe adresa redacției și în limita și sensul principiilor noastre, va primi răspunsul cuvenit.

28. Cum trebuie înțeles cuvântul de „necredincios“ (2 Cor. 6, 14.)?

Un tânăr care nu este adventist, dar care totuși este un bun creștin iubind pe Dumnezeu și care studiază Cuvântul Său și caută să trăiască vieța lui Hristos, m'a cerut în căsătorie. Din nenorocire încă n'a înțeles punctul Sabatului și alte câteva. Din cauza aceasta poate fi considerat ca „necredincios“ și, fi-voiu condamnată de Dumnezeu dacă mă căsătoresc cu dânsul?

M. R.

Necredincios, pe timpul apostolului Pavel, era evreul sau păgânul care, după ce auzise și primise Evanghelia, nu dădea inima sa lui Isus. Este necredincios, astăzi, oricine care nu primește Solia pe care Dumnezeu o trimete oamenilor timpului nostru. Dumnezeu nu condamnă pe acel sau aceea care contractează o căsătorie nenorocită — și nici noi. Ei vor avea de suferit consecințe; de asemenea va suferi și lucrarea Domnului, pentru că adventistul care contractează o așa căsătorie este pus într-o situație care nu-i va permite să-și îndeplinească toate datoriile sale de creștin; pe urmă, și mai ales, cei doi soți vor suferi, pentru că fericire nu poate fi acolo unde nu există unitate și armonie în cele spirituale. Deci, mai bine este să lăsăm pe necredincioși să se căsătorească cu necredincioși, pe creștinii cari încă n'au pătruns adevărul prezent să se căsătorească cu creștini de aceeași categorie și pe adventiști, să se unească cu credincioși adventiști, dedați în întregime răspândirii ultimei Solii.

A	1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99.
----------	--

B	2, 3, 6, 7, 10, 11, 14, 15, 18, 19, 22, 23, 26, 27, 30, 31, 34, 35, 38, 39, 42, 43, 46, 47, 50, 51, 54, 55, 58, 59, 62, 63, 66, 67, 70, 71, 74, 75, 78, 79, 82, 83, 86, 87, 90, 91, 94, 95, 98, 99.
----------	---

C	4, 5, 6, 7, 12, 13, 14, 15, 20, 21, 22, 23, 28, 29, 30, 31, 36, 37, 38, 39, 44, 45, 46, 47, 52, 53, 54, 55, 60, 61, 62, 63, 68, 69, 70, 71, 76, 77, 78, 79, 84, 85, 86, 87, 92, 93, 94, 95, 100.
----------	--

D	8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95.
----------	---

E	16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95.
----------	---

F	32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 96, 97, 98, 99, 100.
----------	--

G	64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.
----------	--

Cu ajutorul acestor 7 tabele puteți ghici orice număr dela 1 până la 100, ce a fost ales de o persoană în gând. Pentru o mai ușoară manipulare, copiați aceste 7 tabele pe o bucată de carton. Iată cum se procedează:

Puneți înaintea unei persoane aceste tabele și spuneți-i să-și aleagă în gând un număr oarecare. După ce l-a ales, o rugați să vă arate tabelele în cari se găsește acest număr ales. Apoi d-voastră, tot în gând și fără să fiți observați, veți aduna primele numere dela începutul fiecăreia din aceste tabele indicate și veți afla numărul dorit. Un exemplu: dacă cifra aleasă a fost 57, vi s'a indicat tabelele A, D, E, F. Primele cifre dela începutul acestor tabele sunt: 1, 8, 16, 32, și adunate = 57.

trimes de T. Negoită Plocești.

Curiozități aritmetice

Scrieți un număr compus din șase cifre, în care primele trei cifre să fie la fel cu cele trei din urmă, de exemplu, 565,565 sau 222,222. Dacă împărțiți acest număr cu 1001, rezultatul va fi totdeauna primele trei cifre ale numărului ales.

$$\begin{aligned}
 1 \times 8 + 1 &= 9 \\
 12 \times 8 + 2 &= 98 \\
 123 \times 8 + 3 &= 987 \\
 1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\
 12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\
 123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\
 1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\
 12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\
 123456789 \times 8 + 9 &= 987654321
 \end{aligned}$$

trimes de Miravon

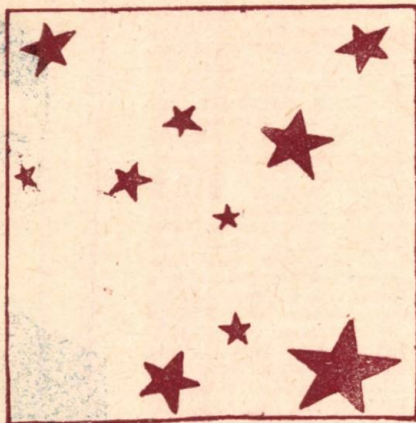
Spirala

Toți jucătorii trec într-o cameră alăturată, sau dacă sunt în aer liber, după un tufiș, în dosul unei case, sau după împrejurare, într'un loc ascuns. Conducătorul, care cunoaște jocul, invită o primă persoană și-i pune următoarea întrebare: „Știi d-ta ce este aceea o spirală?” După răspuns persoana trece la o parte și rămâne pe loc ca spectator, astfel încet, încet spectatorii se înmulțesc. Distracția la acest joc, este constatarea irecuzabilă că *niciun jucător nu va ști să dea răspuns verbal fără să fie urmat de gestul cu mâna care arată forma spiralei*. Natural că cei cari nu știu ce este o spirală, nu vor da niciun răspuns și nici nu vor face gestul caracteristic. Acest gest făcut cu mâna, *pentru ca să arate forma unei spirale*, repetat de fiecare persoană care va fi întrebată „ce este o spirală”, face mult haz. Spectatorii, cari și ei la rândul lor au făcut să rădă pe cei dinaintea lor, vor observa că gestul e făcut mai ales cu mâna dreaptă de toți cei cari dau răspuns și că nu va exista niciun răspuns care să nu fie acompaniat de gest (afară numai de cei cari cunosc jocul, fiind deja păcăliți mai dinainte. În definitiv nu este o păcăleală, ci mai curând o curiozitate.)

trimes de Alpinu

No. 40

Cu patru linii drepte puteți despărți între ele toate stelele. Care sunt acele linii?

trimes de Moșalin, Galați

1	2	3	4	5
	6			7
8		9	10	11
		13		14
		15		
16	17	18		19
	20		21	
22			25	

dă. 6. Plană. 8. Bărbat care ar fi trăit și astăzi, dacă n'ar fi păcătit. 9. Aliment originar din Asia. 10. „Marin” fără o consonanță. 12. Profet. 14. Negățiune. 17. Desinfecțant. 19. Un cuvânt care să indice „pentru”. 21. Idem No. 6 vertical.

trimes de George Vulcan, Vad

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36
37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48
49	50	51	52	53	54
55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66
67	68	69	70	71	72
73	74	75	76	77	78
79	80	81	82	83	84

No. 42

ORIZONTAL: 1. Metal. 2. Patriarh. 3. Numele tatălui lui Alexandru Măcedon. 5. Pronume personal. 7. Omul din Biblie a cărui caracteristică a fost „răbdarea”. 8. Bărbat care a văzut pe Dumnezeu față în față. 9. Bărbat care n'a cunoscut moartea. 10. Unul din supraviețuitorii potopului. 11. O rudă a lui Abraam. 12. În limbaj transilvănean: a ocări, a mustra. 15. Prietena lui Naumi. 16. Fiul lui Iuda. 17. Preot din anturajul lui David. 18. Notă muzicală cetită invers. 19. Numele dela No. 10, fără ultima vocală. 20. Plantă. 21. Alifie. 22. Unul din cantioanele Confederației elvețiene, cetit invers. 23. Unul din fiii lui Adam. 24. Un fluviu african. 25. Floare. 26. Reformator religios ars pe rug. 27. Oraș fenician. 28. Compozitor francez din sec. 19-lea. 29. Bunicul lui David. 30. Rege în Izrael. 31. Un nepot al lui Abraam. 32. Regele Tirului. 33. Ginecele lui Solomon. 34. Idem 24 orizontal. 35. Idem 19 orizontal. 36. Semn muzical: arcul care unește două note. 37. Personaj biblic, sărbătorit de Evrei în ziua „Purim-ului”. 38. Animale domestice. 39. Oraș din Palestina, al cărui ziduri s'au dărâmat la sunet de trompete. 40. Rege din Iuda, învingătorul Amonitilor și Moabitilor. 41. Unul din frații lui Moise. 42. Alt fiu al lui Adam. 44. Unul din generații lui David, care s'a revoltat în contra lui Solomon. 45. Unul din cei 12 apostoli. 47. Unul din fiii lui Noe. 48. Idem No. 22 orizontal. Idem 15 orizontal. 50. Alt fiu al lui Noe. 51. Măsură de suprafață. 54. Una din sculele plăpămarului. 55. Idem 38 orizontal. 58. Notă muzicală. 59. Idem 21 orizontal. 60. Idem 51 orizontal. 61. Idem 20 orizontal. 62. Idem 54 orizontal. 63. Idem 9 orizontal. 64. Afluent al Dunării. 68. Fluviu în Franța care se varsă în Marea Mănecei. 72. Idem 29 orizontal. 74. Soția lui Abraam. 75. Un parc renumit care a existat înainte de potop. 76. Oraș din Asia Mică. 77. Un soi de brazii. 78. Fluviu care se varsă în Marea Caspică. 79. Capitală din sudul Europei. 80. Părintele lui Abraam. 81. Judecător în Izrael. 82. Idem 23 orizontal. 83. Linia dreaptă care trece prin centrul unui corp.

VERTICAL: 1. Poporul dela care Evreii au cucerit Palestina. 2. Unul din cei patru evangheliști. 4. Unul din cei doisprezece apostoli. 6. Cetate de pe malurile Iordanului, distrusă de Romani la anul 70 d. Hr. 13. Fiul și urmașul lui David. 14. Un tânăr conlucrător al apostolului Pavel. 41. Rege în Izrael. 43. Unul din evangheliști care a fost și doctor. 44. Numele tatălui lui Irod care a ordonat decapitarea lui Ioan Botezătorul. 46. În mitologie, zeul iubirii. 52. Idem 12 orizontal. 53. Notă muzicală. 56. Măsură de timp. 57. Notă muzicală. 63. Mântuitorul. 64. Cuvântul „eter” fără una din vocale. 65. Părintele lui Zaharia, profetul. 66. Idem 50 orizontal. 67. Preot de pe timpul lui Isus. 68. Idem 23 orizontal. 69. Nepotul lui Abraam. 70. Unchiul lui Saul. 71. Rege în Izrael. 73. Fiica lui Iacob.

trimes de M. Căzan, Macea

No. 43

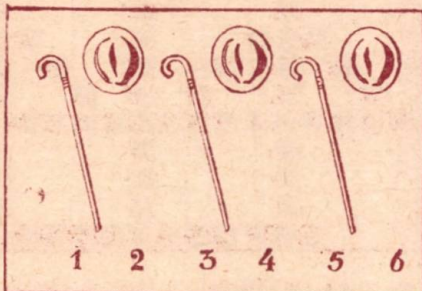
Pe vremurile de demult, când banul era mai scump, un unchiu dete nepotului său, ca dar de înșurătoare, 100 de lei zicându-i: „Cu acești 100 de lei, să-ți cumperi 100 de vite cornute. Ai să plătești vițelul cu 50 de bani, vaca cu 5 lei și boul cu 10 lei”. *Câți viței, câte vaci și câți boi a cumpărat băiatul?*

trimes de Const. Dabu Belitori.

No. 44 Presupunem că într-o sală de conferințe se găsesc bănci mai lungi unde pot sta mai multe persoane și scaune obișnuite pentru o singură persoană. Numărul total al băncilor și scaunelor din sală, la un loc, este de 128. Fiecare bancă are 6 picioare cu cari se reazimă pe podea. Citeva numără picioarele tuturor scaunelor și cele ale tuturor băncilor, și găsește în total 694 picioare. Se întreabă: *care este numărul în parte al scaunelor și al băncilor aflate în sală?*

trimes de *Plutașu, Constanța*

No. 45 Luați trei bastoane și trei pălării și așezați-le cum vă arată desenul, adică: un baston, o pălărie, un baston, etc. Cum faceți, ca din trei mișcări să reușiți să așezați bastoanele laolaltă și pălăriile la fel?

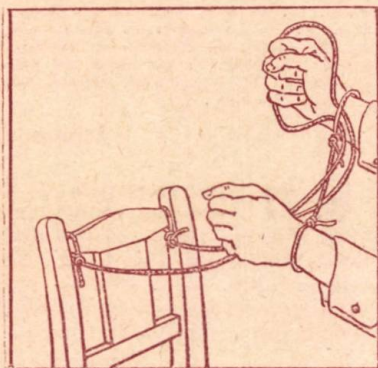
trimes de *Dânsul, Iași*

No. 46 O cucoană își trimete servitoarea la piață. Ii dă 20 de lei și-i spune să-i aducă cât mai multe ouă, dar să fie și de găină și de rață și de gâscă. Când ajunge servitoarea în piață, vede că ouăle de găină costă 50 de bani, cele de rață 2 lei, iar cele de gâscă 3 lei. Face o mică socoteală, plătește și aduce acasă 20 de ouă. Se pune întrebarea: *Câte din fiecare a putut să cumpere?*

trimes de *Cocoșel, Pilești*

Soluțiile Jocurilor

Nr. 34 Apucați sfoara legată de scaun dela mijloc, o introduceți prin spațiul legăturii dela o mână (observați figura), treceți pumnul prin ochiul format și astfel vă despărțiți de scaun cu mâinile legate.

Nr. 35 Cugetarea nutrește sufletul, după cum mișcarea nutrește trupul. Prin muncă, dreptate și cinste, ajungem la la ținta dorită. Valoarea omului nu trebuie judecată după ce știe ci mai cu seamă după cece face.

Nr. 36 Cor, cod, ușă, Corcodușă.

Nr. 37 Biblia franceză, 978 pagini VERIFICARE
Biblia română, 1246 franceză 1246
2224 română 978 pagini
diferența 268

Nr. 38 ORIZONTAL: 2. gri; 4. mângâietorul; 10. ne; 11. tas; 13. între; 15. pilde; 16. nurori; 18. veneam; 19. die; 20. sul; 22. Eleazar; 24. ar; 25. un; 27. baiuri; 28. crăpa; 29. sta; 30. an'ival; 32. s'a; 33. al; 34. ici; 36. rustic; 37. umbrar; 38. usier; 40. cedru; 41. nr; 42. bal; 44. rei; 45. cincizecimi; 46. moș; VERTICAL: 1. breaz; 2. gât; 3. its; 5. între; 6. Nerone; 7. ruiner; 8. urlet; 9. Mântuitorul; 12. semănătorul; 14. er; 15. pe; 17. identic; 18. Vezuviu; 20. sas; 21. lua; 23. lini; 24. aga; 25. urs; 26. tpa; 30. altern; 31. liber; 33. asini; 34. ic; 35. ardem; 39. cazon; 41. ni; 42. bim; 43. leși.

Nr. 39 12 miei și 23 curcani.

Numele deslegătorilor cari au trimes regulat răspunsurile la toate numerile „Amicului” din 1934.

ALEXANDRIA: Esteră Drăgușin, Tabita Drăgușin, Traian Drăgușin; BACAU: Alexandrina Năforniță, Elena Melciuc, Vasile Marian; BALEASA: Gheorghe Ciovică; BORDEȘTI: Didy Sănescu, Ionel Ionescu; BRAȘOV: Stătescu Ioan; BUCUREȘTI: Magdalena Amarand, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, Elisabeta Stănescu; BUZAU: Victoria Teodorescu; CALINEȘTI: Costel Bratu; CERNAUȚI: Voicu Ilariu, Voicu Ioan; FOCȘANI: Gicu Condrutz; MACEA: Elena Căzan, Sabina Căzan, Petru Căzan, Miron Căzan; MANASTIREA ALBA: Grigore Ciurea; MOLNEȘTI: Anny Vicente, Netty Bujor; NADEȘA: Ștefan Săndulescu, Isidorus Săndulescu; PETROȘANI: Olga Irod; PIATRA NEAMȚ: Policesenia Pănaite, Maria Smântână, Roșca Dumitru, Emanuel Bocanec, Vasile Ghitta; PLOEȘTI: Fănică Ionescu; TECUCI: Jenica Hăncu, Theodor Bujor, Mihai Bujor, Costică Bujor, Gheorghe Bujor, Gheorghe Burdulea; TAMBOEȘTI: Eleonora Dumitrache, Gicu Olteanu; VLADENI: George Șielbea.

Vasile Chiriac - Bordești.

Atragem atenția tuturor deslegătorilor că, cu începere dela numărul de față, cei cari vor trimite răspunsurile regulat, la toate numerile, la sfârșitul anului vor figura în tabloul deslegătorilor pe întreg anul, din care se va trage la sorț trei nume în vederea unor premii de mare valoare, afară de cele șase premii regulate dela fiecare număr. Nu uitați să anexați Bonul respectiv, fără de care răspunsurile se anulează.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

ALBEȘTI: Haralambie Mireea; ALEXANDRIA: (Estera Drăgușin), Tabita Drăgușin, Traian Drăgușin, (Georgeta Drăgușin), (Ștefan Drăgușin), (Dumitru Toma); APATEU: (Gh. Iudricău); BACAU: (Alexandrina Năfornă), (Elena Melciuk), (Vasile Marian); BAICOIU: Olga Nisiorescu, Cornelia Nisiorescu; BALEASA: (Gheorghe Ciovică), (C. I. Trașcă); BALTA-SARATA: Dumitru Diniță; BAZARGIC: (Radca P. Nicolova), D. Petrova, P. Petroff; BELLTORI: (Constantin Dabu), Stancu Albișoru; BORDEȘTI: (Didy Stănescu), (Vasile Chiriac), (Ionel Ionescu), (Zamfira Ionescu), (Maria Chiriac), (Ioana Gheorghidă); BRILA: Nicu Panțeru; BRAȘOV: (Stănescu Ioan); BUCȘESTI: Maria Ciuhat, Niculina Ciuhat, Aneta Ciuhat; BUCUREȘTI: Magdalena Amarandi, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, Elisabeta Stănescu, (Gh. Amarandi), (Tincuța Stănescu), (Gabriela Paulini), (Grassu Gheorghe), (Victoria Theodosiu), (Marin Părvan), (Lenuța Mardare), (Gheorghe Ionescu), (Karol Ek), (Maricica Ionescu), (Dan Theodosiu), (I. Ștefanov), (Ștefan Demetrescu), (Ilse Demetrescu), (Viorica Matei), (Elena Drăgușin), (Ligia Drăgușin), (Ionel Roman), (Daniel Paulini), (Ioan M. Popa), Dumitru M. Popa, (Teodor Părvan), (Ionel Grigorescu), (Valerica Popa), Stelian Ionescu-Angel, Lenuța Câmpean, Ioan Buhl, Michael Kielisch, Ioan Udrescu, Costică Udrescu, Alexandrina Turlea, Lydia Crăciunescu, C-tin Petcu, Daniel Anton, Lizica Anton, Matei Moraru, Victor M. Duce; BUHUȘI: (Gavrila Bodor); BUZAU: (Sylvia Olceanu); CAILA: Marioara Gaureanu; CALINEȘTI: Costel Bratu, Fănică Verzea; CAMPULUNG: Marioara Arghir, Elena Arghir, Lola Ruseff, E. Niculescu, Mitică Ianculescu; CERNAUȚI: Voicu Ilariu, Voicu Ioan, Voicu Claudia, Elisabeta Ceapec, Wilibald Ceapec, Albert Steinmeier; CHIȘINAU: N. Burlacov, Bucolov Ioan; CIOROIAȘ: Aurora Dascălu, C. Dascălu; CIUTURA: (Mihail Iovănescu); CONSTANȚA: Tatiana Gureanu, Verginia Dobre; COVAZINȚI: (Iuliana Ardelean); CRAIOVA: (Petraș Ioan), (George Băzavan), Nicușor Ghițescu, Matea Petru, Giovanni Belegan, Elena Belegan, Alexandrina Ruiu; CURTICI: (Ioan Moțiu), (Teodor Moțiu); CURȚIȘOARA: Moela Stoica, Dumitru Stoica; DASCALEȘTI: (Teodor Vlad); DILEUL-VECHIU: Harry Grigorescu; DOLEȘTI: (Mihai Gherasim), (Iorgu I. Gherasim); DUMBRAVIȚA: (Ioan Leonte), (Nicolae Leonte); DUMITREȘTI: (Mița Calotă), (Titel Calotă); FERDINAND I: Marioara Diaconescu; FOCȘANI: Gicu Condrut, Ionel Butnaru, (Maria Mineff), Constanța Zamfir, Maria Dobrovici; GALAȚI: (Vasilica Calapod), (Maria Faller), (Paraschiv Grigoraș), (Emanuel Grigoraș), Elena Grigoraș, Vasilica Grigoraș, Elena Gherghina, Fănică Vasiliu; IAȘI: (Vătița Leuța), (Eleonora Coman), Senuța Oanca, (Olga Vasiliu), Ecaterina Venfel; LICURICIU: (Stănescu Corneliu); LOZU: Victor Ioan; MACEA: (Elena Căzan), (Sabina Căzan), (Petru Căzan), (Miron Căzan), (Mihai Căzan), (Florica Mercea), (Moise Săcu), Ardelean

Gheorghe, (Iafet Ardelean), (Mihai Săcu), (Ioan Crișan), (Dimitrie Crișan); MANASTIREA-ALBA: Grigore Ciurea; MISLEA: Florica Stoica; MOINEȘTI: (Anny Vicente), (Netty Bujor), (Rozalia Vicente); MOȚĂȚAL: Constantin Ciochină, Nina Melencu, Constantin Stăncălie; NADEȘA: Ștefan Săndulescu, (Isidorus Săndulescu); PALILULA: (I. Tudor), Marin Tană; PETROȘANI: (Olga D. Irod), (Ionel Tachici); PIATRA-NEAMȚ: Policesenia Panait, Maria Smăntână, Dumitru Roșca, Emanuel Bocancea, (Vasile Ghitta), Alexandrina Tonchevici, Marița Corbu, Maricica Corbu, Maria Catană, Elena Catană, Elena Roșca, (Anton Tănase), Costică Marcu, (Peri Ghitta), Radu Palaloga, Toni Rușuli; PITEȘTI: Gogu Ciobanu; PLOEȘTI: Fănică Ionescu, (Marietta Negoită), (Marietta Persello), (Timoței Negoită), (Gh. Constantinescu), (Iozefina Borody), Cornelia Rotaru, Gheorghe Andreescu, (Maria Mihăilescu), (Ionel S. Popa), Mihail Olceanu; POCHIDIA: Ionel Badiu, Petru Badiu; POENEȘTI: (Constantia Păduraru); POLICIORI: (Ionel Negoșanu), Gh. Negoșanu; PUNGHINA: Cornel Beșliu, Mitana Beșliu; RANCEZI: (Eugenia Mihăilescu), (Ioan Mihăilescu); RAURI: Costică Busuioac, Gheorghidă Catană; ROMAN: Valentina Marton, Ioan Bobeică; ROMANEȘTI: Lungu Ioana; SEACA: Didy Părlen, M. Părlen; SECARA: Florea G. Petre, Eftimie Socolescu; SILISTRA: (Nicolae Ganea); SEPREUȘ: (Stana Ioan), (Stana Teodor); STRINGA: Doriina Damilian, Nicolae Damilian; T. MAGURELE: (Paraschiva Drăgușin), (Oprica Stoica); T. SEVERIN: (Nicolae Beșliu), (Gh. Gărtioi), (C-tin Cocos), Eugen Mazilu; TAMBOEȘTI: (Eleonora Dumitrache), (Gicu Olceanu), Ruxandra Dumitrache, (Georgeta Tăicușu); TECUCI: (Jenica Hăncu), (Th. I. Bujor), (Mihai Bujor), Costică Bujor, (Gheorghe Bujor), (Nicu Bujor), Marioara Iordache; URLETA: Elisabeta Ioan; VALEA-CALUGAREASCA: Nicolae Mihăilescu; VAMA: (Nistor Istrate), (Leonte Cojocari), (Gh. Cojocari), Morohoschi Gheorghe; VARVORUL: Ioan St. Poenaru, Nicolae Puțureanu; VIZIRU: Alex. Hagiu, Stroi Hagiu; VLADENI: George Șteblea; VOIVODA: (Gheorghe Pascu), (Ionel Pascu).

➡ Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză au deslegat toate jocurile.

Rugăm pe toți Cetitorii noștri cari au de gând să trimeată regulat răspunsurile, să păstreze același nume la fiecare număr, și dacă se poate aceeași localitate. Constatăm că unii, probabil pentru a face puțină variație, de fiecare dată își schimbă reședința. Ori această schimbare nu o putem ghici totdeauna și se prea poate ca deslegătorul să nu fie recunoscut ca același, și prin urmare să-și piardă regularitatea.

Iulișca Bodor
Buhuși

Ioan Barbu
Roșiorii de Vede

Ioan Turlea
București

Gh. Burdulea
Tecuci

Titu Crăciunescu
București

Victoria Teodorescu
Buzău

Recompensa unei datorii împlinite, este ocazia de a face alta.

Colaboratorii cari trimit material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când va crede de cuviință că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

CARAIMAN. — Problema e incurcată. Dacă n'ar fi fost cu rimă, care contribuie în bună parte la incurcătură, poate ar fi mers. Încercați să o readuceți la proză.

DORIINA DAMILAN. — Cetiți cu atenție lămuririle date la Poșta Redacției din numărul trecut.

JOHN BUHL. — De ce pseudonim? Sau cel puțin pseudonim... cu adresă, pentru că, dacă ați fi făcut parte dintre cei 6 câștigători, n'am fi știut unde să trimitem abonamentul și premiul!

ELIS. IOAN. — Un pic de stăruință și veți reuși. Dovadă, numărul deslegătorilor. Printre cei cari au deslegat toate jocurile, suntem siguri că niciunul n'a fost tăietor de lemne, pescar, soldat și... ghițor (toate la un loc), cel mult, au putut să-și inchipue că sunt pentru un moment! Pentru data viitoare vă urăm mult, mult curaj.

FRUNZA GALBENA. — După cum vedeți, s'a schimbat caracterul rubricii.

CICLON. — Suntem nu numai dispuși, dar chiar bucuroși să primim orice sugestie. Mulțumim anticipat.

I. SANDULESCU. — În jocul cu muntele, deslegarea care-o dați este tocmai calea naturală, așa că nici nu se mai pune întrebarea, cum să se ajungă la vârf. Jocul cu cifre n'are deslegarea.

3 FETE. — Poezia a avut norocul să fie primită cu aceeași plăcere cu care a fost trimisă. Nu-i putem face alt compliment decât, că este „hors critique”. De aceea socotim că ar fi mai nimerit să o păstrăm pentru un număr festiv. E păcat s'o publicăm de pe acum. Ca să trecem la altă ordine de idei, două cuvinte, în treacăt: un filozof bătrân, care pe vremea lui era considerat „cu o doagă lipsă”, atrăsese atenția unui amic al său, spunându-i să bage de seamă și să nu judece pe cei din jurul său după el însuși... că s'ar face vinovat și de păcat și de insultă! Pentru că noi nu suntem filozofi — cel puțin încă nu — și mai ales pentru că d-voastră nu vă aflați în jurul nostru, nu putem vorbi la fel. Și chiar dacă n'am avea aceste piedeci, totuși n'am îndrăzni, de teamă să nu fim și noi, acum, considerați ca acest filozof, pe vremea lui. Ceeace putem face însă, este să vă rugăm să întreprindeți o mică analiză a sfatului său. Este spus într'un limbaj filozofic, care de multe ori nu poate fi pătruns de origine, dar d-voastră îl veți pătrunde, chiar dacă veți fi nevoite să-l cetați de mai multe ori... În orice caz, concluzia e mai clară și bănuim că nu veți avea nevoie s'o cetați mai mult de trei ori. Eventual ca să meargă mai repede, ați putea-o cetați fiecare odată...

DIRIJORII DE COR, cari doresc material nou, se pot adresa la Redacția noastră. Cântările sunt tipărite estetic, pe foi volante ceva mai mari decât formatul din cărțile de cântări. Notele sunt mai mari, vizibile dela distanță, intenționat tipărite pentru coriști. Prețul: 1 exemplar = 10.— lei pagină; dela 10—15 ex. = 2,50 pag.; dela 16—20 ex. = 2.— pag.; dela 21—30 ex. = 1,75 pag.; dela 31—40 ex. = 1,50 pag.; dela 41—50 ex. = 1,25 pag.; dela 50 ex. în sus — 1 leu pagină. La oricare comandă, se adaugă porto. Pentru a scuti taxa de porto, faceți comanda prin și odată cu Cercul Misionar respectiv. La cerere, se va trimite un exemplar de probă gratuit.

Vreți să faceți o surpriză plăcută prietenului d-voastră pentru anul 1935? Abonați-l, fără să-i spuneți, la AMICUL TINERIMII.

Mai mult de-un an el ne-a vrăjit
Cu glasul inspirat de muze.
Și 'n lumea toată-a răspândit
Un suflet viu în loc de-obuze —
Al „Tinerimii-Amic” iubit
Surâsul ne-a adus pe buze.

O, dulce și slăvit Amic!
În glasul tău doinesc zefirii.
Ca tine nu găsim nimic
Să 'nstrune coardele simfiriei.
Ești nedreptății inamic
Și bun prieten al iubirii.

Simțim cetind cuprinsul tău
Că inima mai viu tresaltă;
La sânu-ți ne ferești de rău,
Ne duci pe-o cale mai înaltă,
Și singuri, peste vastul hău,
Cu vulturi ne 'nfrățești de 'olaltă.

În paginile tale porți
Preceptul înfrățirii sfinte,
Și ai în mâini arzânde torți.
Lozinca ta e: „Înainte!”
Amic! La viață chemi din morți...
Că mulți de vii sunt în morminte!

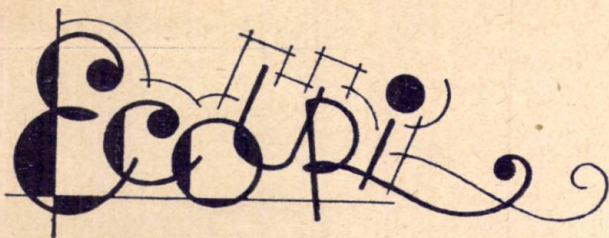
Cărarea ta strălucitor
Spre piscuri înfinite sue,
Ducând privirea tuturor
Spre Cel ce-a fost bălăt în cue —
El, rânilor vindecător,
Cum jos sau sus alt nume nu e.

Aleargă-acum oriunde vrei.
Pe trepte sue în palate,
Sau jos coboară în bordei.
Când mulți, din greu sunt în păcate
Isbăvitor, te du la ei:
Un sol al slăvii minunate.

În mâini îngăduie-mi să port
Și eu, cereasca ta făclie;
Să luminezi umilu-mi cort,
S'adâp pe toți din apă vie!
Tu, al nădejților resort
Și crez sublim, spre veșnicie.

Din casă 'n casă să pornim,
Purtând cu noi întreg cuvântul.
„Amicul” vrea să biruim,
La luptă plin de zel să fim:
Ne-așteaptă-acum întreg pământul!

N. Dorobăț

Printre teancurile de documente, scrisori și dosare, de pe masa de lucru a Papei se află și o jucărie de copil, un cățeluș alb cu negru, care formează un contrast nostim cu mediul sever. Papa a primit jucăria în dar dela un copilăș, pe care l-a adus cu sine o femeie, obținând o audiență la sfântul părinte. Când Papa binecuvântă băiețelul, în vârstă de doi ani, acesta îi întinse jucăria lui favorită, pe care Papa o primi zâmbind.

La tribunalul din Cleveland (Statele Unite) s'a petrecut acum câțva timp un spectacol original. Atât reclamantul cât și acuzatul și martorii erau surdo-muți. Bine înțeles că le-a fost greu tuturor să se facă înțeleși de tribunal. Vroind să se recurgă la un interpret, s'a constatat că reclamantul era ungur și nu învățase decât graiul surdo-muților din țara lui. În sfârșit a fost găsit tâlmaciul. Dar acuzatul era italian și martorii englezi, având fiecare un limbaj de gesturi diferite. A fost o confuzie generală de semne. Procesul a trebuit să fie amânat până la găsierea unor interpreți, care să facă față acestor împrejurări dificile.

În fiecare țară portocalele se mănâncă altfel. Așa de pildă în Franța, unde nu se cunosc în deosebire decât portocalele mici italienești, fructele se taie în patru ca merele și fiecare pătrime se scoate apoi cu cuțitul din coajă și se mănâncă întocmai ca un măr. — În Anglia, unde se mănâncă mai mult portocale de Iaffa, mari, suculente și aproape fără sâmburi, se taie capacul fructului și portocala se mănâncă apoi cu lingurița, ca un ou moale. Tot astfel se mănâncă în Egipt și în Turcia. În Turcia se mai pune rom și zahăr vanilat în portocala astfel decapitată, lăsând fructul să macereze câteva minute, ceia ce îi dă o aromă mai fină. — În Arabia, unde li se zice *burtugale*, indigenii mănâncă întâiu fructul și apoi coaja, declarând drept proști pe acei cari nu știu că coaja portocalelor e delicioasă. — În alte țări portocalele se mănâncă desfăcute în felii sau tăiate de-a-curmezișul și presărate cu zahăr.

Inima noastră are 72 de pulsații pe minut, acea a elefantului

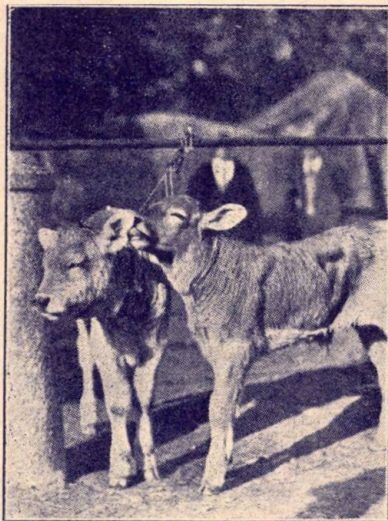
24, iar inima unui șoarece 240. Inima unui copil nou născut are 130 bătăi pe minut, când copilul e de un an, pulsațiile se reduc la 120, la un copil de zece ani la o sută, și abia la 15 ani inima bate normal, 72 de pulsații. Există o corelație între mărimea trupului și bătăile inimei. Astfel elefantul are 24—25 pulsații, omul 70—72, câinele o sută, ariciul 300, liliacul 700, canarul 1.000. Deci cu cât trupul e mai mare cu atât bătăile inimii sunt mai puține.

Un cunoscut medic parizian, doctor Pierre Vachet, a ținut o ședință interesantă la Institutul de psihologie din Paris, în care arăta că râsul și optimismul sunt un adevărat ser moral, de care toată lumea e datoră să se folosească. El adună în sală oameni blazați, triști, morocănoși și datorită sugestiei colective, precum și unor plăci de patefon ilariante, a reușit într'adevăr să contagieze sala, schimbând cu totul atmosfera. După doctorul Vachet, râsul are și o reală putere terapeutică, contribuind la vindecarea sau măcar ameliorarea multor maladii.

Un obicei simpatice vrea ca în Anglia, când numele unei tinere căsătorite este un nume de floare, toate domnișoarele de onoare să poarte toalete, pălării, pamblici de culoarea acelei flori, din care poartă și un buchet în brațe.

Intr'un „sgărie-nori“ din New-York, cu 37 de etaje, locuiesc aproximativ 12.000 de persoane. În 24 de ore circulă peste 120.000 de persoane, cari au la dispoziție 63 de ascensoare. Aceste ascensoare străbat în cursul unui an o distanță totală de 420.000 de km. Clădirea are 5.000 de ferestre și 10.000 de porți. Pentru luminatul tuturor încăperilor se întrebuințează 75.000 de lămpi. Poșta aduce în fiecare zi 63.000 de scrisori și pachete și ia cam tot atâtea. Și acesta este numai un colț din New-York

Edison poseda la Florida o moșie pe care instalase toate aparatele electrice și hidraulice cari puteau ușura viața modernă. Intr'un rând, permise unui grup de prieteni și admiratori să-i viziteze casa. Toți au rămas entuziasmați de ceea ce văzuseră. În grădină se mirară însă de o poartă ce se deschidea foarte greu. Vizitatorii trebuiau să se străduiască s'o împingă pentru a putea ieși. O domnișoară își luă inima în dinți, și-i spuse savantului: „Domnule Edison, totul e perfect la d-ta, afară de această poartă oribilă. Ar trebui s'o schimbi sau să te lipsești de ea“. „Ba nu, răspunse inventatorul râzând. Am instalat-o înadins. Fiecare dintre cei cari o împing, dă drumul la 15 kg. de apă în rezervorul grădinei mele! Așa-i că am avut o idee bună?“

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul III, No. 1/1935. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Director: VASILE FLORESCU. Redactor: P. P. PAULINI Fiul. Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Secret între frați !...

Dacă vrei să te mângâi, gândește-te la toate nenorocirile de cari ai scăpat.

Amicul Tinerimii

Primăvară

Muguri se deschid pe crengi,
Flori în câmp se-arată,
Cerul de-ametist întreg
N'are nicio pată.

Sus, aleargă în văzduh,
Stol de păsărele;
Jos s'aprind în sân dorinți,—
Ochi privesc la ele.

Strânse 'n umbră la isvor
Despicându-și pletele,
Cântă-a dragoste în cor
Și visează fetele.

Pe poteci, ca un copil,
Suflet ia privirea,
Și inundă în April
Ca un râu, iubirea.

Ion Dinescu

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul III, No. 2/1935. Abon. pe un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amintire

Când noaptea tin plutește
Pe munți, pe ape line —
Când luna strălucește,
Eu mă gândesc la Tine!

Și'n orice dimineață
Trezindu-mă meren,
Și gând și 'ntreaga viață,
Predau lui Dumnezeu.

Când dulcea primăvară
Cu flori a umplut lunca,
Spre Domnul mă'ndrept iară
Să-i împlinesc porunca.

Și toamna sau în iarnă
Când cerul este plin
De fulgi ce prind să cearnă,
La Tine Doamne vin!

Ion V. Negoșanu

Director: VASILE FLORESCU.
Redactor: P. P. PAULINI Fiul.
Redacția și Administrația, București 4, Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

General Dr. Vr. P. STAVRESCU

Dumnezeu în adevărul științific

Vreme de peste o jumătate de secol am cercetat cu stăruință să aflu în mod sigur pe ce fapte sau pe ce idei justificate se sprijină acei oameni cari susțin că *nu există Dumnezeu*, și pe ce se sprijină acei cari susțin că *Dumnezeu există*.

Pentru ca să aflu în această privință documentările cele mai sigure și mai irecuzabile, mi-am zis — ca omul de știință — că nu aş isbui altfel decât consultând pe oamenii cei mai desăvârșiți din lumea întreagă, pe geniile cari au descoperit principiile și relațiunile fenomenelor chimice, fizice, mecanice și biologice, pe iluminații cari au demonstrat mecanismul dinamicii universale și au prins legile Naturii.

Cercetând scrierile lor, am ajuns să aflu că toți aceștia — în toate împrejurările — au recunoscut că *DUMNEZEU EXISTA*, și au mărturisit în scrierile lor că *DUMNEZEU EXISTA*.

De aceea, „cutezător ponderat” cum cred că sunt, așa precum mă cunoaște de vreo 70 de ani lumea în care am trăit, și având până la jertfire „curajul opiniei mele controlată”, mă pronunț categoric împotriva semidoctilor din categoria concetățeanului moldovean I. Nădejde, acel Nădejde care, pe la anii 1883—1886, în revista ieșană „Contemporanul”, se prezenta cititorilor săi ca fiind tare versat în doctrina darvinienă, pentru a demonstra prin darvinism că *DUMNEZEU NU EXISTA*. Dacă însă citim pagină cu pagină scrierile lui Darwin, găsim că naturalistul acesta, ca și naturalistul Lamarck, ambii s'au pronunțat categoric și textual că, în scrierile lor, ei doar se încearcă să explice altfel de cât în Biblie creațiunea ființelor vii, dar e neîndoios că *DUMNEZEU EXISTA*.

Pe de altă parte, socotesc a fi mai înțelepțește să mă iau după iluminați și după genii, — și nu după unul din ei, ci după toți, și

nu după criticii îndrăgători de teapa limbutului german Ernest Haeckel. Căci geniile mari nu se mulțumesc doar să afirme, ci ei documentează controlând mereu. Așa, de pildă, adevărații savanți, înainte de a se pronunța dacă Dumnezeu există sau nu există, și-au pus întrebarea:

— *Este oare cu puțință, da sau nu, ca Universul să fie creat dela sine, prin el însuși, adică din nimic și prin nimic?*

La această întrebare, *INALTA ȘTIINȚA* le răspunde categoric: *Nimeni până astăzi n'a putut să demonstreze că există ceva care să se creieze prin sine însăși. Din contră, azi e demonstrat până la evidență că — precum a dovedit chimistul Pasteur — vieața derivă din vieață și numai din vieață. Deci, e neîndoios că un Creator al Universului a existat din eternitate, că acest Creator are în el vieață, El e o „FORȚĂ VIE”.*

Se prea poate ca cititorii mei să dorească, în această privință, să aibă sub ochi cuvintele, chiar și numele acestor savanți. A 'i înșira pe toți, ar fi prea obosi-

Dacă vrei să trăiești liniștit, să nu vezi, să n'auzi, să taci.

tor. Iată dau, însă, numele a câtorva, și cinci din frazele lor. Acești câțiva sunt: **ASTRONOMII** Arago, Herschel, Laplace, Copernic și Kepler; **CHIMIȘTII** Jean Dumas, Armand Gauthier, Louis Pasteur, Istrate și Longinescu; **MATEMATICIANUL** Cauchy; **FIZIOLOGII** Goethe și Lord Kelvin; **FIZICIANII** Volta, Painlevé și Musceleanu; **NATURALIȘTII** Linné, Lamarck, Crèveillier, Fluren, Geoffroy Saint Hiller, Agassiz, Gaudry, Gravière, Claude Bernard, Milne Edward, Charles Darwin, Paulescu și Grasset.

Iată și cele cinci mai scurte din fraze:

PROF. PAULESCU: „Omul de știință nu se poate mulțumi a spune doar „Cred în Dumnezeu”; el trebuie să afirme:—„Știu că există Dumnezeu”.

DARWIN: „Viața, la originea ei, a fost suflată de Creator, într'un mic număr de forme sau într'o singură formă, dezvoltându-se apoi după anumite legi”.

AGASSIZ: „Suntem obligați a vedea în fenomenele Naturii existența unui Dumnezeu care cugetă”.

LAPLACE: „Dumnezeul nostru al astronomilor, domnește pe deasupra timpului și pe deasupra eternității; în el nu e schimbare. Și cu cât pătrundem în operele lui, cu atât ne întărim în felul acesta de a vedea”.

HERSCHEL: „Știința stabilește existența lui Dumnezeu și precizează atributele divinității pe niște baze așa

„de puternice încât orice îndoială devine absurdă, iar ateismul rămâne un caraghioslăc sau „ajunge de râsul lumii”.

Toți marii savanți, de acord între ei, au formulat câteva principii fundamentale, zise *adevăruri eterne*, dintre cari extrag pe următoarele zece, cari formează între ele un „tot” ce nu se poate sdruncina:

1. E adevăr etern că **nimic nu se face fără cauză**.

2. E adevăr etern că **ceea ce există e însăși Natura**, iar în afară de Natură nu există nimic: nici în spațiu nici în timp.

3. E adevăr etern că **Natura se află în continuă mișcare**.

4. E adevăr etern că **în Natură nimic nu se pierde, ci totul se transformă**.

5. E adevăr etern că **vieța constituie unul din aspectele mișcării, anume e un schimb continuu și evolutiv de energii și de elemente**.

6. E adevăr etern că **aspectele actuale vii sunt repetiri și**

nuanțări ale vechilor aspecte; iar din vechile aspecte unele au dispărut, pe când altele continuă să existe alături de cele noi apărute.

7. E adevăr etern că **însușirile fiecăruia dintre oameni sunt repetirile celor ancestrale, adică din moși strămoși**.

8. E adevăr etern că **fenomenul prefacerii aspectelor vii consistă esențial în adaptarea substanței vii la îngăduința mediului, și, întru cât adaptarea actuală e o adaptare a vechilor adaptări, implicit a existat PRINCIPIUL PREADAPTĂRII**.

9. Principiul preadaptării e însuși principiul preexistenței.

10. Principiul preexistenței vieții e însuși **PRINCIPIUL EXISTENȚII LUI DUMNEZEU**.

DECI, NATURA E OPERA LUI DUMNEZEU. IAR NOI OAMENII, FACAND PARTE DIN NATURA, SUNTEM PRODUSUL OPERII LUI DUMNEZEU.

IN ACORD PERFECT cu aceste principii, știința biologică explică azi și natura umană a următoarelor adevăruri sfinte:

1. *Sentimentul religios a isvorât iscodirea; iar iscodirea a devenit cu timpul Știința experimentală*.

3. *Ca și prin credința religioasă, omul poate să se convingă și prin Știința pozitivă că omul e creat de Dumnezeu, iar nu Mediul cosmic, căci Mediul cosmic e numai suportul material al vieții*.

4. *Intocmai sentimentului religios, înalta știință apropie pe om de Dumnezeu, dacă omul e zdravăn la cap*.

5. *Fără de credință în Dumnezeu, speța omului ar fi o grupă de animale perfecționate în arta de a-și specula semenii*.

6. *Fără credință în Dumnezeu nici-un om nu poate fi fericit*,

Taine

P. P. PAULINI

Era o noapte de toamnă. Vremea era foarte posomorită. Căminul era acoperit de nori negri cari, ca un zăbranic de dolii ascundeau fața pământului de razele argintii cari încercau să vină din spre lună. Un vânt ușor, dar tăios, marea sinistru al noapții. Se părea că cea mai perfectă liniște domnea; dar realitatea era alta.

Depart, într'un desiș al tainice păduri, se petrecea ceva îngrozitor. Un bărbat robust și altul ceva mai mic la înfățișare, se aflau acolo pentru o răfuială. Prin ce împrejurare se întâlniseră numai ei amândoi — împricinății — tocmai acolo, nu se poate ști. Fapt e că unul urmărind o vechi război, căuta să ia viața celuilalt.

Nimeni nu era martor la cele ce se petreceau în mijlocul pădurii, nimeni care să fie martor al celui răpus. După o luptă crâncenă, disperat, muribundul căuta un martor prin mijlocirea căruia se lovească în conștiința criminalului. Ne mai putându-se apăra, își plimba privirile pe sus. Deodată auzi un șgomot prin aer: plecau cocorii. Tipetele lor răsunau strident în liniștea acelei nopți târzii. Cu glas abia auzit, cel bătut mai putu să murmure câteva cuvinte: „Cocorii aceștia îmi sunt martori că tu m'ai omorât fără să-ți fiu vinovat cu nimic“, apoi se prăbuși. Dându-și seama de fapta sa, ucigașul se făcu nevăzut.

A doua zi crima a fost descoperită, însă toate cercetările Justiției au rămas fără rezultat. Asasinul n'a putut fi găsit. Totul trebuia să rămână în mister.

...

Trecuseră mulți ani. Era o noapte senină de toamnă. O lună plină pe cer, a cărei raze răspândeau o lumină clară „ca ziua“, marea farmecul momentului.

Sub o boltă de viță, un gospodar întinsese o masă mare pentru o petrecere familiară. Toți invitații își ocupară locurile respective în jurul mesei. Bucurie, veselie, cheful era în toiu. Fiecare petrecea de minune. Numai inima gospodarului era neliniștită, mai neliniștită ca oricând.

Unirea face puterea !

Un călător singuratic străbătea într-o zi un lanț de munți. Sprijinit pe un baston lung și ferecat, el urca o potecă îngustă, înaintând cu greutate. Deodată fu întrerupt în călătoria sa: o piatră enormă, ruptă din munte și aruncată de vreun uragan de-a-curmezișul potecii, îi închisese trecerea. Nu mai era chip de mers înainte. Deoparte, erau stânci perpendiculare, de cealaltă parte o prăpastie de nepătruns. Călătorul încercă să dea piatra cea mare la o parte, dar ea nu se urni din loc. Atunci se așeză descurajat pe marginea potecii și se întreba cu îngrijorare ce se va întâmpla cu el dacă îl va apuca noaptea în munți, sub cerul liber, în acel loc sălbatec? Cum se gândea așa, iată că sosi din urmă un al doilea călător. Noul venit, ca și primul călător, își arătă desamăgirea când, după încercări zadarnice, văzu că nu e chip să miște piatra din loc. Ceva mai târziu veni tot pe acolo un al treilea călător. El se gândi și făcu aceleași eforturi ca și cei doi, cari veniseră mai înainte, dar nu izbuti mai bine ca ei.

Atunci, primul călător, care era un om deștept, luă cuvântul și zise: „Fiecare din noi a încercat în zadar să urnească singur această piatră uriașă din loc. Dar acum suntem trei. Dacă vom uni puterile noastre, cu siguranță că vom obține un rezultat mai bun“. „Să încercăm, să încercăm“, răspunseră ceilalți doi. Zis și făcut! Cei trei bărbați se proptiră cu un stâlp de boltă și înțepenind mușchii lor, împinseră cu puteri unite piatra cea mare. Ea începu să se miște, să se clatine, să se răstoarne... Încă o efortare, și se prăvăli în prăpastie cu trosnituri înspăimântătoare.

Apoi, cei trei călători continuă drumul lor pe potecă, satisfăcuți și bucuroși; de aci înainte nu mai erau singuri și neputincioși. — Întâmplarea de față confirmă veracitatea proverbului universal: „Unirea face puterea“.

Pentru această unire între om și aproapele său, s'a rugat cu căldură Isus, întemeietorul religiei creștine, când a zis: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis“. Ioan 17, 21.

Din declarația Maestrului divin reiese că dumnezeirea lui Isus, se poate dovedi cu prisosință prin „unirea care trebuie să lege pe toți oamenii și mai ales pe cei de aceeași credință între ei“. Sau, cu alte cuvinte, dacă anumiți oameni pretind că sunt creștini, că adică, au dreapta credință în Isus Hristos, dar se invidiază, se gelozesc, se urăsc, se învrăjesc, se războiesc între ei și unii împotriva altora, prin aceasta arată că religiunea pe care o profesază nu are nicio influență binefăcătoare asupra lor. Mai mult,

Nu dorm toți câți au ochii închiși.

prin neunirea între ei, tăgăduesc atât divinitatea persoanei Fiului lui Dumnezeu, cât și autoritatea doctrinei Sale.

Pentru ilustrarea unirii, care trebuie să existe între Hristos și urmașii Săi, Învățătorul venit din cer, a dat următoarea pildă: „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul... *Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi*. După cum mlădița nu poate aduce roade dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roade dacă nu rămâneți în Mine“.

Ce minunat exemplu spre a ilustra marea binefacere a unirii între Dumnezeu și om și între om și aproapele său! Această unire între dreptcredincioși este taina voinei lui Dumnezeu în planul de mântuire al oamenilor prin Isus Hristos. Pentru aducerea la îndeplinire a acestui înalt scop se coborî Isus din cer. Pentru acest scop a suferit, a murit, a înviat și S'a înălțat la cer, trimițând Spiritul păcii între oamenii plăcuți lui Dumnezeu.

Ce însărcinare mai nobilă și mai grea poate fi decât a încerca de a trăi în pace și a rămâne strâns unit chiar cu oamenii de diferite caractere, cu deosebiri de vederi și cu diferențe de opinii. Vorbind tocmai de această divină vocațiune a lui Isus, adică de a uni acest soi de oameni, o celebră scriitoare, Doamna E. G. White, zice:

„Între acești primi ucenici domnea o deosebire vădită. Ei aveau să devină învățătorii lumii, și reprezentau caractere cu totul deosebite. Aci era Levi Matei, vameșul, chemat dintr'o vieață activă de afaceri și dependentă de Roma; Simon Zelotu, dușmanul înverșunat al autorității imperiale; Petru, impulsiv, încrezător în sine, aprins, împreună cu Andrei, fratele său; Iuda din Iudeea, fin, capabil însă de o mentalitate josnică; Filip și Toma, credincioși și serioși însă cu inimi zăbovitoare în ale credinții; Iacob cel tânăr și Iuda, mai puțin deosebindu-se între frați dar bărbați puternici, hotărâți atât în greșelile cât și în virtuțile lor; Natanael, un copil în ce privea sinceritatea și încrederea; și fiii ambițioși dar plini de iubire ai lui Zebedeu.

Spre a putea continua cu succes lucrarea la care fuseseră chemați, acești ucenici, așa de deosebiți în caracteristicile lor naturale, în educație și în obiceiurile vieții, au trebuit să ajungă la unitatea sentimentelor, cugetelor și faptelor lor“.

Isus cunoștea trăsăturile de caracter ale tuturor oamenilor, atât ale amicilor și adoratorilor Săi cât și ale adversarilor și ale inamicilor doctrinei Sale. Potrivit cu observațiunile Sale profunde, Isus, care cunoștea gândurile oamenilor a zis odată: „*Orice împărăție desbinată împotriva ei însăși, este pustită; și orice cetate sau casă desbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui*“ . Mat. 12, 25.

Înainte de nașterea lui Isus, Salustiu, un istoric roman, care a trăit înainte de Hristos, zicea încă de pe atunci: „*Concordia parvae res crescunt, discordia maximae dilabuntur*“, ceea ce pe românește vrea să zică: „Statele cele mai mici se desvoltă prin unire, cele mai mari pier din cauza discordiei (neunirei)“.

Așa se petrec lucrurile în state, așa se petrec și în biserica lui Hristos. După cum forța unui stat constă în unirea tuturor cetățenilor tot așa și puterea unei biserici constă în unirea tuturor credincioșilor. Discordia, adică neunirea, divizează biserica și o desarmează împotriva inimi-

Prietenii din jurul său erau prea bine dispuși ca să observe frământarea lui. De altfel, era cunoscut ca devenit dela un timp foarte posomorît. Din când în când avea chiar momente de furie, fără să știe pentru ce! Abia după ce se liniștea, mărturisea că nimeni nu-i făcuse nimic și că totul vine din cauza unui gând care-l urmărește. Cu toate rugămintele, n'a vrut niciodată să destăinuiească nimănui ce-l apăsă pe suflet.

Așa și'n seara aceasta: același gând îi reveni în minte. Dar deodată tresare. Un sgomot i-a mărit peste măsură starea lui de neliniște și-l făcu să tresară atât de tare, încât cei din jur observară. Întrebat, spuse că-i este rău. A fost dus în casă și lungit pe un pat. Incepu să aibă călduri, să se sbată și în cele din urmă, aiurea....

Plecau cocorii. Pe deasupra boltei de viță unde era petrecerea, trecuse un cârd de cocori croncănind. Acest croncănit răsună puternic în noapte, dar răsunase și mai puternic în inima gospodărului muncit de conștiință. I se păruse că sunt exact cocorii luați ca martori de cel sugrumat cu câțiva ani în urmă. „Cocorii aceștia îmi sunt martori că tu m'ai omorât“.... Cuvinte de groază pentru el. Îi reveneau în gând în fiecare zi. Câte nopți de nesomn și câtă frământare din cauza lor! Ce tortură sufletească! Și acum, era întins pe un pat: efectul unui soc nervos care era urmarea lugubruului gând ce-l consuma de ani de zile. Toți invitații erau în jurul lui. Indispoziția lua întorsătură serioasă. Răul se agrava. Toți deveniseră neliniștiți, dându-și seama de gravitatea momentului. Gospodărul era în agonie... La un moment dat, spaima își atinse culmea: bolnavul, în aiurarea lui, destăinuie tuturor celor de față că el este autorul crimei petrecută cu mai mulți ani în urmă, arătând până în cele mai mici amănunte cum o săvârșise! Era înconștient, de aceea spunea totul. Vestea se răspândi ca fulgerul. Odată cu medicul sosiră și reprezentanții autorităților cari, reconstituind scena, condamnară pe vinovat pentru crimă tănuită!

...

De câtă însemnătate și folos este ca cineva să-și aibă conști-

înța împăcată, sufletul liniștit și niciun motiv care să-l facă să se roșească față de cineva, să se sfiască sau să tremure în vreo împrejurare. Sub impresia istorioarei de mai sus, ilustrând starea omului care caută din toate puterile să-și țină tănuită o faptă rea, ce bine vom înțelege următoarele cuvinte, pline de înțelepciune și de un netăgăduit folos pentru oricine se străduiește să treacă dela cuvânt la faptă:

„Nu blestema pe împărat nici chiar în gând și nu blestema pe cel bogat în odaia în care te culci; căci s'ar putea întâmpla ca pasărea cerului să-ți ducă vorba și un sol înaripat să-ți dea pe față vorbele... Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine fie rău”.

„Cel mai adânc întunec al miezului nopții nu poate fi un acoperământ pentru cel vinovat. El poate să-și inchipue că este singur; dar la orice faptă este de față un martor nevăzut. Chiar înclinările inimii omenești stau deschise în fața privirii dumnezeiești. Orice faptă, orice cuvânt și orice cuget, e notat lămurit ca și când n'ar exista decât o singură persoană în lume. Toți acei cari se străduiesc să-și ascundă sau să-și scuze păcatele, lăsându-le nemărturisite în cărțile cerului, vor fi biruiți de către Satan. Un singur păcat nemărturisit și ne căit, poate atrage după sine ștergerea numelui cuiu din Cartea Vieții”.

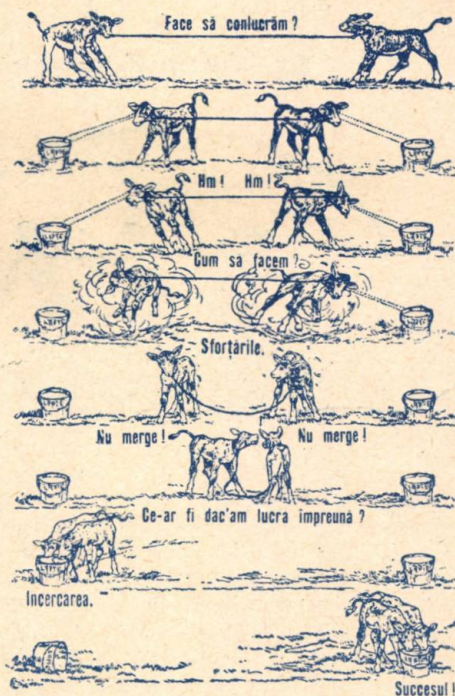
Ce serioase avertismente și ce sever sunt adresate! Nici nu se poate concepe un mai amănunțit fel de a ni se atrage atenția! Le vom lua noi la inimă, sau le vom depozita numai în minte? Căci, vorbind în sens spiritual, distanța dela minte la inimă, este atât de lungă!

Așa că, rezumând cele spuse, taina nu poate rămâne pentru totdeauna taină, după cum undelemnul nu poate rămâne la fund, ci iese la suprafața apei.

Un om care are totdeauna ceva de tănuț, nu poate privi direct în fața semenilor săi. Cu atât mai mult, cum va putea privi el oare fața Marelui Judecător Isus când va veni El, dacă nu s'a împăcat cu Dumnezeu, cerând iertare pentru păcatele săvârșite?

G. Graur

cilor ei. Iată de ce și apostolul Pavel alarmat de o stare de lucruri care dănuia pe vremea sa, s'a grăbit să scrie coreligionarilor săi: „Vă sfătuiesc... să vă purtați într'un chip vrednic de chemarea pe care a-ți primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii”.

Priviți tabloul alăturat. Observați cei doi vitezi legați între ei și cum în sburdălnicia lor încearcă să-și păstreze fiecare propria sa opinie. Unul trage la dreapta, altul trage la stânga și așa făcând nu pot înainta de loc. Nici chiar atunci când li s'a adus hrana de care au nevoie, nu puteau profita de ea, din cauza faptului că fiecare trăgea în direcții opuse. Unul voia să mănânce din găleata din dreapta celălalt din cea din stânga și pentru că erau legați împreună toate sforțările și toate sbuciumările de a se apropia de nutrețul lor au rămas zadarnice. Obosiți de eforturile fără rezultat în cele din urmă au trebuit să constate că așa nu mai poate merge. Nevoia i-a făcut docili, hotărâți să se consfătuiească spre o conlucrare împreună, și au ajuns la convingerea că, decât să tragă unul în dreapta și altul în stânga și să persiste în cerbicioasele lor deosebiri de păreri, mai bine să meargă uniți împreună să consume hrana, întâiu din găleata din stânga, apoi din cea din dreapta. Așa au învățat odată pentru totdeauna, că unirea face puterea și că buna înțelegere și bunavoire le procură cu prisosință hrana de care au nevoie.

Dacă toți oamenii s'ar înțelege să conlucreze în unire, rezultatele eforturilor lor ar fi întotdeauna încoronate cu succes. Dacă toți creștinii s'ar hotărî să profeseze cu mai multă convingere și putere de voință principiul unirii recomandat de doctrina lui Isus, neînțelegerile, certurile, vrăjbele, urile, răzbunările și războaiele, ar dispărea de pe pământ. Misiunea lui Isus a fost și este de a împăca pe oameni cu Dumnezeu și de a-i reconcilia între ei, adică, de a restabili unirea între om și aproapele său. În rugăciunea Sa arhierească, printre altele, a rostit următorul adevăr solemn și foarte semnificativ: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una cum și noi suntem una”. Pe temeiul acestei doctrine, unirea între oameni trebuie să fie la fel cu unirea între Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos, Fiul Său. Și când oamenii vor fi ajuns această măsură a unirii între ei, mărirea lui Dumnezeu va fi descoperită pe pământ.

Iubiți tineri, ca bun amic ce vă sunt, vă sfătuiesc să vă sprijiniți cu putere pe acest sfânt principiu al unirii, recomandat de Intemeietorul religiunii creștine în doctrina Sa. Faceți toate eforturile posibile pentru menținerea unirii și a păcii între voi. Dacă veți lucra manifestând în orice ocazie căldura iubirii creștine, veți deveni o adevărată forță invincibilă în lume.

„Când trebuie să încep educația copiilor mei cu privire la existența și la nașterea lor?“, iată o întrebare pusă de multe mame. Le răspund: *De îndată ce vor începe să pună întrebări*. Nu va fi întotdeauna potrivit să se răspundă prea amănunțit la toate întrebările lor, dar se poate, și e nevoie să li se răspundă cât mai clar, adăugând: „Este tot ce poți tu să înțelegi acum, dar pe măsură ce te vei face mare, am să-ți mai spun și altele. Vino întotdeauna să mă întrebi când dorești să știi ceva, căci de aceea ți-a dat Dumnezeu o mamă, ca să te învețe și să-ți arate tot ce tu trebuie să știi“. De multe ori sunt întrebată: „Nu este primejdios să se răspundă copiilor la orice întrebare? Nu riscă ei să ia în derâdere tot ce aud?“. Nu, dacă vor fi bine instruiți. De altfel, dacă nu o veți face voi, o vor face alții și de multe ori într'un mod și stil regretabil. Și dacă nu dați răspunsuri corecte și sincere la întrebările cari privesc sexele, nașterea paternitatea, și maternitatea, aceste întrebări vor rămâne în mintea lor ca ceva misterios, ceva păcătos și ceva murdar.

Aceste lucruri cer gândire îndelungată, seriozitate și rugăciune, pentru ca să poată fi redade în toată nevinovăția și curățenia lor. Trebuie să le desvelim cu răbdare de orice rușine și de păcatul cu care o tăcere vinovată sau păreri greșite le-au învelit. Atunci vom putea vorbi băieților și fetelor noastre în așa fel, încât nu va mai fi nevoie să le spunem: „Cunoaște-te pe tine“, căci ei vor ști ce înseamnă această cunoștință de sine.

Genunchii mamei sunt cea mai bună școală primară unde se pot învăța aceste lucruri atât de importante; fericite mama care poate să se țină de acest fel de educație până la sfârșit! Fiecare copil este un semn de întrebare viu și are dreptul să-l fie atâta

Mama educatoare

(Urmare)

de

Dr. Emma F. Drake

timp cât va trebui să învețe de toate. Răspundeți-i cu gingășie și bunăvoință și nu vă veți putea plânge niciodată de a fi pierdut încrederea sa. El va veni singur la voi, cum vine fierul spre magnet, atras de lanțul simpatiei și al încrederii. „Mămico, de unde am venit eu?“ iată o întrebare care vă deschide calea, iubită mamă, spre cel mai curat adevăr pe care l-ați putea arăta copilului vostru înainte de al pune pe calea renașterii.

„Dar nu știu cum să-i răspund“, veți spune: atunci, n'aveți decât să spuneți copilului vostru: „Este un lucru greu de explicat: trebuie să văd cum aș putea să te fac să înțelegi mai ușor: lasă, o să-ți spun peste câteva zile“. Apoi, mergeți în cămăruța voastră, și ingenunchiați în fața lui Dumnezeu, până când această întrebare va fi descurcată pentru voi de orice păcat și de orice obscuritate. Și, dacă nu puteți să vă exprimați gândurile așa cum ați dori, profitați de primul moment liber și duceți-vă la femeia cea mai instruită în aceste lucruri pe care o cunoașteți, și sfătuiți-vă cu ea. E foarte simplu, veți vedea, și dacă la rândul vostru veți vorbi copilului fără șovăire și fără să roșiți, veți constata că el va

primi cele ce-i veți spune ca foarte naturale.

Felul cel mai ușor de a introduce subiectul în discuție este de a-i vorbi de oul din care a ieșit micul pușor sau mica păsărică și de a-i explica cum a fost ouat de mama-găină care apoi l-a clocit pentru ca să-l țină la căldură în timp ce puiul creștea în coajă până când a devenit prea mare ca să mai stea acolo. Pe urmă mai puteți adăuga: „Tot așa, draguțului mamei, ai început și tu, numai că, oul în care ai început să crești tu a fost ținut la căldură și ferit într-o cămăruță mică care se găsește în corpul mamei. La început, tu n'ai fost decât un punct mic într'un ou mic, mic de tot, pe care

nu l-ai fi putut vedea cu ochiul liber, și ai crescut până când ai devenit un copilăș frumos și grăsuț. Atunci ai ieșit pe o porțiță mică și ai fost pus pe inima mamei pentru totdeauna. Cred că ai trebuit să stai așa ascuns până când ai crescut, pentru că mama e atât de ocupată, încât ar fi putut să te uite și atunci te-ai fi răcit și ai fi murit; pe când acolo unde erai, mama putea să te ducă peste tot cu ea, peste tot în toate ocupațiile ei. Așa tu stăteai mereu ghemuit frumos și la căldură în acest leagăn pregătit de Dumnezeu întradins pentru tine și mama putea să simtă cum tu te mișcai, pe măsură ce creșteai, pentru că erai chiar sub inima ei!“

Nu va fi de prisos pentru el să întrevadă și suferințele provocate de nașterea sa: iubirea și respectul său se vor pronunța cu atât mai mult și se va simți mai strâns legat de voi. Un draguț copilăș, auzind povestirea nașterii sale, își aruncă brațele în jurul gâtului mamei sale și, în timp ce lacrimile îi scaldau fața, exclamă îndurerat: „Ah, mămico dragă, cât ar trebui băieții să iubească pe mama lor!“

Instruiți și pe băieții și pe fetele voastre, iubite mame, și nu

comiteți greșeala atât de răspândită să credeți că *nu e nevoie* să le vorbiți de aceste lucruri. Din contră, le va aduce mult bine, pentru care odată vă vor mulțumi; mai mult încă, soțiile lor, ca și toate soțiile de bine, vă vor binecuvânta. Iată un exemplu care va dovedi veracitatea celor afirmate și va da curaj mamei care au întârziat să vorbească despre aceste lucruri copiilor lor.

O mamă care n'avea decât un copil, un băiat, îl lăsase să ajungă până la vârsta de 15 ani, fără să-i vorbească niciodată despre aceste subiecte. Copilul se îndepărtase de mama sa și găsise, în afară de casa părintească, o societate care nu era de loc cea mai indicată pentru el. Într-o conversație intimă pe care o avusese cu o prietenă, mama își arătase mâhnirea sa că pierduse încrederea fiului ei. „Fuge de mine“, zicea dânsa. „Nu mă mir, îi răspunse prietena. De ce nu i-ai vorbit până acum de starea ta? (mama era gravidă). Ai fi avut nouăzeci la sută șanse să-l readuci la tine“. „Oh!, zise mama, dar n'am să pot niciodată să-i vorbesc despre așa ceva. Cum? Ce să-i spun?“ „Crezi tu că el n'a bănuțat nimic până acum?“ o întrebă prietena. „Ba da, chiar sunt sigură, pentru că se jenează când mă privește“. „Atunci, pentru ce te-ai feri să-i vorbești?“

Apoi a urmat o lungă și serioasă convorbire, în care prietena a făcut pe mamă să înțeleagă marea greșeală pe care o făcuse, pentru că neglijase atâția ani să instruiască pe băiatul ei în aceste subiecte. Tocmai din cauza aceasta el a căutat cu siguranță să ceară informații la alte persoane cari, cine știe cum au înțeles să i le dea, poate chiar cu un aspect josnic, pe când mama ar fi putut să i le dea în toată curătenia și iubirea. Ea îi dete cuvântul că va avea o întrevvedere cu fiul ei, și-i va vorbi, așa cum numai o mamă o poate face, despre starea sa și despre durerea pe care o simte în inimă la gândul că a pierdut încrederea lui.

Dar, din cauza sfielii sale, timpul s'a strecurat fără ca această întrevvedere să fi avut loc până când, în ziua nașterii, băiatul venind acasă găsi pe mama sa în suferințe groaznice, singură, pentru că tata se dusese să cheme pe doctor. „Ce ai mamă, ești bolnavă? Pot să te ajut cu ceva?“ Auzind aceste întrebări, puse atât de blând, își aduse aminte de promisiunea uitată și, în exasperarea suferinței, se hotărî să-i spună totul. „Iubitul meu fiu, o să am un copilăș, va fi frățiorul sau surioara ta“, zise ea gemând de durere. „Ah! mamă dragă, de ce nu mi-ai spus că ai nevoie de mine? răspunse băiatul aruncându-se în brațele mamei sale. Credeam că

te ascunzi de mine, ca eu să nu știu, pentru că tu nu mi-ai spus niciodată nimic de lucrul acesta, cu toate că mult aș fi dorit să mi-l spui“. Ei plânseră împreună, mama și fiul, având același gând. Toată jena și rezerva dintre ei dispăruse; acum se iubeau ca și altădată, iar încrederea fusese restabilită.

Întrebările privitoare la naștere și la misterul procreației sunt naturale și cer să fie ascultate cu răbdare. Putem să răspundem la ele cu nevinovăție și într-o formă curată, în așa fel ca să nu rămână niciodată, pentru copilul inocent, învăluite de

acel mister care e luat prea des drept un păcat. Să nu fie de mirare dacă băieții cari n'au fost instruiți devin bărbați cari își bat joc și calcă în picioare respectul cuvenit femeii și nu vor să înțeleagă nimic din sfințenia maternității.

Am cetit cândva, că un doctor celebru dădea conferințe pentru femei, cu subiecte referitoare la maternitate. O mamă inteligentă, care îl ascultase cu profund interes, veni într-o zi să-l consulte, împreună cu cei doi fii ai săi, doi gemeni de 7 ani. „Domnule Doctor, îi zise dânsa, aș dori să arătați băieților mei minunatele tablouri anatomice de cari vă serviți ca să ilustrați conferințele d-voastră și să le dați și câteva explicații asupra lor“. „De ce nu, doamnă, răspunse el, o voi face cu plăcere“. Le arătă unul câte unul, răspunzând la toate întrebările inteligente pe cari le puneau din când în când băieții, până ce, ajungând la tabloul care reprezenta o sarcină dublă, trecu foarte repede peste el, fără să le lase timp să-l privească sau să-i pună vreo întrebare. „Stați, domnule Doctor, zise mama, este tocmai tabloul pe care băieții mei ar dori să-l vadă mai bine. Le-am promis că îndată ce vor ajunge vârsta când vor putea să înțeleagă, am să le vorbesc despre cămăruța aceea mică, ce se găsește în corpul mamei, unde au crescut ei, unul lângă altul, timp de nouă luni, înainte de a veni în brațele mele“.

Incurcat, doctorul n'a mai putut răspunde un cuvânt; el care vorbise în fața a sute de ascultători adulți și le desvăluise fără să roșească secretele vieții, se simțea constrâns în fața a doi copii nevinovați. Mama a fost silită să-i instruiască tot singură, cu toate că ea vruse să facă apel la cineva mai învățat decât ea pentru ca lecția să fie dată cât mai bine. În fața celebrului doctor, ea le descoperi încet și în termeni cât mai curați, povestirea formației lor, fără să scape din vedere grozavele dureri pe

cari le simțise, acum uitate, pentru bucuria de a avea doi copii.

După ce-a terminat, obrajii ascultătorilor săi erau muiați de lacrimi. „Oh! mamă dragă, cât de buni ar trebui să fie băieții cu mama lor!“ strigă unul dintre gemeni în timp ce doctorul adăugă: „Doamnă, este cea mai frumoasă conferință pe care am auzit-o în viața mea despre acest subiect. Continuați educația copiilor d-voastră în felul acesta, și vor deveni bărbați cu cari omenirea se va mândri; ea are nevoie de astfel de bărbați. Este un bun sistem de a arunca sămânța care nu numai că va aduce o bogată recoltă de cunoștințe curate și adevărate, dar va îndepărta cunoștințele necurate și păcătoase pe cari curiozitatea, prin conversații ascunse cu voce joasă, le răspândește totdeauna.

O mamă bună este și o instituitoare, fie că o știe, fie că n-o știe, și o adevărată instituitoare se lasă călăuzită atât prin ace-

leași instincte cari sunt înăscute în mamă — acelea cari învâluie copilul, îl poartă și îl încălzește până la pășirea lui în viață — cât și de cunoștințele pe cari le-a putut dobândi“.

După cum copilul, înainte de naștere, trage dela mama sa hrana mentală, morală și fizică, tot astfel, și după naștere, el va aștepta dela dânsa exemplu, putere necesară pentru a rezista ispitelor, ocrotire în contra tuturor curseilor, mângâiere în toate suferințele, pace sufletească, bucurie și curaj pentru luptă. Aibă Dumnezeu milă de acele mame cari n'au nicio rezervă de unde copiii lor să poată veni să scoată mângâiere, curaj sau odihnă și să le ierte!

Cu drag mă gândesc la păstorul despre care e vorbit în Psalmul 23. El este tipul părinților plăcuți lui Dumnezeu. Păstorul de pe vremuri își conducea el singur turma; așa face și mama înțeleaptă, căci astfel ascultă și de Creatorul său, și de instinctele sale cele mai nobile: sănătatea, răbdarea, speranța, bucuria și iubirea, cari conduc pe scumpii săi copii pe „cărarea dreptății“.

Supremul dar

Pe-acest pământ plin de păcate
E totul trecător;
Dar mila, dragostea, speranța,
Sunt daruri ce nu mor.

Și dacă apele din mare
Odată vor seca,
Din toate singură Iubirea
De-apururea va sta.

Când Domnul cerul și pământul
Din nou va înlocui,
Noi toți, gustând eternă pace,
Iubind, Il vom slăvi.

Nae Eremia

Primăvara!

Și rândunele
Și cer curat,
O! primăvară, —
Mândră fecioară —
Te-am așteptat.

Ca îngerașii,
Noi copilașii,
Ne bucurăm,
Pe Bunul Tată,
Cu voia toată,
Să laudăm!

Marcel Petroianu

Prinos

Cântă, cântă imn sublim
Câte sunt sub soare,
Primăvara o slăvim
Pentru 'ntăia floare.

Pentru mugurul dintăi
Ce pe creangă-apare,
Toate inimile îi
Ridicăm altare.

Și jertfim acolo, dând
Rod de mulțumire:
Cel dintăi al nostru gând,
Cea dintăi privire!

Crisolit

A fi celebru sau om de merit, de multe ori e o nenorocire, căci atunci în loc să fii lăsat în pace, ca oamenii obișnuți, din contră stârnești ură, invidie, gelozie, dușmăni nemeritate, critici nedrepte, batjocură, ești neînțeleș de mulți. Mulți îți fac proces intențiunilor tale, mulți le imitează, te plagiază folosindu-se de munca ta, te caricaturizează, și cei neputincioși și incapabili te stropesc cu noroiul nemerniciei lor.

HONORÉ DE BALZAC

Dacă ai presupusul că cineva minte, fă-te că-l crezi; atunci devine îndrăzneț, minte mai tare și se demască. Dacă vezi dincoatră, că-i scapă o parte a adevărului pe care vrea să-l ascundă, fă-te că nu crezi pentru a-l necăji cu îndoiala și ai scoate și rămășițele din fundul inimei.

SCHOPENHAUER

Prostul este automat, mașină, resort; greutatea îl duce, îl mișcă, îl întoarce, și totdeauna și în același sens și cu aceeași egalitate. El este uniform, nu se desminte de loc; cine l-a văzut odată, l-a văzut în toate momentele și perioadele vieții sale; este determinat de natura sa, și îndrăznesc a zice, de specia sa. Ceea ce se arată mai puțin în el, este sufletul său; nu se agită, nu se exercitează la nimic, se repauzează.

LA BRUYÈRE

Jocuri de familie

Nr. 47 Trei negustori mergeau pe același drum cu trei tâlhari. La un moment dat întâlnesc o apă. La mal au găsit o barcă mică, dar care nu putea lua decât *numai* două persoane. Ținând cont că tâlharii căutau cu orice preț să omoare pe negustori, *spuneți cum au făcut ei ca să treacă apa și să rămână toldeana pereche la mal?* (adică un tâlhar și un negustor, sau doi tâlhari și doi negustori). Dacă ar fi rămas un negustor singur cu doi tâlhari, și-ar fi găsit moartea. La fel dacă rămânea un tâlhar singur cu doi negustori.

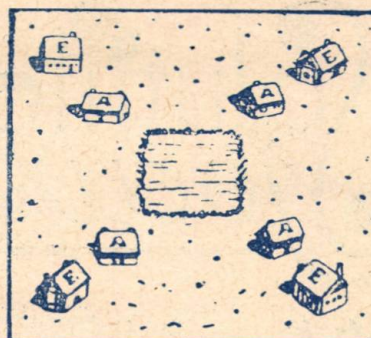
trimes de Gr. Dumitrescu

Nr. 48 Un melc urcă ziua 3 metri, dar noaptea dă înapoi 2 metri. *în câte zile poate să urce un zid de 10 metri?*

trimes de Marcella Corbu, Piatra-Neamț.

Nr. 51

Pătratul din mijloc reprezintă un cleșteu. Patru englezi, cari pescuiau din el în fiecare zi, și-au construit câte o casă în jurul lui. Dar curând veniră pe acolo patru americani, care-și construiră casele lor mai aproape de cleșteu. Englezii, fiind geloși, au pus gând rău vizitatorilor nepoștiți: construiră imediat, între casele lor și ale americanilor, un zid înalt, în așa formă, ca să izoleze cu totul pe americani, fără ca aceștia să se mai poată apropia de cleșteu. (Cu alte cuvinte, ei englezii, care erau mai departe, rămăneau înăuntrul zidului, având drumul liber spre cleșteu, iar americanii, care erau mai aproape, rămăneau înafara zidului!). Care este parcursul zidului?

trimes de Gh. Grassu

Nr. 52 ORIZONTAL: 1. Cuvinte rostite de Isus când se afla răstignit pe cruce; 11. Chemare telefonică; 15. Partea din corp unde se găsesc organele a patru simțuri; 17. Articol; 18. Sentiment (verb); 19. Contrariul lui „întră”; 21. Adverb, indică o repetare; 22. Una din silabele: bim, bam, bum, inversată; 23. O apreciere a lui Herodot despre Egipt; 24. Un proverb din „Amicul Tinerimii” de anul trecut no. 3; 34. Pronume posesiv; 36. Pronume personal; 42. Articol; 43. Alifie; 44. Măsură de timp; 46. Forma veche dela „vrea”; 47. Notă muzicală; 48. Bărbatul femeii care uitându-se înapoi spre cetatea Sodomei care ardea, s’a transformat în stâlp de sare; 49. Massă de vapori (aburi) în atmosferă; 50. Urmările două litere dela 24 orizontal; 51. Particular negativă; 52. Adverb (aici); 53. Patru din țările cari ating hotarele României.

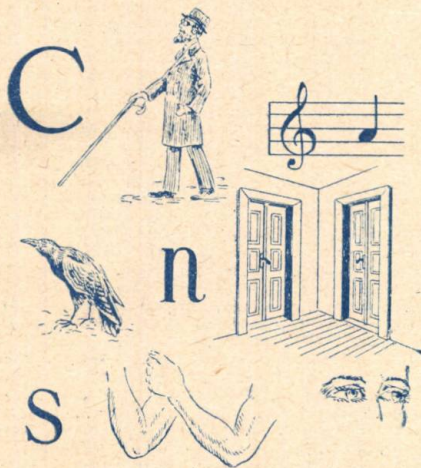
VERTICAL: 1. Plantă acvatică, din a cărei tulpină se fac bătoane; 2. Fără sfârșit; 3. Numele a doi regi ai Mezilor (sec. VII și VI a. Hr.); 4. Una din cele două mari sărbători cari reprezintă evenimente importante din viața lui Isus; 5. Reptilă; 6. Tălmăcitorul viselor lui Faraon; 7. Măncător de oameni; 8. Lucrăm; 9. Deosebiți, puși deoparte; 10. Cea mai mică pasăre din câte se cunoște; 12. Litera cu care începe 3, 7, 15, 17 orizontal, și 3, 4, 7, 10, 14, 15, 39 vertical; 13. Oraș în Elveția pe Rin; 14. Zeița secereișului (în mitologie); 15. Obiect care a necesitat inventarea ciocanului; 16. Lucrarea plugarului primăvara; 20. Preot din Israel, care la o veste tristă a căzut de pe scaun și și-a frânt gâtul; 24. Numele lui August Cezar înainte de a fi împărat; 25. Filozof și economisit francez dela începutul sec. al 19-lea; 26. Una din țările cari formează Mica Înțelegerere; 27. Numele franțuzit al președintelui Federației Internaționale Aeronautice; 28. Care produce efect; 29. Colonie franceză în nordul Africii; 30. Capitala Siciliei; 31. Care urlă; 32. Tren rapid; 33. Una din țările vecine cu România; 35. Piatră acră în termen științific; 36. Localitate din țara Filistenilor unde a mers Samson în căutarea soției sale; 37. Planeta cea mai apropiată de pământ; 38. Litera cu care începe 18, 53 orizontal și 31, 33 vertical; 39. Care are forma conului; 40. Taxa care se plătește pentru un pachet trimes prin poștă; 41. Unul din cei patru evangheliști; 45. Stânci.

trimes de Miravan

REBUS.

Nr. 49

Formați un proverb.

trimes de Star

ȘARADA

Nr. 50 Partea întâi de vei căta
Sus pe casă-o vei afla;
Iar a doua, invers luată,
În geometrie e dată.
Amândouă laolaltă
Nume de poet arată.

trimes de M. Ionescu, Slatina

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50
51	52	53	54	55	56	57	58	59	60

24	25	26	27	28	29	30	31	32	33
34	35	36	37	38	39	40	41	42	43
44	45	46	47	48	49	50	51	52	53
54	55	56	57	58	59	60	61	62	63
64	65	66	67	68	69	70	71	72	73
74	75	76	77	78	79	80	81	82	83

Soluliile Jocurilor

No. 40

No. 41

E	V	A			A	N	A
	I	C			C	A	
A	N		O	M		S	I
D		B	R	A	N		O
A		P	E	R	U		N
M			Z	I		P	A
	O	S				I	R
U	D	A			N	O	E

42

F	E	R		M	I	R	O	N		F	I	L	I	P		N	O
I	O	V		A	D	A	M				I	L	I	E		N	O
L	O	T		T	O	I	S	T		R	U	T		H	U	R	
I	R	A		E	R		N	O		I	N		I	R		I	R
S	E	T		I		N	I	L		M	A	C		U		H	U
T	I	R		L	A	L	O		O	B	E	D		E	L	A	
E	F	A		H	I	R	A	M		T	A	F	A	T		N	I
N	O		L	E	G	A	T	O		E	S	T	E	R	A		O
I		I	E	R	I	H	O	N		I	O	S	A	F	A	T	
A	R	O	N		A	B	E	L		I	O	A	B		T	O	M
H	A	M								I	R	U	R	U	T		S
A	R	E		F	A	C	O	I		A							D
B		I	R		A	R		A	D		I	N		A	C		R
I	L	I	E		T	I	S	A		S	E	N	A		O	B	E
S	A	R	A		E	D	E	N		E	F	E	S		J	E	P
U	R	A		L		R	O	M		A		T	A	R	A		E
S	E	T														A	X

No. 43

A cumpărat 90 viței, 9 vaci și 1 bou.

No. 44

Sunt 37 de scaune și 91 de bănci.

No. 45

Incrucișați brațele, apucați cu mâna dreaptă pălăria dela No. 2 și cu mâna stânga bastonul dela No. 5. Aduceți brațele la loc; pălăria vine la No. 5, iar bastonul la No. 2.

No. 46

A cumpărat 14 ouă de găină, 5 de rață și 1 de gâscă.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut.

ADANCATA: (E. Bujor); APATEU: (Indricău Axentie jun.), (Indricău Ecaterina jun.), Gh. Indricău; ALEXANDRIA: Antipa Drăgușin, Apolini Drăgușin, Estera Drăgușin, Georgeta Drăgușin, Ștefan Drăgușin, Tabita Drăgușin, Traian Drăgușin, Teodora Nicola; BACAU: Costică Busuioac, (Maria Dospinescu), (V. Dospinescu), Hélène Mardare, Elena Melciuk, Nicu Stan; BAICOIU: Cornelia Nistorescu, Olga Nistorescu; BALEASA: Gheorghe Ciovică, Const. I. Trașcă; BALTA SARATA: (Dumitru Diniță); BAZARGIC: (Radca P. Nicolova); BELITORI: Constantin Dabu, Ioan M. Șerbănescu; BORDEȘTI: Maria Chiriac, Vasile Chiriac, (Ionel Ghiorgă), (Maria Ghiorgă), (Ionel Ionescu), Didy Stănescu, Emil Stănescu; BOTOȘANI: Mihai Nedelcu; BRAILA: (Daniel C. Constantinescu), (Magdalena C. Constantinescu), (Eugenia Ouatu), (Loida Ouatu); BRANETU: (Florea Hr. Popescu); BRANIȘTEA: (Ilie M. Burtavel), (Petre D. Gogoneață), (Radu P. Graure); BRAȘOV: Stănescu N. Ioan; BRAȘOV-STUPINI: Alexe Constantin, Costică Bujor, Nicolae Carpen, M. I. Hariuc, René Paulini, Aurel Petroianu; BUIHUȘI: Gavrilă Bodor, Iulișca Bodor, Bran Neculai, Vasile Marian, Deneș Paraschiva, Deneș Zuzana; BUCȘESTI: (Gheorghe I. Ciuhă), (Gheorghe V. Ciuhă), (Maria Gh. Ciuhă), (Niculina Ciuhă); BUCUREȘTI: Gh. Amarand, Magdalena Amarand, (Sică Anastasiu), (Daniel Anton), (Lizica Anton), (Didy Bercaru), (Lenuța Câmpian), (Gogu Căciunaru), (Lydia Crăciunescu), (Titu Crăciunescu), Camelia Drăgușin, Elena Drăgușin, Lygia Drăgușin, Stavre Drăgușin, Căcilia Dumitrescu, (Olimpia Epurescu), (Sanda Frigatar), (Jeni Georgescu, Marinică Georgescu, Gheorghe Graur, Grassu Gheorghe, (Ionel Grigorescu), (Paul Hedvig), (Maricica Ionescu), (Mimi Jelescu, C. E. Lapescu, Didy Mocanu, Emilia Mocanu, Gabriel Mocanu, Nelly Mocanu, Zinovea Oancea, Marin Părvan, Teodor Părvan, Daniel Paulini, Gabriela Paulini, (Olimpia Petroianu), Dumitru M. Popa, Ioan M. Popa, Valerica Popa, Eliza Rădoi, Florica Rădoi, Ioan I. Rosnoveanu, (Ionel Scrobotovici), Tincuța Stănescu, Ionel Ștefanov, Lidia Theodorescu, Petra Theodorescu, (Dan Theodosiu), (Lenuța Theodosiu), (Tache Theodosiu), Andrei Thomas, Ruth Thomas, Alexandrina Turlea, Ioan Turlea, Costică Udrescu, Ion Udrescu, Marioara Udrescu, Vasile Udrescu, Ioan Vasilescu, Oprica Vasilescu, (Dumitru Vuvrea), (Mihail Vuvrea), (Paula Vuvrea); BUZAU: Sylvia Olteanu, (Lenuța Teodorescu), (Victoria Teodorescu); CAILA: Ștefan Burduleanu, (Marioara Gaureanu); CALĂRAȘI: Ionel S. Popa; CALINEȘTI: Costel Gh. Bratu, Fănică D. Verze; CAMPULUNG M.: Elena Arghir, (Marioara Arghir, Luca Constantinescu, Manda Constantinescu, Ecaterina Niculescu, Lola Ruseff; CERMEILU: (Ioan Ban); CERNĂUȚI: Andrieș Angela, Andrieș Constanța, Ceapec Lizi, Ceapec Vilibold, Ciohodariu Marcela, Ciohodariu Toma, Georg Czapiek, Diacomeli Ștefi, Dumitrescu Iordache, Hrihori Mihai, Klein Emma, Klein Wilhelmina, Knittel Johan, Jeremiah Lina, Ieremia Radu, Spitzu Claudia, Albert Steinmeier, Tremel Iuli, Tremel Terezi, Voicu Claudi, Voicu Elisabeta, Voicu Ilarion, Voicu Ioan; CHERLEȘTI: F. C. Stănoiu; CIOROAȘ: Aurora C. Dascăl, C. Dascăl; CIUPERCENII NOI: (Gh. Ilie), (Nina Ilie); CIUTURA: Mihail Iovănescu; COCARGIAU VECHE: (Marioara Nedelcu); COLTEȘTI: (Iacob Dumitrescu); CONSTANȚA VILE-NOI: Virginia Dobre, Tatiana Gureanu; CORNI: (Mircea Haralambie); COTEȘTI: (Florica Rolea); COVASINT: (Iuliana Ardelean), (Balta Traian); CRAIOVA: Elena Belegante, Giovanni Belegante, Sylvia Demetrescu, Nicușor Ghițescu, Petras Ioan, Romică Rezeanu; CRANGENI: (Elena M. Militaru), (Marin I. Militaru), (Ioan I. Mone), (Marina I. Mone), (Ilie A. Vasile), (Petra Vasile); CURTICI: Iulian Ana, Moți Ioan, Moți Teodor, Novac Petru; CURTIȘOARA: Mircea N. Alexe, Ioana I. Dadu, Ion C. Dadu, Olimpia C. Parascivescu, Costică I. Preda, Marița I. Preda, Dumitru Stoica, Elisabeta Stoica; CUZA-VODA: Alexandru D. Bobocă, Mitică A. Mănjăneanu, Alexandru Neagu; DEVA: (Ciocan Petru); DOLJEȘTI: Iorgu I. Gherasim, Gh. I. Harabagiu; DUMBRAVIȚA: Ioan Leonte, Marioara Leonte, Nicolae Leonte; FERDINAND I.: (Marioara Diaconescu); FOCȘANI: Alexe Elisabeta, Ionel Alexe, Maricela Alexe, Alexe Olimpia, Alexe Tabita, Ionel Butnaru, Gicu Condruz, Maria Dobrovici, (Măndița Mateescu), Constantin Mihai, Maria Mineff, (Constanța Zamfir); GALAȚI: Vasilica Calapod, Th. Ciocirici, Eugenia Cristea, Nedu Cristea, Sterian Gavrilă, Steriana Gavrilă, Elena Gherghina, Elena Grigoras, Emanuel Grigoras, Ionel Grigoras, Parasciv Grigoras, Petru Grigoras, Vasilica Grigoras, Lica Grosu, Varvara Rămniceanu, (Marioara Strămbăneanu), Marcella V. Tatu, Fănică Vasiliu, (Săndel Vrișana); GHERGIȚA: (Vasile G. Anton); GRIGORENI: Isidorus Săndulescu, Ștefan Săndulescu fiul; IAȘI: G. Areleanu, Eleonora Coman, Sofia Răileanu; MACEA: Ardelean Gheorghe, Iafet Ardelean, Elena Căzan, Gheorghe Căzan, Mihai Căzan, Miron Căzan, Petru Căzan, Sabina Căzan, Dimitrie Crișan, Ioan Crișan, Ioan Dăvășan, Floarea Mara, Ioan Mara, Florica Mercea, Traian Mercea, Mihai Săcu, Moise Săcu; MANASTIREA ALBA: Grigore Ciurea, Vasilica Ciurea, Ilie G. Radu; MANOLEȘTI: Elena V. Călin; MARGHIA: Florica Mateescu; MARGINENII DE JOS: Alexandru C. Mateescu; MARGINENII DE SUS: Marioara Manu; MISLEA: Florea Stoica;

MOINEȘTI: Anny Vicente, Rozalia Vicente; NADEȘA: (Aneta Crucian), (Ghiorghe I. Crucian), (Neculai Solomon), (Elena Trofin); OLOGII: (Floarea G. Herghelegiu); OPRISOR: (Ioan Muscu); ORAVITA: (Rosu Silviu); PALILULA: (Marin Tană), I. Tudor; PARLITA: (Alexandru G. Cojocaru), (Dragomir M. Petrică), (Ion V. Stănculescu); PETROȘANI: Olga D. Irod, (Jean Tachici); PIATRA NEAMȚ: Marcella Corbu, Ticu Corbu, Feri Ghitta, Vasile Ghitta, Policesian Panait, Elena Roșca, Roșca Dumitru, Maria Smântână; PITEȘTI: (Gogu Ciobanu), (Ioana Nica); PLOEȘTI: Gheorghe Andreescu, Avram G. Gabriela, Bărbulescu Emil, Bărbulescu Filip, Elza Borody, Gh. Constantinescu, Fănică Ionescu, Gheorghe Iuga, Elisabeth I. Mihăilescu, Eugenia N. Mihăilescu, Marin Mihăilescu, Nelly Munteanu, Timotei Negoită, Mihai Olteanu, Ionel C. Panaitescu, Cornelia Rotaru, Marioara Stănescu; POCHIDIA: Ionel Badiu, Petru Badiu; POLICIORI: Gicu Olteanu; PRINCIPESA ELENA: (Aurel Gh. Avramescu), (Ionel Gh. Avramescu); PUNGHINA: Cornel Beșliu; RADENI: (Ioan Curteanu), (Profira Curteanu); RAURI: Gheorghita Catană; ROȘIORI DE VEDE: (Ioan Barbu); SEACA: (Fănică M. Caraiuan), (Didy M. Părlă), (Mișu M. Părlă), (Ghiorghe Răsfugiu); SECARA: (Mitică Herghelegiu), (Floarea G. Petre), (Eftimie Socolescu); SEPREUȘ: (Dudaș Matei), Gheorghe Chebeleu, Ioan Chebeleu, Ghizela Kiș, Iosif Kiș, Petras Măruta, Petras Teodor, Matea Petru, Stana Floarea, Stana Floriță, Stana Ioan, Stana Teodor; ȘERBEȘTI: (Ana Marcu), (Costică Marcu); SILISTRA: Nicolae Ganea; SINEȘTI: (Florica Edu); SLATIOARA: Dumitru Ciocărlan; SLOBOZIA-CONACHE: Hristache Oveză; SPATAREI: (Ionel T. Luca); STANCEȘTI: (Aneta M. Călin), Maria M. Harasim; STRUNGA: (Neculai Hudima), (Eugenia Isac), (Trifan Isac), (Vasile Leonte); TAMBOEȘTI: (Ioan Cosma), (Marioara Cosma), (Maria Dumitrache), (Ruxandra Dumitrache), (Ecaterina Niculescu), (Zaharia G. Niculescu), (Georgeta Tăicuțu), (Eleonora Theodosiu); TARGOVIȘTE: (Silvia I. Popescu); TECUCI: Estera T. Bujor, Gică Bujor, Mihai Bujor, Netty Bujor, Nicu Bujor, Virginica Bujor, Th. I. Bujor, Gh. Burdulea, Jenica Hâncu, Ecaterina Paiu, Stela Paiu, Mitică Terchi, Teodor Tudor, Victoria Tudor; TIMIȘOARA: (Sajtos Iosif), (Stăniș Pavel); T. MAGURELE: (Paraschiva Drăguțoiu), Dumitrescu M. Ioan, Oprica Stoica; T. SEVERIN: Elena Cernescu, Constantin Cocoy, Gheorghe Gârtoi, Aurora Mazilu, Eugen Mazilu; ULMENI: Ilie I. Bugean, Marin I. Bugean; URLETA: (Lenuta Comănescu), Elisabeta Ioan, (Frusina Stoicescu); VALEA LUNGA: (Pantea V. Gogu), (Vasile I. Gogu); VAMA: Nistor Istrate; VARVORUL: (Nicolae Puțuranu); VIZIRUL: Alexandru Hagiu, Stroi Hagiu; VLADENI: George Șteblea; VOIVODA: (Gheorghe Pascu), (Ionel Pascu).

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, nu au deslegat toate jocurile.

N. R. — După București care are 65 de deslegători, locul de frunte îl deține Cernăuți cu 24, apoi vine Galați cu 20, Ploiești cu 17, Macea tot cu 17, Tecuci cu 14, Focșani cu 12, și Sepreș tot cu 12. Suntem curioși să vedem care va fi clasamentul la numărul viitor!

— Toți deslegătorii cari știu c-au trimis răspunsurile și nu-și văd numele publicat, sunt rugați să ne anunțe, pentru ca să putem face cercetările cuvenite. Ne adresăm îndeosebi celor cari au primit foaia sau plicul respins dela oficiul poștal.

Deslegătorii cari nu-și văd numele publicat, ori au avut mai puțin de 4 jocuri deslegate, ori răspunsurile d-lor n-au ajuns în posesia Redacției.

— Am fost rugați să desvăluim taina tragerilor! Cum se fac tragerile deslegătorilor? Rugăminte ne-a fost adresată numai din partea câtorva cetitori, dar credem că răspunzând la această întrebare vom lămurii o nedumerire și a altor mulți. Iată cum se procedează: fiecare deslegător care a răspuns la cel puțin jumătate plus unu din jocuri, are o fișă. La data tragerii, redactorul strânge toate aceste fișe și le așază cu fața în jos pe biroul său (un birou respectabil de 0,90/1,70), apoi invită 6 din colegii săi de prin celelalte servicii. Când toți sunt prezenți în fața biroului acoperit de fișe (și acesta e un moment care nu e lipsit de o oarecare solemnitate) redactorul cere acestui juriu să-și aleagă pe rând câte o fișă, bine înțeleasă care pe dos e albă, fiind toate întoarse cu fața în jos. Ridicând fișa, fiecare citește cu voce tare, în auzul tuturor, numele deslegătorului ieșit. Imediat după tragere, cetitorii cari au ieșit la sorți sunt avizați printr-o carte poștală că fac parte dintre cei 6 câștigători și sunt rugați să-și trimeze urgent fotografia, dându-li-se un termen. Dacă la acest termen nu s'a primit fotografia, se face o nouă tragere, pentru înlocuire, dar de data aceasta numai dintre deslegătorii din București, pentru ca să se poată obține fotografia lor în cel mult o oră. (De exemplu, în numărul de față, doi deslegători au fost înlocuiți: o deslegătoare din jud. Baia, pentru că n'a trimis fotografia la termen, și un deslegător din jud. Ilfov, a cărui fotografie a fost respinsă, pentru că era prea slabă, făcută desigur „la minut”, în ziua când trimițătorul a primit avizul de câștigător). După ce seria celor șase e stabilită definitiv, se trimite fiecăruia premiul promis, care după părerea unui fost premiat, „nu e de lepădat”...

Cu începere dela numărul de față, desființăm Bonurile de participare la jocuri, cari vor fi înlocuite cu foaia de Răspunsuri la jocuri, anexată la fiecare revistă. Atragem atenția tuturor participanților la jocuri că pe viitor se vor lua în considerație numai deslegările trimise pe această foaie „tip”.

— Rugăm pe toți participanții la jocuri, ca înainte de a trimite deslegările, să se asigure că au o fotografie reușită la îndemână. Dacă n'au, să nu le expedieze până nu se fotografiază, și la un fotograf de meserie, nu la un ambulant. Rugăm ca fotografiile să fie, pe cât cu putință, negre și nu pe hârtie pânzată. În viitor, orice fotografie neclară, făcută în grabă „la minut” sau trimisă cu întârziere, va fi anulată din oficiu.

Răspunsurile merg ca imprimate, francate cu 1,50 până la greutatea de 50 grame. Ori în 50 grame încap mai mult decât un plic cu un răspuns. Puteți realiza o economie frumoasă dacă puneți la un loc până la 20 răspunsuri într'un plic, sau în lipsă de plic cu adresa noastră tipărită, puteți lipi la un loc tot până la 20 răspunsuri-foi, anexate în fiecare revistă și cari acum au adresa noastră pe verso.

— Nu uitați că la sfârșitul anului, afară de tragerile obișnuite, se va mai face încă o tragere de trei persoane din seria acelor cari vor trimite regulat răspunsurile. Acești trei câștigători vor primi un premiu de valoare, care le va rămâne ca o amintire pentru totdeauna din partea „Amicului Tinerimii”.

Marioara Cloriciu

Galați

Reveicuța Ștefănescu

București

(Victorița Theodosiu)

București

Tănase C. Mateescu

Mărginenii de Jos

Anton Tănase

Piatra Neamț

Knittel Anton jun.

Cernăuți

Cine trăiește cu chiorii, se învață să se uite cruciș.

Poșta Redacției

Colaboratorii cari trimet material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dânsii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se inapoiază.

Când va credeți cuvîntul că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

ERATA. — În numărul trecut, pag. 11, prima coloană, rândul 6: în loc de ofrice, să se citească osirice. — pag. 13, prima coloană, rândul 6: în loc de 1865, să se citească 1685.

— Mulțumim din inimă tuturor celor cari, în bucuria sărbătorilor și a trecerii din anul vechiu în cel nou, au avut delicata atenție de a se gândi și la Amicul Tinerimii, adresându-i mulțumiri pentru trecut și urări pentru viitor. A fost o satisfacție și în același timp o mângâiere de nedescris pentru Redacție când a putut să vadă și, de data aceasta, să simtă rezultatul sacrificiilor sale, căci a făcut și face încă multe sacrificii pentru ca să poată trece peste obstacolele de tot felul care-i vin în cale. Cuvintele pline de simpatie și de încurajare cari ne-au fost adresate, propunerile cari ni s-au făcut pentru îmbunătățirea și progresul revistei și mai ales satisfacția și mulțumirea generală pe care am constatat-o, ne-au dat zel, râvnă și puteri noi. Încodată, tuturor celor dela noi, cât celor de peste hotare, răspundem cu aceeași sinceritate un cordial „merci”.

JEAN S. T. — Scrisoarea D-v. ne-a produs o nespusă bucurie. E o dovadă vie de simpatia pe care o aveți față de „Amicul”. Trebuie să vă convingeți, cum trebuie să se mai convingă încă mulți alții, tot din categoria D-v. Această convingere a întârziat să se producă, dar nu regretăm întârzierea, pentru dragostea care vă leagă acum de revistă, dacă ar fi fost prea pripită, poate n'ar fi fost atât de strânsă și temeinică. Continuați lucrul început. Veți culege roade mai curând decât vă așteptați. Cu privire la cele trimise, vă rugăm foarte mult să mai aveți puțină răbdare. Materialul din numărul acesta a fost alcătuit încă de anul trecut. Publicarea făcându-se în ordinea primirii, ar fi bine să ne trimiteți de pe acum cele promise, ca să aveți siguranța că va apare peste câteva numere.

V. C. GALAȚI. — Un pic de răbdare și dorința va fi îndeplinită.

Un ultim omagiu iernii, la Cernăuți.

URZICA ROȘIE. — Transcrierea unei poezii cere într-adevăr nițică muncă și de multe ori este oboseitoare. Este chiar mai oboseitoare decât străduința depusă de autor când o compune. Totuși, această muncă de transcriere, care în termeni literari se mai numește „plagiatură”, și care a oboșit mâna, nu are prioritate asupra aceluia care a oboșit creierul și prin urmare nu merită să fie onorată de semnătură, decât numai cu mențiunea „transcriere de...”. În „Rugăciunea florilor”, cu creierul a fost Alfred Moșoiu, și nicidecum I. C., care este numai cu mâna. Autorul celei de a doua încă nu l-am găsit, dar, prin deducție, știu precis că nu poate fi I. C. Cu toate că acest gest îl considerăm ca o încercare de inducere în eroare a Redacției, ținem să vă mulțumim pentru intenția de colaborare, să vă cerem scuze pentru asprimea tonului și să vă rugăm să ne înțelegeți.

ISVOR. — Poezia, ca tehnică, lasă de dorit. Sentimentele sunt sincere. Se vede că vreți să exprimați ceea ce simțiți însă, vă hazardați să le exprimați în versuri. De grija picioarelor și a rimei sacrificați stilul și fondul. Dacă ați păstrat o copie, vă rugăm să studiați cu atenție, atunci când va apare, diferența între original și text. Aceea va fi cea mai bună lecție experimentală. Nu v'am dat aceste aprecieri pentru ca să vă descurajăm, ci mai mult pentru că ni le-ați cerut. Ba mai mult, așteptăm cele promise. Poate alt subiect îl veți reuși mai bine și atunci vom ști mai precis ce sfaturi să vă dăm.

DOINA STATESCU. — Vă rugăm să ne credeți pe cuvânt că n'a fost nicio părtinire. V'a căzut în mână una din prima serie de reviste care, din nenorocire s'a strecurat fără aceea foaie. E vina noastră, vă rugăm să ne scuzați.

DON JORGE SENIOR. — Pentru orice comandă, trimiteți banii înainte. E vorba de reviste pe cari nu le avem, așa că trebuie să le comandăm și noi la rândul nostru, dar cu bani!

D. M. I. T.-MAGUREL: Răspunsuri bune, dar se simte o intervenție străină.

FLEUR DE LIS. — În fine, tot mai târziu decât... de loc! Crezusem că de data aceasta rămănem fără „fleur de lis”, și ne-ar fi părut rău. Constatările sunt juste. Vom căuta să evităm cele amintite pe cât cu putință. Zicem „pe cât cu puțință” pentru că meseria noastră de... „redactor” este o meserie de răspântie. Știm, uneori ni se și întâmplă să simțim, ca pentru unii cititori suntem mămă și pentru alții... (tot cu „mă” se termină), cu toate că depunem eforturi pe cari nu mulți le cunosc pentru ca să placem tuturor. În definitiv, ne învățăm în jurul unui axiom: depunem eforturi ca să placem tuturor, și din cauza aceasta nu putem place, pe deplin, fiecăruia! În cazul nostru, vă spunem sincer că am vrut să facem o bucurie autorului (după cum credem că v'am făcut și d-voastră în numărul 4 din anul trecut), dar constatăm că bucuria pentru dânsul a fost neplăcere pentru d-voastră! Ce-i de făcut? Care-i necunoscuta din această ecuație? Iată una din multele probleme, și nu este cea mai simplă, pe care tot bietul redactor trebuie s'o rezolve. — Jucul ca scrisoarea este extrem de interesant, însă ne-ar costa prea mult să-l publicăm, pentru că ar fi nevoie de intervenția desenatorului și a zingografului care să facă clișeu din toate acele figuri. Așteptăm genuri mai ieftine, ca cele din trecut. Ne-ar interesa un joc de cuvinte încrucișate.

GIZICUZI. — Avem impresia că sunteți băiat simpatic, de aceea nu vă putem, adică nu ne permitem să vă răspundem cu același ton. V'ați făcut o idee greșită. „Căutarea la față” este o specialitate de care încă nu ne-am ocupat și pentru că, din câte am auzit până acum, am aflat că este o știință ocultă cu multe ramificații și dedesubturi primejdioase. Este adevărat că noi căutăm mult și căutăm multe, dar la fețe nu căutăm, pentru că nu suntem nici pictori, nici sculptori! Noi simpatizăm la fel și cu unii și cu alții, ba poate mai mult cu cei pe cari credeți că-i... căutăm. Dovadă eforturile pe cari le depunem ca să-i interesăm tot atât ca și pe cei din categoria opusă ținând seamă că prin materialul pe care-l dăm lor, de multe ori, plictisim și desinteresăm pe cei dela oraș cari nu e zis că sunt totdeauna „băieți bine”. Faptul că ați constatat o diferență nu ne surprinde că v'a mirat, pentru că în realitate nu era ceva tocmai de mirare... E vorba numai de o mică eroare, strecurată la prima serie de abonamente, eroare care vă asigurăm că nu se va mai repeta.

DIRIJORII DE COR, cari doresc material nou, se pot adresa la Redacția noastră. Cântările sunt tipărite estetic, pe foi volante ceva mai mari decât formatul din cărțile de cântări. Notele sunt mai mari, vizibile dela distanță, intenționat tipărite pentru coriști. Prețul: 1 exemplar = 10.— lei pagină; dela 10—15 ex. = 2,50 pag.; dela 16—20 ex. = 2.— pag.; dela 21—30 ex. = 1,75 pag.; dela 31—40 ex. = 1,50 pag.; dela 41—50 ex. = 1,25 pag.; dela 50 ex. în sus = 1 leu pagină. La oricare comandă, se adaugă porto. Pentru a scuti taxa de porto, faceți comanda prin și odată cu Cercul Misionar respectiv. La cerere, se va trimite un exemplar de probă gratuit.

NOVA, GALAȚI. — Păcălelile sunt bune. Câteva dintre ele au fost deja publicate, unele identice, altele sub altă formă. Dacă mai aveți, trimiteți.

SFARMAPIATRA. — Nu cumva aveți și de vânzare? În orice caz, ați fost foarte spiritual, atât în observație cât și în găsirea pseudonimului!

ROȘU S. — Felul cum ați primit vizita „Amicului Tinerimii” ne obligă să vă adresăm, atât în numele Redacției cât în numele adătorului, o sinceră și prietenească mulțumire. Prevedem în D-v. un bun colaborator. Dacă puteți, pentru a face mai bine cunoștință cu caracterul revistei, procurați-vă și numerile anterioare. Vă veți da imediat seama cam de ce avem nevoie. Se vede că aveți rutina jocurilor de cuvinte încrucișate, așa că n-o să vă vină prea greu să aranjați bucăți asemănătoare celor publicate, adică, punctele negre să alcătuiască o formă estetică.

CUGUȘTIUC. — Jocul a fost semnat cu un pseudonim, dar deslegările nici cu atât. Dacă am fi avut cel puțin localitatea, v'am fi trecut cu acest pseudonim. Ca să nu pierdeți regularitatea la răspunsuri, nu uitați să semnați deslegările viitoare cu numele D-voastră, amintind că sunteți Cuguștiuc dela No. 1....

Un cerșetor către un trecător:

— Aveți milă de un nenorocit care și-a pierdut un picior.

Trecătorul, preocupat și grăbit:

— Regret, dar eu nu l-am găsit.

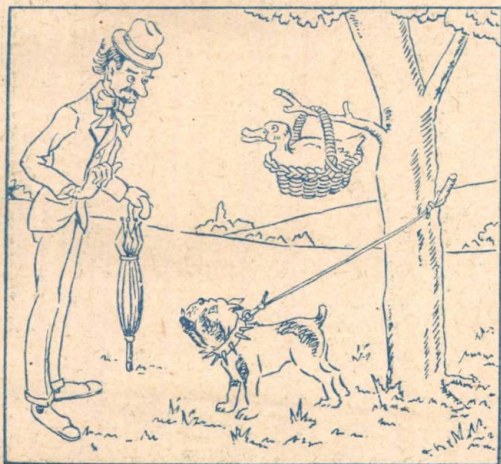

Intre surzi

„Un' te duci, la pescuit?”

„Nu, mă duc la pescuit.”

„Aha! credeam că te duci la pescuit.”

Intrebare...

și

Răspuns

Kiseleff și sentinela

În vara anului 1831, izbucnind holera în București, se închisese toate barierele cu un cordon militar. Kiseleff, imputernicitul diriguitor de atunci al Munteniei, ieșise într-o zi să se plimbe cu droșca. A umblat pe la Herăstrău, pe la Floreasca și se întoarse pe altă cale spre București. La barieră, sentinela, cu pușca întinsă, taie drumul lui Kiseleff:

— Nazad, că dau foc!

Kiseleff se ridică în droșcă:

— Eu sânt generalul Kiseleff.

— Poți să fii. Du-te la căprarul cordonului și adu-mi hârtie că poți trece.

Generalul se dă jos, scoase un napoleon de aur și-l întinse soldatului:

— Iacă, frate, bacșiș. Lasă-mă să trec.

Sentinela plecă pușca și zise blând:

— Excelență, e holera în oraș și nu pot pune mâna pe bani. Dacă vrei să mă cînstești, aruncă-mi-l, căci din mână n'am voie să iau. Kiseleff aruncă napoleonul. Soldatul puse piciorul pe galben, ca să-l ia în stăpânire, apoi întinse pușca:

— Indărât generale, că trag!

— Dar bine, bre, ți-am dat bacșiș....

— Indărât, generale!

Și soldatul a tras cocoșul și-a pus arma la ochi. Generalul a trebuit să se întoarcă. Ajuns pe altă cale în București, Kiseleff a poruncit să se afle numele soldatului, căruia i-a mai dat doi napoleoni și l-a făcut căprar, ca răsplată a purtării lui.

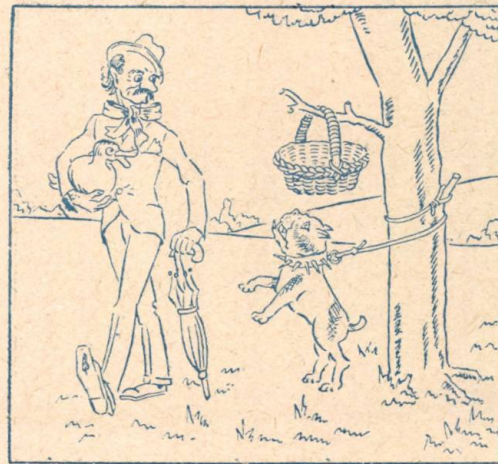

Intre prieteni

Un medic se întâlnește cu un prieten pe stradă:

— Doctore, știi că bătrânul Fudulescu, pe care l-ai tratat atâta timp ca bolnav de ficat a murit eri de o boală de stomac?

— Exclus! răspunse indignat medicul. Când eu tratez pe cineva de ficat, apoi de ficat moarte!

Biblioteca Universității Iași

Amicul Tinerimii

Nufărul și noroiul

Pe oglinda unui lac, aurit de sfântul soare,
Mi-se legăna odată, — împrejur cu verde salbă, —
Cea mai visătoare
Floare, —
Floarea nufărului, — albă
Ca un bulgăr de ninsoare.

Fluturi mii veneau să vadă
Floarea albă de zăpadă,
Să ridice osanale
Fragedelor ei petale,
Să-i coboare
La picioare
Cu tot aurul din soare
Și'n genunchi, pe rând, să-i spună cât suspină
Și cât sufăr
Pentru draga lor Regină,
Pentru floarea lor de nufăr

Asculta vrăjită floarea, fiecare serenadă
Dar, — în timp ce fluturașii împrejur îi sburau, roi, —
Ea, privind în fundul apei și putând atunci să vadă
Că tulpina i se trage din mocirlă, din noroi, —
Isbucni, cu ne mai spusă indignare și cu greață,
Către stratul de mocirlă ce-i da viață:
— Blestemat să fie ceasul când a fost să vin pe lume !...
Ce folos că sunt mai albă decât albul unei spume ?
Ce folos că sunt atâta de suavă, de frumoasă, —
Când în fundul apei, iată,
Sunt legată
De-o mocirlă puturoasă ?

Și, picându-i două lacrimi pe a lacului oglindă,
Floarea ce-și simțea făptura cum pe 'nctul se topește,
Încercă să se desprindă
De noroiul care-o crește:

— Te urăsc și fug de tine, mlaștină ce puți a pește !
.

Câte flori, în chip de fete, strălucind, nu cată 'n silă
La părinții lor în sdrențe și la viața lor umilă;
Câte nu-și blesteamă soarta de rușine, plâng și sufăr,
Cum vă spun c'a plâns odată floarea fragedă de nufăr !

„Fabule”.

Vasile Militaru

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, muzică, distracție

În pragul vieții

Cu ce gânduri și cu ce sentimente trebuie să pășească o fată, pragul căsătoriei?

Iată titlul unui capitol, dintr-o interesantă carte, pe care l-am găsit de o importanță capitală, nu numai pentru tinerele fete cari vor păși în curând „pragul căsătoriei”, dar chiar pentru tinerele căsătorite.

Este lucru vădit că în zilele noastre există o mare tendință de ușurătate în acest pas decisiv din viață. Băieții fac pe grozavii, dându-și o importanță mai mare decât o au în realitate, sau înjosiindu-se în fața „alesei inimii” lor chiar cu prețul ruinei demnității lor. Iar fetele visează numai la feți frumoși sau la fel de fel de capricii cari nu se potrivesc deloc cu seriozitatea și importanța aceluia adevărat eveniment din viața cuiva. Această stare

există astăzi, dar a existat cu siguranță și în trecut: dovedă observațiunile distinsului nostru poet psiholog Vlahuță, observațiuni pe cari le-am găsit atât de reale, atât de bogate în sfaturi bune, atât de biblice, încât m’am gândit să le aduc ca un izvor curat de sfaturi „cu greutate” tuturor celor interesați

dintre cetitorii „Amicului Tinerimii”.

Citez deci cuvintele lui Vlahuță:

„Să nu te iubești prea mult pe tine. Oricât te-ai crede tu de importantă, să știi că lumea nu se învârteste în jurul tău. Fii tovarăș bun celui ce-și ia misiunea de a te face fericită. E o grea misiune asta, cu neputință de îndeplinit fără ajutorul tău. Dacă vei aștepta fericirea ca pe un lucru ce ți se cuvine; dacă cele mai mari bucurii ale tale îți vor fi aduse de dragostea lui, fără ca în darul acesta să fi pus și tu ceva din sufletul tău, dacă vei lăsa ca frumoasa, bogata grădină a puterilor lui să se prefacă toată

numai în buchete de flori pentru desfătarea ta de o clipă, flori de cari nu vei fi îngrijit și nici măcar nu te vei întreba de unde vin, flori pe cari adesea dărnicia lui, în zorul de a mai pune un zâmbet pe figura ta, le va smulge cu rădăcină cu tot; dacă în sfârșit, vei intra în viață ca un musafir, care vine numai să petreacă și să aibă toate de-a-

Pentruca să fii fericit, nu te uita numai la cei norocoși, uită-te și la cei nenorociți.

gata, să știi dela mine: n'ai să fii fericită. Ai să ai bucurii, bucurii de pomană și de furat, bucurii din acele cari au toți egoiștii și mișei, dar fericită n'ai să fii. Fericirea adevărată n'o are, nu poate s'o aibă decât acela care o dă. Și vezi tu ce lucru minunat se întâmplă cu fericirea aceasta: ca s'o dai nu trebuie s'o ai, iar ca s'o ai, trebuie să începi prin a o da. Aș dori ca ziua în care vei pricepe bine vorbele astea, să nu fie o zi de căință....

Trăinicia fericirii tale atârnă de chipul cum îți vei înțelege și construi viața. N'ai văzut atâtea case mari, frumoase, în zidurile cărora încet, încet se ridică umezeala, de jos din temelie? Așa se ridică uritul și intră prin toți porii și prin toate încheieturile ei, într-o viață rău construită. Se ridică din însăși dragostea pe care a fost întemeiată, când n'am știut să cerem dragostei decât răsfățărilor ei. Și atunci începem să cârpim, să tencuim, să vopsim pe dinafară... pentru vedere. Căutăm tot felul de mijloace ușoare, ca să ascundem răul — niciunul ca să-l stărpim. O, lumea nu e o sală de spectacol și de petreceri. E un vast atelier de muncă în care numai cei cari vin să petreacă se plictisesc. Muncitorii, niciodată. N'au vreme.... Cei cari se uită prea mult în oglindă ajung de nu mai văd lumea din jurul lor. Orbecs, nenorociții.

Să nu minți nici în glumă. Nici să te sulimenești vreodată, că și asta e un lucru necinstit. Și cinstea, ori e întreagă ori nu e deloc. Jumătăți de cinstie nu există.... Vezi ce grozăvii îți spun? La o zi ca asta? Vai, am văzut atâtea fericiri stricate numai din pricina greșitei înțelegeri a vieții. Strașnic se răsbună adevărul. Păzește-te să nu-l superi niciodată.

Nu te învăța să trăiești de geaba. Nu-ți face cărji de milog din bunătatea sau îngăduirea altuia. Nimic de pomană, nici dela oameni, nici dela soartă. Plătește-ți cinstit bucuriile vieții. Ne-

cinstiții își fac foarte rău socotelile. Ei sfârșesc totdeauna prin a plăti mai scump.

Vrei să fii puternică? Dă sufletului tău toată puterea ta. Și fii sinceră. Fii totdeauna sinceră. O minciună este totdeauna un contract cu diavolul. Ce fericire poate să fie aceea care se realizează pe un neadevăr. Presupun c'ai sta la masă cu mama unui copil, mort pe neașteptate, și ea, neștiind, e veselă, face planuri mari pentru o viață ce nu mai e.... Tu știi însă, tu-ți știi copilul mort, s'o auzi răsând, o vezi fericită. Ce e în inima ta? Cum răsună râsul acesta în sufletul tău? Știi că peste câteva ceasuri, peste câteva minute are să se deschidă ușa deodată, și are să intre grozavul adevăr. Spune, singur gândul acesta nu te nfi-oară? Iată așa e orice bucurie clădită pe neadevăr. Iar când însăși conștiința ta se va pleca să țeasă cu minciuni pânza bucuriilor tale, să știi bine, că din clipa aceea s'a hotărât pieirea ta. O înceată ură și foarte mișelească sinucidere prin otrava minciunii. Asta are să fie.

Adevărul e ca Dumnezeu. Poate că e chiar Dumnezeu însuși. N'ai nevoie numaidecât să-l cunoști. Ți-e deajuns râvna de a-l cunoaște. Să crezi în el. Și e ca și cum l-ai avea pururea înaintea ochilor. Dacă ai cultul adevărului, toate celelalte are să vie dela sine. Ai să ai și curajul vieții, căci în orice credincios este un viteaz. S'ai să ai și înțelepciunea ei, ca și toate „revelațiile“ pe cari le dă credința. Nici nu se poate socoti câtă fericire izvorește din simplul respect al adevărului.

Bunătatea alesului tău? Lasă-i întotdeauna doi pași înaintea dorințelor tale. Gândește-te că puterile lui au o margine; ș'acolo e camera vrăjită din basme, în care tu niciodată nu trebuie să intri.

Ambiția lui? Mân'o fără s'o atingi cu biciul. Și nu pierde din vedere că singura ei hrană e recunoștința ta. Fii pururea gata să te jertfești pentru el. Tu să te jertfești....

Nu cicăli, nu te uita peste umăr, nu vorbi înțepat, nu plânge lacrimi neînțelese și niciodată nu lăsa întrebarea lui fără răspuns. Un ceas de tăcere înveninată nu e numai un ceas pierdut din iubirea voastră, dar și o rană, o suferință adusă iubirii voastre. Și suferințele slăbesc,ucid în rate....

Și câte-ar mai fi de spus....“

Da, multe-ar mai fi avut de spus prețiosul cugetător care-a fost Vlahuță, omul cu gânduri frumoase care-a inseninat pe mulți din jurul lui. Dar, oare, cuvintele lui pline de adevăr avut-au răsunet în inimile multora? Foarte problematic!.... Problematic pentru că puțin citesc (mai ales în timpul nostru) scrierile serioase cu material „greu“, care să crească, să clădească sufletul. Mai toți cari numără puține primăveri, privesc viața ca o continuă distracție. Vor să aibă totul dela ea, fără ca ei să-i dea ceva. Nicio răspundere, nicio datorie pentru familia pe care vor s'o înghebeze.

Mamele din trecut nu se considerau nenorocite, trăind pentru soțul și mai ales pentru copiii lor. Pentru ele era o fericire să-și vadă micile comori, cari erau odraslele lor, crescând, crescând și desvoltându-se sub binecuvântarea lui Dumnezeu și sprijiniți pe jertfele lor mărunte și nenumărate de fiecare zi.

Astăzi însă, numai viața liberă (o libertate rău înțeleasă), plină de plăceri vinovate și lipsită de simțul datoriei sfinte, e pe placul multora.

Dar bunul Dumnezeu să se îndure să pună iarăși în inimile tinerelor copile ale poporului Său, sămânța de aur a credinței și a dorinței după o viață curată și demnă, pentru ca poporul Lui de mâine, crescut de mamele de azi, să se poată bucura mai departe de iubirea și binecuvântarea Sa.

Petroșani

OLGA D. IROD.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU

Ateismul în știința de azi

Cititorul revistei „Amicul Tinerimii”, dacă voește să pătrundă bine cele ce scriu aci, este rugat să recitească — sau să-și amintească mai întâi — articolele mele relative la *documentarea științifică a existenței lui Dumnezeu* și la *predestinarea omului*. Acolo am afirmat și am demonstrat următoarele două adevăruri eterne:

1) că „fără de credință în Dumnezeu speța omului ar fi o grupă de animale perfecționate în arta de a-și specula semenii”,

2) că „fără credință în Dumnezeu nici-un om nu poate fi fericit”.

În mod firesc urmează acum ca cititorul să mă întrebe: „Cum se face că, totuși, sunt oameni cari nu cred în Dumnezeu?” La întrebarea de față răspund:

Afirmațiunile mele în această privință se referă numai la starea normală a vieții omenești, nu și la stările anormale: căci stările anormale fac parte din categoria monstruoșităților. Mai trebuie să aflu odată cu acestea cititorul meu că și *aparitia monstruoșităților* are și ea legile ei, căci *nimic în Univers nu se face la întâmplare*, ci *totul* e în desăvârșită armonie: așa că, chiar ceeace se cheamă **INTAMPLARI** se execută și ele conform unor legi naturale. Toate aceste legi ale Naturii, existente în planul divin inițial, toate au la bază o mare lege organică, ce poate fi numită „*Constituția Universală a Naturii*”. Constituția aceasta e zisă în știință **LEGEA VARIABILITĂȚII**. Din ea decurge Evoluția Universului și, deci, și Evoluția viețuitoarelor.

Legea variabilității e cauza că nu toți oamenii au la fel credința în Dumnezeu. Felul credinței diferă, adică variază: dela aceea sublimă a Mântuitorului Isus, până la necredința celor ce

cad în monstruoșitate mintală.

Dacă ar fi să ne luăm după mintea celor ce nu cred în Dumnezeu, atunci ar trebui să admitem că oamenii cei mai proști de pe lume sunt aceia cari cred în Dumnezeu. Și, fiindcă cei mai știutori credincioși în Dumnezeu sunt celebritățile astronomilor, chimiștilor, fizicianilor și celebritățile naturaliştilor, ar urma că geniile omenirii, cum au fost Newton, Kepler, Darwin și Pasteur, sunt cei mai proști dintre oameni.

Iată unde mână și unde duce logica necredincioșilor în Dumnezeu! Ateii întorc lumea spre bestialitate.

După studiile mele întreprinse timp de o jumătate de veac în această privință, am ajuns la convingerea că ateii, cu toate acestea, nu sunt nici dâșșii identici la minte unii cu alții, ci ei pot fi clasați în următoarele șase categorii de rătăciți:

1. Ateii cei aberați la minte din chiar zămislirea lor.

2. Ateii cei stricați la minte din cauză de viții înjositoare.

3. Ateii cei stricați la minte din cauza unei culturi false.

4. Ateii cei zăpăciți printr-o educație greșită, fie socială, fie religioasă.

5. Semidoctii cei rămași semidocti din cauză de inferioritate mintală.

6. Savanții cei unilaterali, adică acei savanți cărora le lipsește cultura generală și au rămas limitați sau mărginiți în cunoștințele lor.

Semidoctii, și cu ei savanții unilaterali, sunt, dintre toți ateii, cei mai periculoși omenirii, fiindcă pe ei, tocmai pentru că au diplome universitare, lumea de rând pune mare temei și așteaptă multe dela cuvântul lor.

Așa fiind cruda realitate, noi adevărații credincioși în Dumnezeu, nici n'ar trebui să socotim pe ateii ca pe niște *vinovați de necredința lor*. Căci, exceptând (adică dând la o parte) din calcul pe speculanți și pe șarlatani, noi trebuie să afirmăm că *ateii nu cred în Dumnezeu și nu cred în nimica fiindcă ei, aflându-se îndepărtați dela Adevărul Divin, ignorează acest adevăr, adică nu-l*

cunosc, și ei cunosc doar acel adevăr care se schimbă de azi pe mâine; și nici pe acela ei nu-l stăpânesc bine, căci la prima adiere de vânt, ei părăsesc și fostul adevăr al lor spre a nu mai crede în nimic, dar în nimic, și se dedau la orgii intelectuale, sau înnebunesc de-a-binele.

Ateul semidoct se sprijină pe cunoștințe pur materialiste. El, ca și animalul domestic, nu se poate duce cu mintea până a gândi că trebuie neapărat să fi existat o creațiune inițială, pe când savantul credincios în Dumnezeu își explică a fi fost cu puțință Dumnezeirii să fi creat ființele viețuitoare cam în felul cum iese din pasăre ouăle, din cari, puse în condițiunile cloacului, apare din albuș cu gălbenuș o ființă vie ce chiar ciocnește pe dinăuntru coaja oului de iese piuind. Semidoctul nu admite în facerea ființei Puterea misterioasă a lui Dumnezeu, ci el invoacă o altă putere drept forță creatoare de viață. Aname invoacă el drept putere creatoare „Mediul Cosmic“, peste care mai invoacă și o altă putere creatoare: „Evoluția“. Nu poate să priceapă el însă că mediul cosmic și evoluția sunt efecte, iar nu cauze, ambele sunt creațiuni ele însăși, iar nu puteri creatoare.

Și mai periculos încă e savantul acela desăvârșit în cunoștințele sale, dar care e înzestrat cu darul de a combina fraze plăcute ce încântă publicul prin dulceața graiului ori a scrisului; căci în fraze frumoase și plăcute ca formă pune publicul mare temei, spre a lui nenorocire însă.

Cam în felul acesta sunt de pildă cei doi gălăgioși filozofi contemporani: francezul Bergson și germanul Nietzsche; Bergson pretinde că evoluția (adică prefacerea vieții) dăinuiește prin ea însăși și că chiar evoluția este putere creatoare, pe când Nietzsche pretinde că credința în Dumnezeu e o prostie, că deci Newton, Kepler, Darwin, Pasteur și toate geniile, cu profeții împreună, toți au fost niște nătângi și niște nerozi de au crezut în Dumnezeu.

De se întâmplă că semidoctii ori savanții cei neisprăviți să fie naturaliști, atunci ei îndată ce — prin iscusința vreunui gospodar — s'a obținut propășirea și înmulțirea unei însușiri nou apărută, realizându-se astfel o nouă sușe (matcă) de plante sau de animale, cum până atunci nu se mai văzuse în Natură, pe dată naturaliștii aceștia își sugerează vedenia — cu care apoi se împăunează — spunându-și că „Omul a înlocuit Natura“, ceea ce pentru ei înseamnă că omul a înlocuit pe Dumnezeu. În realitate, însușirile noi ale vieții sunt pornite dela natură, și deci toate sunt opera Creatorului Divin, iar convingerea contrarie e o simplă nălucire. În adevăr, Pasteur, chimistul francez a demonstrat experimental că „viața

tre oameni cari se bizuie a stăpâni ceva prin chiar negațiune, adică din închipuite și cu excluderea a ceea ce el însuși vede zilnic înfăptuindu-se sub ochii săi, acela e un vizionar, e un aberat“.

În fine atei cei de rând, atunci când văd ei că e cu puțință să răpească avutul altora fără a fi pedepsiți, ei se reped ca fiarele contra semenilor oameni și i extermină. Așa s'au petrecut evenimentele pe vremea izbucnirii bolșevismului în fosta Rusie. Așa se petrec azi lucrurile aiurea unde necredincioșii în legea morală, cea admisă de Mântuitorul Isus, asmut pe vițioși împotriva nevițioșilor dreptcredincioși, îi atacă, îi calomniază, le înscenează abateri dela legile țării, numai și numai pentru că vițioșii nu pot să sufere pe oamenii cinstiți și tari în credința creștinească. Dar Dumnezeu nu părăsește pe omul bun, ci îl scoate veșnic la liman.

Atacuri în felul celor anticreștine de azi au fost odinioară îndreptate chiar împotriva științelor matematice (știința spațiului, a timpului, a numerilor și a dinamicii). Dușmanii științelor matematice, fiindcă ei nu le înțelegeau, le prigoneau, cum prigonește azi necredincioșii pe credincioși. Ei ziceau despre științele acestea: „Pentru că ele nu cad sub niciunul din cele cinci simțuri ale omului, ele sunt abstracte și deductive, deci lipsite de realitate“. A venit însă știința modernă și a demonstrat că matematicile, prin chiar natura lor, nu sunt deductive și nici abstracte, ci dimpotrivă sunt **EXPRESIA LEGILOR ETERNE DIVINE**.

Ceea ce s'a petrecut cu științele matematice se petrece azi cu instinctul religios.

Pe măsură ce omenirea se luminează, pe aceiași măsură și credința în Dumnezeu este mai respectată și mai inteligent venerată.

General Dr. Vr. P. STAVRESCU

Doamne sfânt

Doamne sfânt, din ceruri Tată,
Domnitor al înălțimii —
Fă-ne Tu să n'avem pată,
Să fim sfinți ca heruvimii.

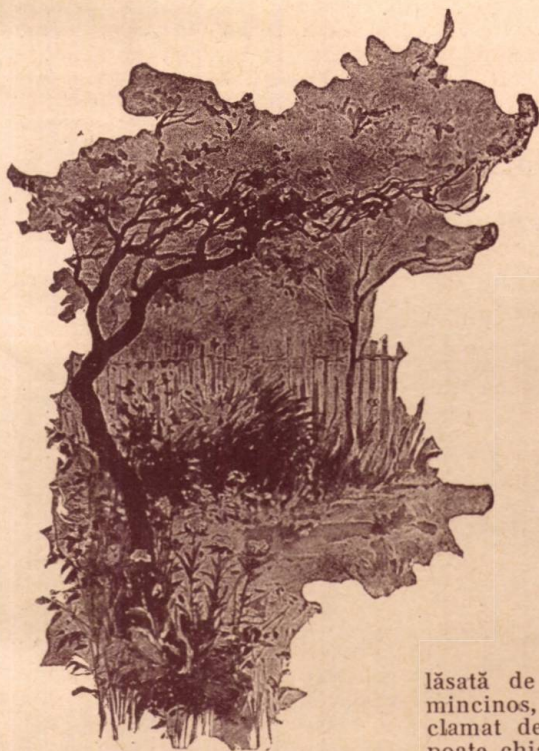
Doamne sfânt, izvorul milei,
Colb suntem și trist n'e drumul,
Goi vedem lumina zilei
Și trecând suntem, ca fumul.

Doamne, sfânt, Atotputernic
Tu prin multă n'înțelepciune
Dintr'un om sărman, nemernic,
Templu sfânt faci de minune:

Justinian Taciu

naște numai din viață“, fapt ce azi se experimentează pentru documentare scolastică în toate laboratoarele de biologie. Când o nouate biologică apare dela Natură, omul care o descoperă nu face decât să o separe, să o izoleze, după care o prăsește și apoi o răspândește ca fiind o creațiune umană.

Deci, semidoctii aceștia își atribuie lor o putere creatoare pe care o refuză lui Dumnezeu! Așa că au avut mare dreptate chimistul francez Pasteur când, la 1888, a spus în Academia Franceză cuvintele următoare: „Acela din-

Creștinismul de azi

Aruncând o privire generală asupra stărilor actuale din lumea întreagă și mai ales asupra stărilor sdruncinatoare ce se petrec în țările cari se numesc „creștine”, cu durere trebuie să constatăm că totalitatea acțiunilor acestor popoare creștine nu corespund deloc cu numele pe care-l poartă.

După dicționar cuvântul *creștin* înseamnă: „care este botezat și profesează religiunea lui Hristos”. Creștinismul de azi, cu toate că e alcătuit din elemente cari pretind a fi botezate, profesând religiunea lui Hristos, prin stările și crizele de tot felul provocate în mijlocul său, dovedește contrariul.

În sânul creștinismului sunt cuprinse toate categoriile de oameni, începând cu cel mai bun și mai evlavios, până la cel mai înfricoșat criminal. Adepții creștinismului de azi, încep să facă sport din religie. Se zice că în Franța se organizează concursuri pentru mincinoși, spre a se vedea cine poate spune cea mai mare minciună. La unul din ultimele concursuri de acest fel, cel care a spus minciuna cea

mai mare a fost un bătrân, în vârstă de vreo 70 de ani. Minciuna spusă a fost: că el a văzut un ceas de perete, cu pendulă, atât de vechiu, încât umbra lăsată de pendulă, din cauza mișcărilor făcute, ar fi săpat un șanț în perete. Iată deci cum înțeleg adepții creștinismului de azi să profeseze religiunea

lăsată de Hristos. Acel bătrân, mincinos, a fost cu siguranță acclamat de mulțimea prezentă și poate chiar sărbătorit — deoarece, în asemenea cazuri, întotdeauna are loc o sărbătorire a învingătorului. Pentru organizarea acestui concurs au trebuit să se facă mari cheltuieli, și toate numai pentru a se vedea cine știe să mintă mai strașnic.

Creștinii de azi nu intervin deloc pentru a opri astfel de concursuri, în schimb susțin morțiș că profesează religiunea lui Hristos, a celui Hristos care în tot timpul pe care l-a petrecut pe pământ, a condamnat minciuna. Cu toate că acești creștini se vor scuza, spunând că aceasta este un fel de a se distra, ei sunt condamnați. Ce exemplu pot da celor din jurul lor? Dela cine să învețe cei ce sunt încă în necunoștință?

Popoarele civilizate și „creștine” ar trebui să servească de model celorlalte popoare, considerate ca păgâne. În viața acestor popoare ar trebui să se vadă oglindindu-se însăși viața lui Hristos, pentru ca să se recunoască astfel că singura religiune care este dătătoare de pace și liniște sufletească și care conduce la mântuire, este aceea dată de Hristos. Păgânismul, în ce privește faptele dreptății, ar trebui să învețe mult dela creș-

tinism, care pretinde a-i fi cu mult superior, însă, din nenorocire, în loc de faptele dreptății, el nu poate învăța dela creștinism decât nedreptate, înșelătorie, vicleșug, precum și multe alte răutăți.

Și nu e de mirare, deoarece dacă căutăm origina și felul de creștinare al acestor popoare, vom vedea că cea mai mare parte din adepții creștinismului de azi au fost barbari, având o religiune păgână și că creștinarea lor a avut loc în bloc și cu forța, deci departe de a se petrece în inima lor o adevărată convertire. Or, Isus n'a înțeles în felul acesta convertirea. El a zis apostolilor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit”. Din această poruncă a lui Hristos reiese că Evanghelia trebuie predicată — nu cântată — și explicată la orice „făptură”, și numai după ce va crede să fie botezat. Tot din învățăturile lui Isus Hristos reiese că Spiritul Sfânt trebuie să lucreze timp îndelungat asupra inimii pentru ca să pregătească o adevărată convertire.

Dacă însă ne gândim că atunci când conducătorii popoarelor barbare, venite din imensa Asie și ajunse în contact cu popoarele creștine de aci, treceau la creștinism pentru un oarecare interes politic și obligau ca odată cu ei să treacă și supușii lor — ori credeau, ori nu credeau —, atunci înțelegem că Duhul Sfânt n'a făcut nicio lucrare de pregătire asupra lor și că deci este într'adevăr așa după cum s'a exprimat regretata noastră regină Elisabeta: „creștinismul de azi nu este altceva decât un păgânism botezat”.

În lucrarea D-sale: *Istoria Ro-*

mânilor, D-l I. Lupaș, vorbind despre creștinarea Ungurilor, spune: „Ungurii erau păgâni; dar după ce s'au așezat în noua lor patrie, venind în atingere cu popoarele creștine de aci, au început a primi și ei creștinismul aducându-și episcopi dela patriarhul din Constantinopole. Mai târziu însă, cel dintâi rege al lor, Ștefan (997—1038), din *motive politice* a intrat în legături cu apusul. Papa dela Roma i-a trimis atunci preoți misionari italieni și germani, să-i stea în ajutor la răspândirea Evangheliei lui Hristos printre Unguri. Dar precum la Bulgari, tot astfel nici la Unguri n'a progresat ușor creștinarea. Cei rămași în obiceiurile lor păgânești s'au răscolat de două ori contra lui Ștefan care a izbutit a birui în lupte sângeroase pe cei ce se împotriveau a primi botezul creștinesc. Și după aceste biruințe ale lui Ștefan au mai rămas timp de 70—80 de ani Unguri cari se închinau la copaci și la pâraie, după datina lor păgânească“. Astfel a avut loc creștinarea mai tuturor popoarelor, cari azi se numesc „creștine“.

Iată deci cauza care a făcut ca creștinismul (astfel conceput) să nu poată fi în stare să facă față crizelor sufletești cari bântuie și cari și-au ajuns culmea în zilele

noastre. Mereu au fost crize de tot felul, dar niciodată și nicio criză n'a fost atât de pronunțată ca actuala criză sufletească. Niciodată îngrijorarea și lipsa de speranță și de credință nu s'a simțit atât de mult ca acum. Despre aceste stări de criză sufletească s'a scris mult. Ca o confirmare a celor spuse, dau mai jos părerea unui învățat creștin, publicată în calendarul „Oastei Domnului“ pe 1935, întocmit de către preotul Iosif Trifa din Sibiu:

„Lumea și omenirea se află la o mare răspântie. Crizele se țin lanț. Prăpădul moral a atins culmea. Este ceva în aer ce ne spune că așa nu mai merge. Omenirea trebuie să apuce un drum nou de mântuire; iar acest drum nu poate fi altul decât Evanghelia și Creștinismul. Ei bine, ni se va reproșa, dar creștinismul este în lume de 1934 de ani și el n'a putut face nimic. Nu e adevărat. Creștinismul cel adevărat a fost traiul și frățietatea primilor creștini; iar acest creștinism a dispărut în momentul în care împăratul Constantin cel Mare a înființat așa numitul creștinism oficial, deschizând poarta cea largă pe care a intrat — din interes — mulțimea celor cari n'aveau nimic cu Evanghelia. Schimbarea lumii pe care

o începuse creștinismul primar s'a oprit brusc în clipa când creștinismul luptelor și martirilor a devenit un creștinism oficial. Și durere, acest creștinism oficial stăruie și azi. Noi trebuie să reluăm creștinismul cel adevărat de acolo de unde s'a oprit. Să slobozim râul cel mare al frățietății primilor creștini de acolo de unde s'a oprit, dela Constantin cel Mare. Numai creștinismul acesta viu, numai întoarcerea la traiul și frățietatea primilor creștini mai poate mântui omenirea“.

Acestea sunt părerile învățatului creștin despre creștinismul de azi, păreri foarte juste și adevărate, deoarece creștinismul propovăduit de Isus Hristos nici de departe nu se aseamănă cu cel de azi. Ar trebui ca omenirea să se trezească din somnul letargic în care se află de veacuri și să vină la adevăratul fel de adorare și servire al lui Dumnezeu. Mult timp va mai sta nepăsătoare? Creștini! Dați jugul indiferenței la o parte și, cât mai e timp, cercetați care este adevărata voință a lui Dumnezeu. Priviți în jurul vostru și vă veți convinge că trebuie să ne pregătim cu toții pentru marele eveniment ce se apropie!

GHEORGHE A. INDRICAU
student.

Privind spre zări

Tinere, auzi te chiamă
Vieața să-ți aducă 'n dar
Domnul tău din înălțime:
Lasă tot și vino dar.

Blând îți dă cununa vieții
Dacă tu vei căuta
Să păzești fără 'ncetare,
Ce-ți dădu: Porunca Sa!

Tuturor le-a dat chemarea;
Și câți vin ne'ntârzial
Vor primi făgăduința
Lui Isus cel adorat.

Să călcăm pe-a Sale urme
Curajoși, cuprinși de zel
Să-L slăvim, că sus în ceruri
Ne'ncetă vom fi cu El.

Ioan Siminescu

Să fim flori

Deșori, tot ce se naște
Pe acest întins pământ,
E asemănat cu-o floare
Ce se leagănă de vânt...

Insă florile, pe lume,
Nu pot fi de loc altcum
Decât pricini de iubire
Cu subtilul lor parfum.

Ah, de nu suntem asemeni
Un prilej de mulțumiri,
Pe pământul nins de soare
Sunt ciulinii nu trandafiri.

Să rugăm acum pe Domnul
Să fim, precum zicem, flori,
Și să 'mpodobim pământul
După ani grei de ninsori.

Const. Ciorchină

Speranță

Intre alte flori frumoase
Dăruite de Cel sfânt,
Pe-un ogor ales sădise
Și speranța pe pământ.

A crescut apoi cu vremea —
Și-a adus atâta rod —
Că puteai s'o vezi oriunde
In mulțimea de norod.

Se jucau cu ea copiii
Și din mâini scăpa adese
Dar împodobia viața
Unor suflete alese.

Va mai fi și-acum în lume
Că de ne-ar lipsi să știm;
Ca corabia în furtună
Fără-o ancoră, pierim.

R. Gh. Dărie

PAGINA muzicală

Chopin

Născut la 22 Februarie 1810, ora 6 seara, într-o căsuță din Zelazowa Wola (Polonia), Frédéric François Chopin a fost fiul lui Nicolae Chopin, un modest profesor de limba franceză, căsătorit cu o poloneză, anume Justina Krzyzanowska.

De mic copil, Frédéric s'a distins cu un talent excepțional pentru muzică. Firea sa era poetică și sensibilă. Chiar întreaga sa înfățișare arăta mai mult un temperament feminin, fiind foarte delicat și ca fizic și în mișcări și în vorbă. De aceea în compozițiile sale respiră delicatețea și parfumul florilor. „Frédéric nu era nici un prodigios intelectual, nici un mare savant — a scris unul din biografi săi — dar a fost un copil naiv și modest, care cânta la pian cum cântă păsărelele“.

Cei mai buni prieteni, în copilăria sa, fură Titus Woyciechowski, un elev al tatălui său, Constanța Gladkowska, o elevă dela conservator, frații Wodzinski și sora lor, Maria. La început Chopin a avut ca maestru pe Żywny, un bătrân de 60 de ani, originar din Boemia, violonist distins și bun pedagog, care i-a insuflat stilul compozițiilor lui Bach. Ca profesor de armonie și compoziție a avut pe Elsner, din Silezia, care din primele momente a întrevăzut în Chopin un talent extraordinar. În tot cursul studiilor sale a reputat numai

succese, obținând tot felul de premii și cadouri ori de câte ori se producea la conservator sau prin saloanele aristocraților poloni și câștigând multe simpatii în societatea înaltă unde era mereu chemat.

La plecarea lui din Varșovia i s'a dat un banchet. Un grup de prieteni îl petrecură până la porțile orașului. Când ciocniră paharele pentru ultima oară, unul din prieteni îi dădu un pahar umplut cu pământ polonez, zicând: „Oriunde vei fi, să nu uiți patria ta polonă“.

În compozițiile sale Chopin a fost inspirat și de compatriotul său, scriitorul Witwicki; de aceea cele mai multe lucrări ale sale respiră atmosfera patriei sale, Polonia.

După plecarea lui spre Paris și Londra (Iulie 1831) Witwicki îi scrie: „Să ai în vedere naționalitatea, naționalitatea și încă o dată, naționalitatea. Acesta este un cuvânt fără sens pentru un artist ordinar, dar nu fără sens pentru un talent ca al d-tale“.

La 8 Septembrie 1831, Chopin primi vestea că Varșovia era ocupată de ruși. Afectat de această nenorocire se așeză la pian, revărsându-și toată durerea în *Studiul în Do minor* (no. 12 din opus 10), care-a mai fost numit și „Revoluția“.

Chopin nu avea talent pentru orchestrație, însă pentru instrumentul său: pianul, era de o originalitate și de o poezie care va rămâne în eternitate. El însuși nu-și dădea seama de talentul său și de valoarea sa. Numai muzicienii cunoscători profunzi au fost în măsură să-i aprecieze în justa valoare, stilul compozițiilor sale. În schimb în public compozițiile sale cât și felul său de interpretare au fost foarte puțin înțelese, căci Chopin cu firea lui visătoare interpreta compozițiunile sale cu așa gingășie, că dese ori parcă trecea numai o adiere peste clapele pianului.

Anii cei mai fericiți pentru Chopin au fost aceia în cari a putut să

lucreze mai mult și mai bine. În 1833 a publicat cinci *Mazurci*, *Trio* pentru piano, vioară și violoncel, trei *Nocturne*, cele douăsprezece *Studii* dedicate lui Liszt și *Concert în Mi minor*. În 1834 a compus *Marea Fantezie* pe tema unor arii polo-

neze, *Kracowiak*, pentru pian și orchestră, trei alte *Nocturne*, marele *Vals în Mi bemol major*, etc. În 1835, Chopin se hotără să-și vadă părinții la Karlsbad, unde urmau să facă o cură. După bucuria revederii, el plecă la Dresda, unde avu ocazia să întâlnească pe fosta lui camaradă din copilărie și mai târziu eleva lui: Maria Wodzinska, sora prietenilor săi. În același an, se logodi cu această tânără poloneză la Paris. După o călătorie mai îndelungată, revenind la Paris, află că logodnica lui nu-i rămăsese credincioasă și se căsătorise cu un nobil polonez. Lovitura aceasta neașteptată a avut repercutații grozave asupra lui Chopin, care era o fire extrem de sensibilă: suferea de plămâni. Emoția aceasta i-a agravat boala care l-a silit să se retragă pentru mai mult timp din societate. Una din admiratoarele lui, George Sand (pseudonimul celebrei romaniere baronesa Dudevant), îl sfătui să plece la mare, în sudul Franței și se oferă să-l însoțească pentru a-i da îngrijirile necesare. Chopin acceptă și se stabili împreună cu George Sand în insula Majorca, unde însă nu s'a simțit bine deloc. Gândul la cele întâmplate îl frământa, căci George Sand scrie în memoriile sale: „*Sederea noastră în ruinele mănăstirii a fost un chin pentru Chopin și pentru mine o grea sarcină. O frunză veșejită, umbra unui bondar care trece în sbor îi produceau uneori același efect ca și cum i s'ar fi pus un fier înroșit pe piept, sau i s'ar fi luat sânge. Numai eu și copiii mei îi făceam plăcere; toate celelalte, sub cerul frumos al sudului, îi erau nesuferite*”. Uneori a avut accese de hemoftizie. Aceste pierderi de sânge (din plămâni prin gură) îl slăbise mult. După câțva timp de îngrijire serioasă se restabili și începu să lucreze din nou cu răvnă și putere. „*Pentru improvizațiile sale, Chopin nu avea nevoie de multe mijloace materiale*, spune George Sand. *Lui nu-i trebuia nici saxofon, nici alte instrumente sgomotoase pentru ca să cuprindă suflul de teroare, nici de orgă și nici de voci omenești pentru ca să poată inspira auditorilor credință și entuziasm*”. Toate nuanțările și efectele date de o orchestră le realiza doară cu degetele sale pe claviatura pianului. Fiecare deget avea un anumit rol în atingerea claviaturii. Pentru a da mâinii o poziție normală, sau avantajoasă asupra claviaturii pianului obișnuia să așeze ușor degetele pe clapele Mi, Fa diez, Sol diez, La diez și Si. Aceasta era poziția de bază pentru exercițiile sale de degetație. Apoi, căuta ca fiecare mână să aibă independența sa. El spunea: mână stângă să fie „șeful de orchestră” iar mână dreaptă să execute „ad-libitum”. Pentru modul cum Chopin executa bucățile grele la pian, era admirat de cei mai mari pianiști de pe vremea sa. Măinile liniștite, o degetație perfectă, un tușeu catifelat; acestea au fost mult apreciate de cunoscători. El se gândea să lucreze la o *Metodă de Pian*, însă aceasta a rămas numai ca proiect. I s'a propus să lucreze la o operă, dar el a răspuns că nu are forța necesară pentru a compune o operă, ci mai bine va face numai muzică de pian.

Chopin nu cânta totdeauna pe același pian. Când era rău dispus cânta pe un pian „*Erard*”, iar când era bine dispus cânta pe un pian „*Pleyel*”, pentru a-și regăsi sunetul său propriu. Marele Heine îl numea Rafael-ul pianului. Chopin iubea luxul atât în îmbrăcăminte cât și în confortul locuinței

lui, care o dorea cât mai încăpătoare. Când își comanda hainele la croitor, dădea atenție la cele mai mici amănunte ale croielei și a culoarei hainelor. Nu-i plăcea, însă, croiala după ultima modă, ci totul să fie cu gust. Când se afla în jenă financiară, cu tot desgustul său, era nevoit să se restrângă la strictul necesar, iar când se simțea mai bine și mai în putere, lucra zelos la compoziții și le trimetea la editorii din Paris, sau în alte orașe europene.

În luna Octombrie, 1839, regele Ludovic-Filip și-a arătat dorința de a auzi pe Chopin. El a răspuns invitației, și veni cu compozitorul Moschelès la Saint-Claud. Aci fură primiți de contele Perthus, și introduși în salonul unde se afla regele și regina cu suita lor și ducesa de Orléans. Chopin a făcut o impresie profundă și a entuziasmat întregul auditoriu. Regele i-a dăruit o cupă prețioasă ca amintire. Această seară l-a stimulat foarte mult la lucru. El compuse încă *Preludii*, *Sonata în Si bemol minor*, patru *Nocturne*, a doua și a treia *Balladă*, un *Scherzo*, trei *Poloneze*, patru *Mazurci*, trei noi *Studii*, un *Vals*, *Fantezia în Fa minor*, *Tarantella*, și un *Allegro de Concert*.

În anul 1842, prietenul său, Matuszinski, muri de tuberculoză, iar în anul 1844 muri și tatăl său, la Varșovia. Aceste două lovituri au fost deprimante pentru Chopin. În anul 1846 a mai compus trei *Mazurci*, op. 63 și 65. Apoi se simți tot mai bolnav și mai extenuat. Cu toate acestea s'a decis să facă un turneu în Anglia, în urma propunerii lui Miss Stirling, care îi fusese odată elevă. Înainte de plecare urma să dea un concert la Paris, în Februarie. În 8 zile s'a vândut toate 300 de locuri din saloanele Pleyel. Înainte de a da acest concert, Chopin exersa zilnic studiile lui Bach. Acest concert avu loc cu o săptămână înaintea abdicării regelui Ludovic-Filip (16 Februarie 1848). Sala a fost foarte frumos ornată cu flori, covoare luxoase și... spectatori din toată elita Parisului. Când apără Chopin pe scenă, avu o figură palidă și slabă, însă o atitudine impunătoare. Concertul a avut un succes strălucit. După câteva zile fu invitat să dea un concert la Londra în colaborare cu o orchestră, dar constatănd că aceasta nu era bine pregătită, și în urma repetițiilor zilnice și obositoare pentru el, văzând că nu ating execuția dorită, refuză să apară în public. Pe de altă parte, moralul său era în suferință, printră primirea veștii politice triste din Polonia. Cu toate acestea, Chopin mai dădu câteva concerte prin saloanele elitei londoneze, dar simțindu-se din ce în ce mai rău, s'a hotărât să se înapoieze. În timpul crizelor sale de tuse și hemoftizie, a fost îngrijit de prințesa Czartoryska, care se hotărâse să-i servească de soră de caritate. Apoi o doamnă, Erskine, de religie protestantă, îi citea din Biblie în cele privitoare mântuirii sufletului, și din Psalmi, dar Chopin îi răspundea tot cu citațiuni din Biblie, arătându-i prin aceasta că cunoștea și el Sfânta Scriptură.

La începutul anului 1849 se înapoiază la Paris. Toți amicii săi îl vizitează, între cari și multe persoane de seamă ca: prințul Czartoryski, contesa Delphine Potocka, Mme de Rothschild, Delacroix, etc. Cu toate acestea Chopin nu avea atunci niciun ban în casă, și nici nu-și dădea seama de această stare. Unii din admiratorii săi îi adunau bani fără să știe el (căci altfel ar fi refuzat categoric). Boala

se agrava. Chopin simțea că i se apropie sfârșitul, de aceea începu să scrie surorilor, rudelor și tuturor prietenilor să vie să-l vadă. Ceru ca toate manuscritele sale să fie arse, afară de un început de *Metodă pentru pian*, pe care-l încredință unor prieteni, Alkan și Reber. De sigur aceasta a făcut-o pentru că nu voia să apară nimic imperfect din compozițiile sale în public, pentru care avea un cult și un respect deosebit. „Nu vreau ca sub numele meu, să se răspândească lucrări nedemne de public“, spunea el.

Auzind de starea alarmantă în care se afla Chopin, toți cei care-l iubeau și-l admirau, veniră să stea lângă patul său de suferință. Intre ei, și un vechi prieten, preotul Jelowicki, care veni să-l împărtășească pentru o ultimă oară. Chopin, slăbit peste măsură, mai avu o ultimă criză, după care spuse lui Gutmann care-l ținea în brațele sale: „*Acum intru în agonie*“. În ajunul morții a mai avut o dorință, pentru care credea că nu poate să moară: dorea să mai audă odată cântând pe frumoașa contesă Potocka, care stătea lângă căpătâiul bolnavului înecat în lacrimi. Contesa cântă cu vocea înneacă de plâns una din melodiile sale preferate. „*Doamne, ce frumos*“, șopti Chopin extasiat, iar întorcând capul spre contesă: „*Vă rog, să mai cântați odată*“. În agonia sa mai spuse cu voce stinsă: „*Pentru că pământul vrea să mă înăbușă, vă rog din suflet să-mi deschideți corpul, ca să nu fiu îngropat de viu*“. La întrebarea doctorului, dacă îl doare ceva, „nu“, răspunse Chopin. Aceasta a fost ultimul său cuvânt. Era 17 Octombrie 1849, ora 2 dimineața. Toți din jurul patului ieșiră ca să plângă. Chopin îi părăsise.

Chopin pe catafalc.

La înmormântarea sa a luat parte toată elita pariziană. Serviciul divin a fost celebrat în biserica *Madeleine*, și deschis cu două *Preludii*, acela în *Mi minor* (no. 4) și în *Si minor* (no. 6), compuse la Majorca, în acel amurg de seară, când Chopin văzuse moartea pentru prima oară, în timp ce afară ploua cu vijelie. Orchestra Conservatorului, sub conducerea lui Giraud, a executat ceea ce încă nu se pomenise într-o biserică catolică, *Requiem* de Mozart. La acest requiem era necesară participarea unor voci feminine, lucru interzis și admis numai pentru funerariile lui Chopin. Chiar dorința lui a fost să i se cânte această bucată, ca să doarmă în sunetele aceluia maestru, căruia i-a adus ca omagiu în public, prima sa compozițiune. Trista ceremonie a fost încheiată cu *Marșul Funebru*, a-nume orchestrat pentru acest scop, de amicul său Reber, în timp ce sicriul cobora în mijlocul mulțimii. Cortegiul era format din toate somitățile muzicale și literare, în frunte cu Meyerbeer, Berlioz, Gautier și prințul Adam de Czartoryski. Cordoanele erau ținute de prințul Alexandru Czartoryski, profesorii Franchomme și Gutmann, și de celebrul pictor Delacroix.

Corpul lui Chopin a fost îngropat în cimitirul Père Lachaise, între prietenul său Bellini și maestrul Cherubini, afară de inima sa, care a fost trimisă la Varșovia și depusă în biserica „Sfânta Cruce“. Simbol frumos, convenit pentru această inimă credincioasă. Nu s'a ținut niciun discurs. Doar o mână amică s'a văzut aruncând peste groapa lui, pământul ce i se dăduse cu 19 ani înainte, în momentul când își părăsise patria.

NICOLAE JELESCU

Adorare

Privind natura 'ncântătoare
De vrajă negrită plină,
Inal! gândirea mea spre-Acela
Ce-a ridicat pe om din tină.

Care'n nemărginita-i milă
Niciând pe om n'a lepădat;
Ci s'a jertfit pe Sine însuși
Ca să-l ridice din păcat.

Așa din groapa stricăciunei
L'a ridicat mereu mai sus.
Și cerul plin de strălucire
Îl câștigă prin Isus.

Veniți, și drept recunoștință,
Pentru iubirea Sa cea mare,
Să-i dăm acum și-n veșnicie:
Slăvire, cinste, adorare.

Ionel Bădău

Plâns

Sus, negri nori
Intristători,
Iar pe pământ
E numai jale —
Sunt frunze pale
Ce cad în cale —
Și-i plâns de vânt.

De-ai ști ce dor
Mistuitor
Imi e de-un cânt
Cu note line,
Ca-n vremi senine,
Rostit de tine
În plâns de vânt.

Marioara Stoian

Strigare

În viața toată pe pământ
E strigătul cetății.
Vrem să se-audă un glas sfânt:
Vrem Soarele dreptății.

„Dreptatea astăzi a murit!“
E strigătul cetății;
Dar noi ce-avem azi de dorit
E Soarele dreptății.

„Grea strămtorare pe pământ“
E strigătul cetății —
Voim al vieții scump cuvânt,
Vrem Soarele dreptății.

Un glas asurzitor de vânt,
E strigătul cetății.
Noi încheind un legământ:
Vrem Soarele dreptății!

Ionel Mîrșordea

Rețeta medicului

Pentru acest joc, dacă se desfășoară în aer liber, participanții formează un cerc, numai unul, medicul, ia loc în mijloc. În casă, jucătorii ocupă un loc fix, pentru ca să poată primi vizita medicului. Medicul trece pe la fiecare și-l întreabă: „Dumneata de ce boală suferi?” Cel întrebat indică o boală oarecare: „De friguri”. Medicul, dă și el o rețetă oarecare, dar cu cât participanții sunt mai numeroși, cu atât rețeta să fie mai scurtă. De exemplu, pentru friguri spune: „Să pui gheață la ceață” sau altă rețetă, numai să răspundă o frază care trebuie auzită și memorată de toți jucătorii, ținând minte că aceea este rețeta dată de medic pentru boala indicată de jucător. Mergând mai departe, întreabă pe următorul: „Dar d-ta, de ce boală suferi?” I se răspunde: „De pojar”. Medicul dă o rețetă: „Să bei ouă crude”. Și așa mai departe, medicul trece pe la fiecare, îl întreabă ce boală are, bolnavul spune de ce suferă, iar medicul dă o rețetă oarecare. Cum am spus de la început, toți trebuie să fie atenți și să țină minte rețeta pe care o dă medicul fiecărui bolnav, acesta fiind un joc, pe lângă distractiv și foarte hazliu, esențialmente de încordare a memoriei. După ce medicul și-a terminat vizita, medicul se poate adresa la oricare dintre bolnavi, cari, pe lângă rețeta boalei lor, trebuie să cunoască și rețeta boalei tovarășilor lor de suferință. El întreabă pe unul dintre bolnavi: „Ce trebuie să faci un bolnav de pojar?” Jucătorul trebuie să repete rețeta pe care a dat-o medicul celui bolnav de pojar (în cazul nostru de față: „Să bea ouă crude”). Dacă nu ține minte și nu repetă identic rețeta medicului, trebuie să dea un gaj (dacă însăși medicul e slab de memorie și nu poate ține minte rețetele pe cari le dă, și le va nota pe o bucată de hârtie, pentru ca apoi să poată verifica răspunsurile bolnavilor). La sfârșit, toți cei cari au dat un gaj, vor trebui să suporte o pedeapsă ordonată de medic sau de fiecare jucător la rând. Întâiu se anunță pedeapsa și pe urmă se scoate gajul, care trebuie să rămână ascuns.

trimes de Alpinu.

Nr. 53 I l c . i l s . f . . e
o l

(completând punctele, formați un proverb)

trimes de Jeny Georgescu.

Nr. 54 Cine e întâi făcut? Dar al doilea născut, care prin moartea lui a stricat fericirea mamei tatălui său?

trimes de Adrian, Brătești.

ȘARADA

Nr. 55 Prima parte-o veți afla,
Când pe cer vă veți uita.
Spre a doua găsiți cale
Între cele muzicale.
Ambele împreunate
Le vedeți la orice carte.

trimes de Iorgantz Pivoine.

Nr. 56 Cât timp vă trebuie ca să numărați
până la 1.000.000.000 (un miliard)?

trimes de Colector, Tecuci.

	1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	
11		12		13						14		15
16	17		18	19					20		21	
22		23		24						25		
		26	27		28			29		30		
31	32			33		34	35			36		37
38				39				40				
41				42			43			44		
45				46			47		48	49		
50					51		52		53			
		54			55		56	57		58		
59	60			61			62		63		64	65
66			67							68		69
			70							71	72	
												73

Nr. 57 ORIZONTAL: 1. Nume a doi regi ai Asiriei; 12. Literă grecească; 13. Lac mineral în Jud. R. Sărat; 14. Oală; 16. Monedă romană; 18. Vechia capitală a Palestinei; 21. Alifie; 22. Cută; 24. Privitor la atlet; 25. Arboare; 26. Fes fără cap; 28. Cămașă; 29. Ființă organizată; 30. Afirmatie; 31. Ajutor de boieră (odinioară), logofetel; 34. Titlu dat foștilor împărați ruși; 36. Plantă aromatică foarte amară; 38. Cel ce merge la școală; 40. Plante din familia cucurbitaceelor; 41. „Vers” amestecat; 42. Oraș babilonean; 43. Semnul asociației; 44. „Oaste” fără o vocală; 45. Țigan spaniol în Franța (o=e); 48. Cel ce a suferit moartea pentru a mărturisi adevărul religiei; 50. Vesnic; 51. Stâlp ce sprijină streșina de casă; 53. Care nu arde; 54. Pronume; 55. Neagație; 56. Fluvii în Siberia; 58. „In” franțuzește; 59. Șorecar; 61. Fiul și urmașul lui David; 64. Titlu oriental; 66. Măsură de timp; 67. Oraș în Palestina; 69. Notă muzicală (inversată); 70. Altă notă muzicală; 71. Pronume; 73. Oraș în Prusia renană (3 cuvinte).

VERTICAL: 2. Măsură agrară; 3. Proști (figurat); 4. Sunt foarte căutate mai ales la începerea școlilor; 5. Atărnă de cerul gurii; 6. Oferise; 7. Cel ce vorbește în public; 8. Milan, cu capul în jos; 9. Somn, fără coadă; 10. Idem 14 orizontal; 11. Capitala Daciei, numită și Ulpia Traiană; 14. Idem 29 orizontal; 15. Numele sășesc al Gherlei; 17. Notă muzicală; 19. Idem 71 orizontal; 20. Pană de despicat lemne; 21. Fiica lui Inachus, fondatorul și primul rege al Argosului (mit.); 23. Cel mai ilustru orator grec (385—322 a. Hr.); 25. Pământul făgăduinței; 27. Măntuire; 30. Nu aproape; 32. Înăcrist; 33. Precum; 35. Idem 2 vertical; 36. Prepoziție; 37. Intim (m=n); 39. Stradă, franțuzește; 40. Idem 25 orizontal; 46. Două litere la fel din cuvântul „nene”; 47. Fluvii în Italia; 49. Campion; 51. Palide; 52. Pluralul lui 40 vertical; 55. Grăunte; 57. Șarpe; 60. Două litere la fel din cuvântul „bibi”; 61. Idem 17 vertical; 62. Conjuncție; 63. Nod, fără mijloc; 65. Joc de table japonez; 67. Trei litere din cuvântul „taxator”; 68. Personaj biblic (invers); 70. Măsură chinezească; 72. Pronume.

trimes de John Buhl.

ȘARADA

Nr. 58 Partea 'ntâi nu e o firmă:
E-un cuvânt care afirmă.
Partea doua o găsești
Printre stelele cerești.
Cuvântul întreg cetit,
Rege-arată pocăit.

trimes de Stătescu, Brașov.

Nr. 59 Un trecător se uită peste gardul unui
gospodar și-l întreabă *câte găini și câți
iepuri are?* I se răspunde că sunt 200 de picioare
și 80 de capete.

trimes de Măndița Mateescu, Focșani.

Soluțiile Jocurilor

Nr. 47 Pentru o mai ușoară deslegare, să botezăm pe fiecare.
Tălharii să se numească respectiv: Chelbu, Schiopu
și Mitu; iar negustorii: Stan, Ghiță și Tânase. Trece
Chelbu și Stan. Stan vine înapoi, se dă jos din barcă și traversează
Șchiopu și Mitu (pe un mal 3 tălhari, pe celălalt 3 negustori). Mitu
vine cu barca pe malul negustorilor și ia pe Stan. Mitu coboară.
Stan vine înapoi și ia pe Tânase. Coboară amândoi, se urcă Chelbu
care se duce să ia și pe Ghiță. Așa au trecut toți apa, rămânând me-
reu pereche pe fiecare mal în timpul transbordării. Ca deslegarea să
fie și mai bine înțeleasă, recomandăm un leac Tăiați trei pătră-
țele de hârtie albă și scriți pe fiecare numele negustorilor. Faceți
la fel cu hârtie colorată, pentru tălhari. Imaginați barca printr'un o-
biect, și treceți apa urmând indicațiunile de mai sus.

Nr. 48 Zidul a fost urcat în 8 zile (în 7 zile a urcat 7 m.
La sfârșitul zilei a
8-a, — melcul urca
3 m. pe zi — a a-
tins vârful zidului).

Nr. 49 Corb la corb nu-și
scoate ochii (C orb
la corb n uși s coate
ochii).

Nr. 50 Coșbuc (Coș cub).

Nr. 51

Nr. 52 ORIZONTAL: 1. Tată iartă-i căci nu știu ce fac;
11. Alo; 15. Cap; 17. Cel; 18. Uri; 19. Eși; 21. Iar;
22. Mib; 23. Egiptul este un dar al Nilului; 24.
Omul fără răbdare e o lampă fără ulei; 34. Eli; 36. Tu; 42. Al;
43. Ir; 44. Ore; 46. Va; 47. Mi; 48. Lot; 49. Nor; 50. Iu; 51. Ne;
52. Ici; 53. Ungaria, Cehoslovacia, Polonia, Rusia.

VERTICAL: 1. Trestie; 2. Infinit; 3. Ciaxare; 4. Crăciun; 5.
Sopărlă; 6. Iosif; 7. Canibal; 8. Facem; 9. Aleși; 10. Colibri; 12. C.
13. Bazel; 14. Ceres; 15. Cui; 16. Ara; 20. Eli; 24. Octaviu; 25.
Fourier; 26. România; 27. Bibesco; 28. Efectiv; 29. Algeria; 30. Alaun;
36. Timna; 37. Marte; 38. U; 39. Conic; 40. Porto; 41. Matei;
45. Stânci.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, au deslegat
toate jocurile.

ADANCATA: Evuleț Bujor; ALEXANDRIA: (Antipa Drăgușin),
(Eștera Drăgușin), (Georgeta Drăgușin), (Șt. Drăgușin), (Tabita Dră-
gușin), (Georgeta Dumitrescu, Teodora Nicola, D-tru Toma; APA-
TEU: (Indricău Axentie jun.), (Indricău Ecat. jun.), (Gh. Indricău),
(Petru Indricău; BACAU: (Maria Dospinescu), (V. Dospinescu), (Ma-
ria Corbu), (Verona Corbu), (Costică Făinaru), (Maria Făinaru),
(Lenuța Florescu), (Hélène Mardare, (Elena Melciuk), (Maria Moise),
(Nic. Moise), (Const. Munteanu), (Nicu Stan; BALEASA: (Gh. Cio-
vică); BALTI: Marc Broitman; BARABOI: Elena Apreotesei, Ioan
Apreotesei; BARLAD: (Emil Anghelufă), (Ionel Buzea, Cocos Neculai,
Tincuța Grosu, (Galina Petrescu), (Ioan Petrescu), (Elena Simi-
nescu), (Ioan Siminescu); BELITORI: Nicu Dinu, I. Șerbănescu;
BORDEȘTI: Maria Chiriac, V. Chiriac, I. Ghiorgă, Maria Ghiorgă;
BOTOȘANI: (Ilie Amaric), (Elena Nedelcu), (Mihai Nedelcu);
BRAILA: (D. Constantinescu), (Magdalena Constantinescu,
Eugenia Ouatu, Loida Ouatu; BRANETU: Florea Popescu, Silică
Popescu; BRANIȘTEA: Ilie Burtavel, Ștoian Burtavel, Petre Go-
goneață; BRĂȘOV: (Alexe Const.), (Andrieș Aurel), (Costică Bu-
jor), (Burtan Ioan), (Nic. Coșoreanu), (Petre Crângu), (D-tru
Curețu), (Ghițoc Nic.), (I. Grigorescu), (M. Hariuc), (René Pau-
lini), (Gh. Petcu), (Aurel Petroianu), (Stătescu Ioan), (Szekernyész
Perko); BUCȘEȘTI: Gh. Ciuhă, Maria Ciuhă; BUCUREȘTI: Gh.
Amarandi, Magdalena Amarandi, (Daniel Anton), (Lizica Anton),
(Didy Bercaru), (Lenuța Câmpian, Marioara Câmpian, Gh. Căciu-
maru, Titu Crăciunescu, Simion Dragachis, (Camelia Drăgușin),
(Elena Drăgușin), (Lygia Drăgușin), (Stavre Drăgușin), (Victor
Duce, Căcilie Dumitrescu, George Eftimiu, (Ionel Epurescu), (Olim-
pia Epurescu), (Jeny Georgescu), (Marinica Georgescu), (Marioara
Georgescu, (Grassu Gheorghe), (G. Graur), (Gogu Grigorescu, Io-
nel Grigorescu, (Lenuța Ionescu, (Mimi Jelescu), (Kaufman Raul,
Lia Klör, C. Lupescu, Ecat. Mateescu, (Viorica Matei), (Marioara
Mihăescu, Cornelia Miulescu, (Didy Mocanu), (Emilia Mocanu),
(Gabriel Mocanu), (Nelly Mocanu), (Elena Munteanu, Naghy Ber-
tha, (Marin Părvan), (Teodor Părvan), (Daniel Paulini), (Gabriela
Paulini), (Elena Petroianu), (Olimpia Petroianu), (Valerica Popa),
(Anton Rădoi), (Ecat. Rădoi), (Eliza Rădoi), (Florica Rădoi),
(I. Rășnoveanu), Em. Scrobotovici, (Ionel Scrobotovici, Madi Scro-
botovici, (Grigore Spireșcu), (Tincuța Stănescu, (Reveicuța Ștefă-
nescu), (Ionel Ștefanov), (Lydia Theodorescu), (Petra Theodorescu),
(Tache Theodosiu), (Victoria Theodosiu), (Andrei Thomas, Ruth
Thomas, Alexandrina Turlea, Ioan Turlea, Costică Udrescu, Ion
Udrescu, (Marioara Udrescu, Vasile Udrescu, (Emil Vălcănuș),
(Șt. Vălcănuș), (Ioan Vasileșcu), (Oprica Vasileșcu); BUHUȘI:
(Gavril Bodor), (Iulică Bodor), (Deneș Paraschiva), (Vasile Ma-
rian); BUZĂU: Sylvia Olteanu, (Lenuța Theodorescu), (Victoria
Theodorescu); CALA: Marioara Gaureanu; CALARAȘI: I. S. Popa,
Victoria Popa; CALINEȘTI: (Costel Bratu), (Fănică Verzea; CAM-
PULUNG BUC.: Zahalca Lidia; CAMPULUNG M.: Lenuța Arghir;
CARASA: (Aurelia Kiorescu), (Valeria Kiorescu), (Aglaia Po-
hoată), (Alex. Pohoată); CARLOMAN: (Ioan Ciurea); CERMEIU:
(Ioan Ban), (Mihai Ban); CERNĂUȚI: (Andrieș Angela), (Andrieș
Constanța), (Catargiu Aglaia), (Ceapec Liza), (Ceapec Wily), (Cio-
hodariu Marcela), (Ciohodariu Toma), (Lenuța Cusnîtovschi), (Eli-
sabeta Dănilă), (Diacomeli Ștefi), (Dumitraciuc Iordache), (Ger-
ber Else), (Hrehor Elena), (Hrehor Mihail), (Iablonschi Anna),
(Iablonschi Marian), (Ieremia Lina), (Ieremia Radu), (Klein Ema),
(Klein Wilhelmina), (Knittel Anton jun.), (Knittel Carol), (Knittel
Hans), (Manchen Elena), (Manchen Miș), (Reinheimer Ella), (Rein-
heimer Ernst), (Claudia Spitz), (Rozina Schüttelbauer), (Rudolf
Schüttelbauer), (Albert Steinmeier), (Tremel Iosif), (Tremel Iuli),
(Tremel Terezi), (Voitcu Claudy), (Voitcu Elisabeta), (Voitcu
Ioan); CHERLEȘTI: Florea Stănoiu; CIUPERCENII NOI: Gh. Ili-
oiu, Nina Ilioiu; COCARGIAU VECHE: Marioara Nedelcu; COL-
TEȘTI: Iacob Dumitrescu; CONSTANȚA VILE-NOI: Virginia Do-
bre; CRAIOVA: Elena Belegante, Giovanni Belegante, Nicușor Ghi-
șescu, Ioan Petruș, Alexandrina Ruiu, Sevastița Ruiu; CRANGENI:
Alex. Costache, Marioara Costache, Elena Militaru, Maria Militaru,
Ioan Mone, Marina Mone, Ilie Vasile, Petra Vasile; CURTICI:
(Moți Ioan), (Moți Teodor); CURTIȘOARA: Mircea Alexe, Ioana
Dadu, Ion Dadu, Olimpia Paraschivescu, Costică Preda, Marița
Preda, Ilie Radu, D-tru Stoica, Elis. Stoica, Gligore Stoica, Ion To-
loga; DEVA: (Ciocan Petru), (Jean Tăchici); DOBROTINET: Gri-
gore Ciurea, Ilie Ciurea, Vasilica Ciurea; DOLJEȘTI: Iancu Ghera-
sim, Iorgu Gherasim, (Mihai Gherasim); DRACEA: Minuș Cărloman,
Petruș Cărloman; DUMBRAVIȚA: Ioan Leonte, Marioara Leonte;
FOCȘANI: (Ionel Alexe), (Maricela Alexe), (Alexe Olimpia), (Ionel
Butnaru, Maria Dobrovici, (Măndița Mateescu), (Tănase R. Ma-
teescu), Maria Mineff, Bebe Popescu, Nelu Popescu, Constanța Zam-
fir, (Ionel Zamfir; GALAȚI: (Vasilica Calapod), (Sandy Cheosana,
(Maria Ciociciu), (T. Ciociciu), (Dobrin Costache, (Eugenia Cristea),
(Nedu Cristea), (Cornelia Dașoveanu), (Em. Dașoveanu), (Maria
Fallor), (Elena Gherghina), (Ilie Gherghina), (Em. Grigoraș), (Va-
silica Grigoraș), (Varvara Rămniceanu), (Marioara Strămbeanu),

(Fănică Vasiliu), (Steluța Vasiliu); GRIVITA: Ilie Tânjală; IACO-BENI: Tobias Knebel, Marie Müller, R. Müller, Victor Stark; IASI: G. Ardeleanu, Eleonora Coman, Sofia Răileanu, Ecaterina Venet; MA-CEA: Ardelean Gh., Iafet Ardelean, Iuliana Ardelean, Gh. Bota, Marta Bota, Elena Căzan, Gh. Căzan, Mihai Căzan, Miron Căzan, Petru Căzan, Sabina Căzan, Maria Ghețan, Gh. Creț, Ioana Creț, Iuliana Moț, Maria Moț, Gh. Dărvășian, Ioan Dărvășian, Floarea Mara, Ioan Mara, Maria Săbău, Șt. Săbău, Florița Săcui, Mihai Săcui, Moise Săcui, Ecaterina Sfât, Marița Tolan, Pavel Tolan; MANO-LEȘTI: (Ioan Bompă), (Aneta Călin), (Elena Călin), (Paraschiva Călin), (Șt. Călin), (Elena Harasim), (Florica Harasim), (Maria Harasim), (Eugenia Munteanu), Octavian Puiu, (Elena Rău); MAR-GHIA: Florica Mateescu; MARGINENII DE JOS: (Alexandru Mateescu), Tănase C. Mateescu; MARGINENII DE SUS: Marioara Manu; MEDJIDIA: Dobre Florean, Fănică Ianculescu; MISLEA: (Anghel Ivan), (Ioan Marin), (Gh. Mocanu); MOINEȘTI: (Anny Vicente), (Rozica Vicente); NADEȘA: Gh. Crucian, (Isidor Săndulescu), (Șt. Săndulescu fiul), Neculai Solomon, Elena Trofin; NECȘENI: (Aurel Barbălată), (Maria Gagea), (Petru Gagea); ORA-VITA: Roșu Silviu; OTENIȚA: Ștefania Ruțu, Vilmos Ruțu; PALILULA: Marin Tană; PETROȘANI: (Olga Irod); PIATRA NEAMȚ: Ionel Badiu, Blănuș Magdalena, Blănuș Paul, (Elisabeta Bocancea), (Em. Bocancea), (Elena Catană), (Gh. Catană), Mar-cela Corbu, (Marieta Corbu), (Mihai Corbu), Ticu Corbu, Danciu Ioan, Viorica Georgescu, (Feri Ghita), (Vasile Ghita), Răzita Ifti-mie, (Marioara Manole), (Radu Manole), Cost. Năstăsă, (Daniel Neamțu), (Titu Neamțu), (Onu Const.), (Onu Tinca), (Poliescena Panait), (Ana Pipelea), (Neculai Pipelea), (Roșca D-tru), (Elena Roșca), Anton Ruțu, Clara Ruțu, (Maria Smântână), (Anton Tă-nase), (I. Tomulescu), (Sevastița Tomulescu), (Alexandrina Tonche-vici), (Iosif Tonchevici); PLOEȘTI: (Gh. Andreescu), (Avram Ga-briela), (Emil Bărbulescu), (Filică Bărbulescu), (Elza Borody), (Cos-tică Busuioc), (Katty Busuioc), (Gh. Constantinescu), (Nicu Con-stantinescu), (Fănică Ionescu), Gh. Iuga, (Elisabeth Mihăilescu), (Ma-rin Mihăilescu), (Nelly Munteanu), Timotei Negoită, (Vasile Nis-tor), (Mihai Olteanu), (I. Panaitescu); POENESTI: Cost. Băcă; POLICIORI: (Mihai Ichim), (Rădița Ichim), (Gicu Olteanu), (Do-brița Ungureanu); PRESELENȚI: Floarea Pârlea, Marin Pleșu; PRIN-CIP: ELENA: Ilie Mihăilescu, Vasiliță Mihăilescu, Neculai Vasile; PUNGHINA: (Corneliu Bleșu); R-SARAT: (Fifi Isvoranu), (Stan-ciu Petre); RANCEZI: Marioara Meiroșu, Rița Meiroșu, Eugenia Mihăilescu, Ioan Mihăilescu; ROMAN: (Iosefina Marton), Valentina Marton; SEACA: Fănică Caraivan; SECARA: Mitică Hergheliegiu, Floarea Petre, E. Socolescu; SEPREȘ: (Dudaș Matei), (Dudaș Pavel), (Ghizela Kis), (Iosif Kis), (Anuța Părv), (Catița Părv), (Florița Părv), (Mărie Părv), (Măriuța Părv), (Părv Mihai), (So-fia Părv), (Florița Petras), (I. Petras), (Măriuța Petras), (T. Petras), (Matea Petru), (Stana Floare), (Stana Ioan), (Stana Teodor); ȘER-BEȘTI: (Ana Marcu), (Costică Marcu); SILISTRA: (Nicolae Ga-neea); SINEȘTI: Ionica Benei; SLATIOARA: D-tru Ciocărlan; SLO-BOZIA CONACHE: (Hristache Ovezea); SOLONT: (Neculai Pru-teanu); SPATAREI: Ionel T. Luca; STANCEȘTI: Gh. Sandu; STRUNGA: Maria Leonte, V. Leonte, Maria Ranghiuc; TAMBO-ESTI: Leonora Dumitrache, Ruxandra Dumitrache, (Ionel Cosma), (Marieta Cosma), Georgeta Tăicuțu; TARGOVIȘTE: C. Florescu, Marioara Florescu, Elena Ianculescu, Ilie Ianculescu, Silvia Popescu, Arghirita Teodoru; TARNOVA: Moisei Bucurestchi, Liusa Roizner; TECUCI: (Esteră Bujor), (Gică Bujor), (Iorgu Bujor), (Mihai Bu-jor), (Netty Bujor), (Nicu Bujor), (Teodor Bujor), (Virginica Bujor), (Gheorghe Burdulea), (Jenica Hâncu), Maricica Iordache, (Ecaterina Paiu), Stela Paiu, (Mitică Terchi), (Teodor Tudor),

(Victoria Tudor); TIMIȘOARA: Sajtós Iosif; T-MAGURELE: Pa-raschiva Drăguloiu, (Oprica Stoicea); T-SEVERIN: Eugen Mazilu; TURTUCAIA: Marioara Eftimiu; ULMENI: Marin Bugean; UR-LETA: (Lenuța Comănescu), (Elisabeta Ioan), (Frusinica Stoicescu); VAMA: (Nistor Istrate); VIZIRU: Dobre Gheorghită, Alex. Hagiu' Stroi Hagiu; VLADENI: (Lazăr Micu), (Sabina Micu), (Gh. Șie-blea); VODA CAROL: Cost. Penescu;

Deslegătorii cari nu-și văd numele publicat, ori au avut mai pu-țin de 4 jocuri deslegate, ori răspunsurile d-lor n'au ajuns în pose-sia Redacției.

N. B. O sporire îmbucurătoare: după București care are 78 de desle-gători, locul de frunte îl deține Cernăuți cu 38, apoi vine Pia-tra Neamț cu 36, Macea cu 28, Ploști cu 19, Sepreș cu 19, Galați cu 18, Tecuci cu 16, Brașov cu 15, Bacău cu 13 și Foc-sani cu 12. Felicităm pe inițiatorii acestui progres și așteptăm cu nerăbdare surprizele numărului viitor!

De data aceasta — în mod excepțional, pentru că noi n'am atras atenția deslegătorilor — am ținut cont și de răspunsurile celor cari nu și-au cumpărat revista. Pentru viitor însă, rugăm pe toți Ceterorii noștri, cari vor semna pe foi străine, să nu se supere dacă nu-și vor vedea numele publicat (ceea ce atrage și neparticiparea la trageri). Nu vom mai putea ține cont decât de răspunsurile trimise pe foile noastre originale și semnate cu un singur nume. Cheltuielile și sacri-ficiile pe cari le facem, nu ne îngăduie să oferim un premiu unui des-legător, ieșit la tragere, care nici nu și-a cumpărat personal revista. Primim cu satisfacție mulțumirile, aprecierile, laudele, felicitările și toate sentimentele exprimate în fel de fel de culori, ca urmare a im-presiei pe care o face „Amicul Tinerimii” Ceteritorilor săi, însă îi ru-găm să-și reamintească, sau dacă nu le cunoaște să ia notă acum, de vorbele unui mare scriitor, vorbe pe cari le-a strecurat „Amicul Tinerimii” încă în primele sale pagini, și cari au făcut pe vremea aceea efectul așteptat: „Dintre toate omagiile cari se pot aduce unei reviste, acela de a o cumpăra este cea mai sinceră”.

Totuși vom face o singură excepție, dar una singură: vor putea răspunde pe aceeași foaie două persoane din aceeași familie, dar numai din aceeași familie. Înțelegem prin familie, soți și copii (Cumnații și verișoarele au și dănași familiile lor...). Credem că vom fi înțel-și și că vom fi cruțați de a face orice altă favoare și mai ales cruțați de ... anulări!

➡ Nu uitați că la sfârșitul anului, afară de tra-gerile obișnuite, se va mai face încă o tra-geră de trei persoane din seria acelor cari vor trimite regulat răspunsurile. Acești trei câștigători vor primi un premiu de valoare, care le va ră-mâne ca o amintire pentru totdeauna din partea „Amicului Tinerimii”.

(Sică Anastasiu)
București

Traian Drăgușin
Alexandria

(Volcu Ilariu)
Cernăuți

Cornelia Rotaru
Ploști

(Marioara Stoian)
București

Sândica Ianculescu
Medjidia